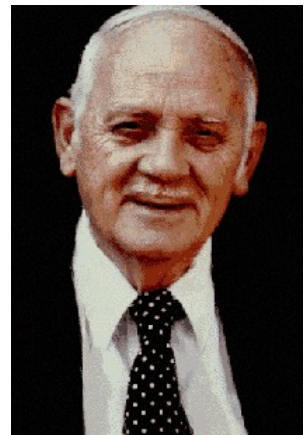

CĂLĂTORII EXTRACORPORALE

Robert Monroe

Robert A. Monroe a fost un pionier al studierii experiențelor extracorporale, iar *CĂLĂTORII EXTRACORPORALE*, prima lui carte, a devenit o incontestabilă lucrare clasică în domeniu. Monroe a avut o îndelungată și remarcabilă carieră în industria transmisiunilor radiofonice, ca scriitor, ca director de programe, creator și producător al unui număr de aproape patru sute de programe de radio și de televiziune și, în sfârșit, ca proprietar și administrator al unei rețele de radio și de televiziune prin cablu, în statul Virginia. El este fondatorul și directorul executiv al Institutului Monroe, cunoscut pe plan internațional pentru cercetările privind efectele undelor sonore asupra comportamentului uman.

Cea de-a doua carte a lui Robert Monroe, *Călătorii îndepărtate*, conține o relatare a cercetărilor și a experiențelor extracorporale (EEC) ale autorului, ca și a unor așa-numite *explorări* ulterioare, dincolo de spațiu și timp. Cartea a fost publicată în anul 1985, la editura Doubleday.

Domnul Monroe se implică efectiv în activitatea Institutului ce îi poartă numele și locuiește împreună cu familia într-un orașel situat la poalele munților Blue Ridge, din statul Virginia.

De același autor: CĂLĂTORII ÎNDEPĂRTATE (Dolphin Books, editura Doubleday)

CUPRINS

Cuvânt înainte

Introducere

1. Magie sau dar?
2. Căutări și cercetări
3. Dovezi materiale
4. Aici și acum
5. Infinitate, eternitate
6. Imagini răsturnate
7. Postmortem
8. „Pentru că așa scrie în Biblie”
9. Îngeri și arhetipuri

10. Animale inteligente

11. Dar sau povară?

12. Cel de-al Doilea Corp

13. Sexualitatea în Starea a Doua

14. Exerciții preliminare

15. Procesul de separare

16. Analiza evenimentelor

17. Clasificări statistice

18. Ce sunt fenomenele PSI?

19. Premise

Epilog: Profilul personalității

CUVÂNT ÎNAINTE

Multe s-au întâmplat, atât în lume, cât și în viața mea personală, din momentul în care am terminat de scris această carte și până în ziua în care a fost publicată.

Una din experiențele cele mai interesante am trăit-o în ziua în care am devenit, în mod public, membru al atât de suspectului grup de așa-zise mediumuri hipersensibile și ciudate, numite, ceva mai eufemistic, parapsihologi, iar publicarea cărții mi-a distrus pur și simplu imaginea de „om cu frica lui Dumnezeu” și „întreg la minte”.

Cu toate acestea, multe dintre rezultate au fost de-a dreptul neașteptate, iar îngrijorarea multora neîntemeiată. De exemplu, faptul că am fost (și încă sunt) foarte ancorat și activ în lumea materială a afacerilor a avut drept rezultat tratarea cu maximă seriozitate a manuscrisului meu.

Și un alt aspect: ar fi trebuit să am mai multă încredere în părerile oamenilor de afaceri. Convingerea mea era că afacerile și industria respectă „ceva de valoare”, fără a acorda prea mare importanță originii aceluia „ceva”. Vorba aceea, „dacă funcționează, folosește-l”. Cu toate acestea, mă interesa foarte mult părerea celor din consiliul de conducere al corporației — al cărui președinte eram — în legătură cu cartea mea. Cine ar fi vrut ca toate afacerile acelea, care presupuneau investirea multor milioane de dolari, să cadă pe mâna unui om cu labilitate psihică și comportamentală dovedită?

După publicarea cărții, nici unul dintre membrii consiliului de administrație nu a comentat în vreun fel respectivul eveniment editorial. Și nici eu. În schimb, la o petrecere, soția unuia dintre ei m-a rugat să-i dau un autograf pe „cairea mea”, pe care tocmai și-o cumpăraseră. M-am supus, deși cu o oarecare stângăcie amestecată cu teamă. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici n-ar fi trebuit să fiu surprins.

- E o chestie foarte interesantă, a intervenit și soțul doamnei care îmi ceruse un autograf. Soția mea este medium. Așa că eu nu mă lansez niciodată într-o afacere de proporții, fără a ști ce „vede” ea, legat de afacerea respectivă. Și să știi că merge.

Deci, e de prisos să vă spun că n-am fost „rugat” să demisionez. De fapt, reacțiile adverse, ulterioare dezvoltării acestei laturi „intime” a vieții mele n-au fost decât sporadice, nereușind în nici un caz să afecteze relațiile mele de afaceri. Dimpotrivă, în mod cu totul neașteptat, mi s-au deschis o serie întregă de noi perspective, din cele mai favorabile. Cine ar fi crezut că o să ajung să vorbesc despre experiențele mele extracorporale într-un cadru atât de solemn și de conservator cum este, de pildă, Institutul Smithsonian! Și totuși, așa a fost.

S-a mai spus despre cartea mea că devansează perioada când a fost scrisă, precum și multe dintre cunoștințele contemporanilor mei.

Îmi place să cred că această carte a fost și este o mică parte dintr-un întreg proces catalizator, care presupune o reacție în lanț. Ce presupune acest proces? Că este foarte normal să trăim experiențe ciudate și să considerăm cât se poate de naturale acele evenimente și activități situate dincolo de actuala capacitate a științelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Viața de dincolo de moarte este și ea una dintre aceste experiențe.

Și tot în legătură cu momentul publicării cărții, s-a mai spus că eul meu rațional nu avea suficientă experiență și/sau pregătire pentru a înțelege și controla *in toto* scopul unei asemenea explorări non-fizice. Aceasta își are originea, în primul rând, în graba și nerăbdarea de rutină cu care sunt efectuate experiențele în lumea noastră fizică.

În al doilea rând, s-a vorbit despre eul meu conștient, fizic, care avea, se pare, idei vagi și foarte limitate în legătură cu *unde să se ducă și ce să facă*.

Iată de ce, în anul 1972, am hotărât să întreprindem, în cadrul Institutului nostru, o serie de cercetări *sistematice*, legate de posibila existență a două lumi paralele, lumea fizică și lumea „de

dincolo”, precum și a unor așa-numiți „ghizi spirituali”, a unor „mentori”.

În cercetările noastre, am colaborat cu numeroși fizicieni, psihologi, biochimiști, ingineri, profesori, psihiatri și statisticieni, dintre care mulți au devenit consilierii noștri permanenți. Am primit peste unsprezece mii de scrisori, din toată lumea, iar la programul de cercetare și de experimentare propriu-zis, au participat peste șapte sute de persoane. Prima noastră echipă de cercetători este alcătuită dintr-un număr de șase persoane. Alte cincizeci așteaptă îndochinarea Finală, iar numărul lor crește zilnic. Sperăm să ne extindem cât de curând, atât în ceea ce privește spațiul, cât și echipamentul și personalul, pentru a putea face față solicitărilor din ce în ce mai numeroase.

Începând din acest an, programele de pregătire din cadrul Institutului vor putea asigura o calificare acreditată la nivel de colegiu și universitar.

Între timp, echipa noastră de cercetători, formată din șase persoane, ne aduce date, dar într-un ritm mai rapid decât putem noi prelucra și mai variate decât aș putea eu strânge de unul singur.

Faptul că nici unul dintre cercetători nu cunoaște experiențele celorlalți — cu excepția, bineînțeles, a operațiunilor organizate și realizate în grup — le-a fost de un real folos celor care au prelucrat întregul material. Amănunte în legătură cu aceste experiențe vor fi publicate într-o altă carte, aflată în curs de apariție.

Înainte publicării acestei noi ediții am recitit cu atenție CĂLĂTORIILE EXTRACORPORALE. Am fost foarte fericit să constat că nu a trebuit să fac nici o modificare, în lumina experiențelor mai recente. Esența, ideile de bază, sunt aceleași. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental de atunci, cartea este încă foarte actuală.

Robert A. Monroe

Cei pe care îi interesează activitatea Institutului sau care au avut experiențe extracorporale spontane se pot adresa la

The Monroe Institute
Route 1, Box 175
Faber, Virginia 22938
USA

<http://www.monroeinstitute.com/>

INTRODUCERE

În societatea noastră, activă prin excelență, atunci când un om doarme, el „iese din cadru”, ca să folosesc o expresie plastică. Și astfel, vreme de șase până la opt ore, el nu va mai „acționa”, nu va mai „gândi productiv” și nu va mai face nimic „semnificativ”. Noi știm cu toții că oamenii visează, dar ne creștem copiii în ideea de a privi visele și celelalte experiențe trăite în timpul somnului ca pe ceva lipsit de importanța și *ireal*, opus deci evenimentelor *diurne*. Și astfel, cei mai mulți oameni uită ce au visat, iar în cazul în care nu o fac, își consideră propriile vise ca pe niște simple ciudățenii.

Este adevărat că psihologii și psihiatrii privesc visele pacienților lor ca pe niște indicii ale unor tulburări de personalitate; dar chiar și în acest caz, visele și celelalte experiențe nocturne nu sunt tratate, în majoritatea cazurilor, ca *reale*, ci doar ca un fel de date interne, stocate în memoria computerului uman.

Există firește și excepții, însă marea majoritate a contemporanilor noștri nu consideră visele ca pe ceva demn de interesul unor oameni serioși.

Și atunci, ce se întâmplă cu cei care fac excepție de la această regulă, pretinzând că au trăit tot felul de experiențe, fie în somn, fie în timpul altor stări de inconștiență, experiențe care i-au *impresionat* și pe care le-au perceput ca *reale* ?

Să presupunem că cineva pretinde că ar fi zburat, cu o noapte în urmă deasupra unui mare oraș, pe care l-a recunoscut imediat ca fiind New York-ul. Apoi, ne spune nu numai că „visul” a fost aproape real, dar și că, *în clipele acelea* era chiar ferm convins că nu era vorba de un vis, ci de faptul că zbura într-adevăr deasupra New York-ului. Și această convingere îl va urmări toată viața, chiar dacă cei din jur vor încerca să-l convingă că un om care doarme nu poate zbura deasupra unui oraș.

Noi îi vom ignora, probabil, pe cei care fac asemenea afirmații sau le vom spune, politicios (sau mai puțin politicios) că sunt slabi la minte sau chiar smintiți, sugerându-le să consulte un psihoterapeut. Dacă persistă în a susține „realitatea” experienței lor, mai ales dacă au și alte experiențe mai mult sau mai puțin ciudate, ne vom hotărî, considerând că o facem numai spre binele lor, să-i internăm într-un spital de boli mintale.

Pe de altă parte, dacă sunt deștepți, „călătorii” noștri nu vor vorbi nimănui despre experiențele lor, temându-se pur și simplu să nu fi înnebunit.

Să ne închipuim acum că avem de-a face cu un „călător” încă și mai ciudat. Acesta va susține, de exemplu, că, după ce „a zburat” deasupra New York-ului, „a coborât” în apartamentul dumneavoastră, unde v-a văzut stând de vorbă cu alte două persoane, pe care însă nu le cunoaște. El vă va descrie cu lux de amănunte înfățișarea celor doi, pomenind apoi frânturi din conversația pe care o auzise.

Să presupunem că omul are dreptate, în timp ce el trăia experiența pe care v-a relatat-o, dumneavoastră stăteți de vorbă cu două persoane, înfățișarea acestora și discuția propriu-zisă „potrivindu-se cu descrierile „călătorului”. Și atunci?

Relatarea unor asemenea experiențe poate fi interesantă, dar, întrucât știm că așa ceva nu se poate întâmpla în realitate, nu ne mai gândim și la eventuala semnificație a acesteia. Sau putem foarte bine să invocăm ideea de „coincidență”. Un cuvânt minunat, care, spunem noi, explică totul.

Dar ce ne facem cu oamenii, perfect normali de altfel, care trăiesc mii de asemenea experiențe? Situația pare a depăși sfera ipoteticului.

Experiențele de acest gen au fost numite, pe rând, „clarviziune”, „proiecție astrală” sau, cu un termen mai științific, „experiențe extracorporale” (EEC). O EEC poate fi definită, în mod formal, ca o situație în care o anumită persoană (1) pare să perceapă o mică parte din mediul înconjurător, pe care, în mod normal, corpul fizic n-ar putea să o perceapă din locul unde se află în momentul respectiv; și (2) *știe* că nici nu visează și nici nu fabulează. Omul pare a fi perfect lucid și, deși s-ar putea ca, logic vorbind, să fie convins că așa ceva nu se poate întâmpla, să *simtă* că este treaz și că, deci, nu visează. După ce se va trezi, el nu va spune nimănui că a visat. Și atunci, cum să ne explicăm acest fenomen atât de ciudat?

Știința nu ne oferă surse de informații în legătură cu EEC. În general, oamenii de știință n-au acordat prea multă atenție acestor fenomene — după cum n-au făcut-o nici în cazul percepției extrasenzoriale (PES). Unele fenomene, ca telepatia, clarviziunea, previziunea și psihocinetica, sunt „imposibile” din punctul de vedere al fizicii contemporane. Și din moment ce aceste fenomene nu pot avea loc, pe oamenii

de știință nu-i mai interesează să „citească” dovezile producerii lor; necitind aceste dovezi, ei vor rămâne la părerea că asemenea fenomene *nu există*, consecința directă a acestei stări de lucruri fiind numărul restrâns de cercetări privind PES sau EEC.

În ciuda lipsei de date științifice, materialele existente ne permit să tragem unele concluzii în legătură cu aceste fenomene.

EEC sunt experiențe umane universale, nu pentru că sunt trăite de un număr foarte mare de oameni, ci pentru că s-au produs de-a lungul întregii istorii a omenirii și pentru că există asemănări flagrante între experiențele trăite de oameni cu niveluri de cultură total diferite. O EEC trăită de o gospodină din Kansas va semăna foarte mult cu o alta, trăită de un locuitor al Egiptului antic.

În al doilea rând, o EEC este, în general, o experiență trăită o dată în viață și atunci dintr-o pură întâmplare, întâmplare care poate să însemne, uneori, o boală (mai ales o boală incurabilă) sau o emoție puternică. În majoritatea cazurilor însă, EEC este trăită în timpul somnului, aparent fără vreo cauză anume. Sunt foarte rare cazurile în care o EEC este trăită în mod deliberat (și deci, nu involuntar).

În al treilea rând, o EEC este ceva cu totul unic, un moment crucial, care poate zdruncina din temelii convingerile semenilor noștri, ceva de genul: „Nu mai *cred* în viața de după moarte sau în existența sufletelor nemuritoare. Acum *știu că* voi supraviețui morții.” Persoana respectivă are sentimentul că trăiește „în afara” trupului (deși continuă să fie cât se poate de lucidă și să perceapă tot ce se petrece în jurul său). Această „dedublare” o face să-și dea seama că are un suflet, care va supraviețui morții trupului, deși nu este obligatoriu ca EEC să urmeze încetării funcțiilor vitale ale organismului. O astfel de experiență, care este ceva mai mult decât un vis sau decât o simplă halucinație, poate fi trăită și în timpul vieții, când organismul se află „în perfectă stare de funcționare”. Oricum, indiferent dacă credem sau nu în „realitatea” EEC, acestea sunt totuși niște experiențe ce merită a fi studiate din punct de vedere psihologic. Eu personal sunt convins că ideile noastre legate de existența sufletelor au că punct de plecare EEC trăite de înaintașii noștri. Ținând cont de importanța, în mai toate religiile, a ideii privind existența sufletelor, ca și de importanța religiei în viața oamenilor, pare de necrezut ca știința să fi putut ignora cu desăvârșire această problemă.

În al patrulea rând, majoritatea celor care trăiesc o EEC (în jur de 90-95%) resimt o imensă mulțumire sufletească, în timp ce pe 5% din ei aceste experiențe îi înspăimântă. Și asta pentru că, în opinia lor, asemenea fenomene nu se produc decât în clipa morții. Alții în schimb, negăsind nici o altă explicație, se tem pur și simplu să nu fi „înnebunit”.

În al cincilea rând, se întâmplă adesea ca descrierea unor întâmplări sau a unor locuri îndepărtate să fie mai corectă și mai fidelă decât cea datorată unei simple coincidențe. Explicațiile nu pot fi decât două: fie ca EEC „halucinantă” s-a combinat cu o PES, fie că, într-un anumit sens, persoana a fost într-adevăr acolo. EEC devine în acest caz cât se poate de reală. Faptul că aproape tot ceea ce știm despre EEC se bazează pe relatările celor ce au trăit asemenea experiențe prezintă două inconveniente majore. Primul ar fi că cei mai mulți oameni nu pot trăi o EEC la comandă, adică după propria lor dorință, ceea ce face deci imposibilă studierea acestor experiențe în condiții de laborator. Cel de-al doilea inconvenient este acela că, atunci când o persoană este introdusă brusc și pentru o perioadă scurtă de timp într-un mediu înconjurător cu totul nou pentru ea, s-ar putea foarte bine ca relatările acesteia să fie destul de subiective și de neconcludente, dată fiind emoția resimțită la contactul cu o lume necunoscută și ciudată. Ar fi foarte bine să dispunem, în cercetările noastre asupra EEC, de „călători” cu experiență, care să poată realiza EEC după dorință și care să fie în același timp și foarte buni „reporteri”.

Cartea de față este unică felul ei. Ea reprezintă o relatare, direct de la sursă, a sute de EEC, trăite de o persoană care este, cred eu, și un bun reporter, fiind prima carte de acest gen publicată până în prezent.

Robert A. Monroe este un om de afaceri prosper, care, cu totul pe neașteptate, a început să trăiască EEC cu mai bine de zece ani în urmă. Provenind dintr-o familie foarte bună și beneficiind de o pregătire intelectuală situată mult deasupra nivelului mediu, el și-a dat seama de caracterul neobișnuit al acestor experiențe și, chiar de la început, și-a notat totul, cu o precizie demnă de invidiat

Nu mă voi referi acum la experiențele sale *per se*; o va face Robert Monroe însuși, în pagihile cărții sale. Voi menționa în schimb calitățile sale de reporter, care mă fac, pe mine cel puțin, să cred cu adevărat toate cele relatate de el.

S-a constatat, prin metode specifice (cum ar fi, de exemplu, metoda chestionarelor) ca majoritatea celor care trăiesc o EEC nu vor relata atât ceea ce s-a întâmplat în realitate, cât ceea ce cred ei că semnifică experiența respectivă. Să presupunem, de exemplu, că cineva se „trezește”, în plină noapte, plutind în aer, deasupra propriului său trup. Apoi, din ce în ce mai surprins, el va zări în celălalt capăt al camerei o siluetă întunecată și neclară, învăluită într-un cerc de lumină albastră, în clipa următoare însă, își va pierde cunoștința, pentru a se trezi apoi, din nou, în propriu-i trup. Un bun reporter va putea descrie această scenă, în vreme ce o persoană neavizată, așa cum suntem cei mai mulți dintre noi, va spune ceva de genul: „Azi-noapte, din mila Domnului, sufletul meu nemuritor a ieșit din mormântul trupului meu. Apoi a apărut un înger, ca semn al grației divine.”

Relatările celor care au trăit EEC abundă în denaturări. Afirmații de genul „a fost voința Domnului”, „silueta aceea lipsită de contur s-a transformat într-un înger”, „cercul albastru este un simbol al Divinității atotputernice” țin de *interpretarea* fenomenului și nu de *experiența* în sine. Cei mai mulți oameni nici nu își dau seama că, de fapt, ei interpretează ceea ce văd, închipuindu-și că percep lucrurile așa cum sunt.

Despre EEC repetate s-a mai scris (nu foarte mult, ce-i drept). Robert Monroe este însă singurul care recunoaște măsura în care rațiunea sa încearcă să interpreteze aceste experiențe numai pe baza unui număr de modele preexistente, cunoscute. Ceea ce încearcă să facă Monroe este „să ne spună totul așa cum este”. Primele cercetări de laborator, datând din perioada septembrie 1965 — august 1966, au fost efectuate în cadrul Laboratorului de Electroencefalografie (unde cerebrale) al Facultății de Medicină din Richmond (Virginia).

În opt rânduri, domnul Monroe a fost rugat să încerce să facă o demonstrație de *dedublare*, conectat fiind la o serie întregă de instrumente de măsurare a funcțiilor fiziologice, în același timp, a fost rugat să „se ducă” în camera de alături, să „vadă” ce făcea tehnicianul care supraveghea întreaga aparatură și să „citească” un număr alcătuit din cinci cifre alese la întâmplare, scris pe o coală de hârtie pusă pe un raft aflat la o înălțime de aproape doi metri de la podea, în timpul acesta, domnului Monroe i s-au efectuat electroencefalograma, electrocardiograma și i-au fost înregistrate mișcările globilor oculari.

Primele șapte încercări au dat însă greș, Nu însă și ultima, cea de-a opta. Cele două EEC, destul de scurte ce-i drept, vor fi descrise, destul de amănunțit, în capitolul 4 al acestei cărți, intitulat „Aici și acum”.

Prima EEC a constat în urmărirea unei convorbiri purtate de persoane necunoscute într-un loc și el necunoscut, așa că nu se pune problema de a verifica dacă este vorba de o „născocire” sau de o PES. În cadrul celei de-a doua EEC, domnul Monroe ne-a spus că nu își poate controla prea bine mișcările, așa că nu a reușit nici să „citească” numărul de pe raftul din camera alăturată, în schimb, el l-a „văzut” pe tehnician ieșind din cameră și stând de vorbă cu cineva pe hol (acel cineva fiind chiar soția sa).

Ca parapsiholog, am considerat aceste rezultate cât se poate de încurajatoare, mai ales legat de studierea în laborator a unor asemenea fenomene neobișnuite.

A doua oară, am lucrat cu domnul Monroe în laborator, în vara anului 1968, când mi-a făcut o vizită în California.

Am făcut o singură experiență, în cursul căreia domnul Monroe s-a dedublat de două ori. S-a trezit aproape imediat după prima EEC, apreciind că nu durase decât opt până la zece secunde. Electroencefalograma făcută înainte de trezirea domnului Monroe a arătat un model de Stadiu I și, probabil, o singură mișcare rapidă a globilor oculari. Tensiunea arterială a scăzut brusc, timp de aproape opt secunde, după care a revenit la valorile normale. Domnul Monroe mi-a spus apoi că a simțit efectiv cum iese, „rostogolindu-se” din propriu-i corp, ajunge în spațiul dintre laboratorul propriu-zis și camera de înregistrări, după care simte nevoia de a se reîntoarce în corp din cauza unei greutate în respirație, în tot acest timp, asistenta, Joan Crawford, și cu mine l-am urmărit pe ecranul unui monitor și l-am văzut întinzând încet brațele și depărtându-le de corp, după care s-a trezit.

Domnul Monroe a încercat apoi să „citească” un număr scris pe o coală de hârtie pusă pe unul din rafturile din camera de înregistrări. Electroencefalograma arăta că subiectul dormea, motiv pentru care, după trei sferturi de oră, l-am strigat prin interfon, amintindu-i că ceea ce vroiam de la el era o EEC. Câteva minute mai târziu, ne-a spus că trăise o EEC, dar, fiind dezorientat, a urmărit un cablu, care, credea el, ducea în camera de înregistrări, în schimb, s-a trezit într-un loc cu totul necunoscut.

Complet dezorientat, s-a reîntors în corp. Din descrierea locului respectiv, ne-am dat seama că era vorba

de o curte interioara, pe care domnul Monroe nu o văzuse, într-adevăr, niciodată.

Din punctul de vedere al modificărilor fiziologice s-a înregistrat tot un model de vis (Stadiul 1), însoțit de două mișcări rapide ale globilor oculari, tensiunea arterială rămânând constantă.

Experiențele domnului Monroe, ca și cele ale multor alte persoane, precum și numeroasele PES arată că percepția noastră fizică, senzorială, este foarte limitată și că dimensiunile realității sunt mult mai întinse decât știm sau ne închipuim noi.

În cele ce urmează, vă voi relata două experiențe care, pe mine cel puțin, m-au impresionat foarte mult, dar care sunt foarte greu de evaluat după criteriile noastre științifice obișnuite. La scurt timp după această primă serie de experiențe de laborator, m-am mutat de pe Coasta de Est în California. Câteva luni mai târziu, soția mea și cu mine am hotărât să facem următoarea experiență: într-o seară, ne-am concentrat timp de o jumătate de oră, încercând să-l ajutăm pe domnul Monroe ca, printr-o EEC, să vină la noi. Dacă reușea să descrie interiorul casei noastre, obțineam și noi o serie de date privitoare la aspectele parapsihologice ale EEC sale. În după-amiaza zilei respective, îi telefonasem domnului Monroe, spunându-i numai că, în seara aceea, la o anumită oră (pe care nu i-am precizat-o, după cum nu i-am oferit nici un alt amănunt suplimentar) aveam să încercăm să-l „aducem” la noi acasă.

Am ales la întâmplare o oră târzie, la care, credeam eu, domnul Monroe dormea de mult. Era în jur de 11 noaptea, ora Californiei, sau 2 dimineața, ora de pe Coasta de Est. La ora 11, soția mea și cu mine am început să ne concentrăm. La ora 11:05, a sunat telefonul, întrerupându-ne. N-am răspuns și am continuat să ne concentrăm până la ora 11:30. A doua zi de dimineață, l-am sunat pe domnul Monroe, spunându-i că rezultatele fuseseră încurajatoare și rugându-l să aștearnă pe hârtie tot ceea ce simțise, văzuse sau auzise, pentru a compara totul cu propriile noastre relatări.

Iată un fragment din însemnările domnului Monroe: „Seara a trecut fără să se întâmple nimic neobișnuit. M-am băgat în pat pe la ora 1 :40, deși încă nu îmi era somn (poziție nord-sud). Pisica era lângă mine, în pat. La un moment dat, mi s-a făcut foarte cald.

Eram încă treaz și perfect conștient de faptul că nu dormeam (nu eram nici măcar în starea aceea de semiveghe, care precede, somnul propriu-zis). La un moment dat, am simțit cum ceva (sau cineva) mă rostogolește dintr-o parte în alta, după care mă trage de picioare (am auzit pisica miorlăind a frică). Dându-mi seama că toate astea erau în legătură cu experiența lui Charlie, am renunțat la obișnuita mea prudență față de orice persoană necunoscută.

Continuam să fiu tras de picioare, timp în care încercam și eu să mă „desprind” de propriul meu corp fizic. La un moment dat, nu m-am mai simțit tras de picioare, în schimb, o mână m-a apucat de încheietură, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când m-a „scos” cu totul din corpul fizic. Plin de încredere, mi-am exprimat dorința de a mă duce la Charlie, dacă, bineînțeles el (sau ea) vroia să mă conducă până acolo. Răspunsul a fost afirmativ. Când m-a apucat din nou de mână (și cu destulă putere încă) am simțit atingerea unui braț de bărbat, musculos și păros. Dar de văzut nu puteam vedea cui anume îi aparținea respectivul braț. La un moment dat, m-am auzit și strigat pe nume, după care, am început să „zburăm”. După un zbor incredibil de scurt (în jur de cinci secunde, după părerea mea), ne-am oprit, iar acel ceva sau cineva care mă ținea de mână mi-a dat drumul. În jurul meu era liniște și întuneric. Apoi m-am trezit în ceva ce părea să fie o cameră...” Domnul Monroe a mai spus că, după această scurtă EEC, s-a dat jos din pat și m-a sunat. Era ora 2:05 dimineața (ora de pe Coasta de Est). Asta înseamnă că la un minut sau două după ce eu și soția mea am început să ne concentrăm, domnul Monroe s-a simțit „tras de picioare” și „scos” din propriu-i corp. Pe de altă parte, descrierea casei noastre, ca și a ceea ce făceam eu și soția mea nu a corespuns deloc realității: domnul Monroe a „văzut” în cameră prea multe persoane, m-a „văzut” pe mine făcând lucruri pe care nu le-am făcut, iar descrierea camerei a fost destul de vagă.

Acest lucru se întâmplă atunci când parapsihologii au de-a face cu fenomene greu de controlat. Nu se poate spune cu certitudine că este vorba de un efect paranormal, dar nici că nu s-a întâmplat absolut nimic. Este foarte comod, firește, să rămânem în continuare fideli ipotezelor tradiționale, conform cărora lumea fizică este ceea ce pare a fi, iar o persoană fie se află într-un anumit loc, pe care îl poate percepe, fie nu. EEC însă, reprezintă un amestec derutant de percepții corecte ale realității fizice și de percepții ale unor lucruri care nu se află sau nu se petrec în același loc în care se găsește și persoana respectivă (sau cel puțin așa își poate închipui un simplu observator neavizat).

A doua „experiență” pe care vreau să v-o relatez a avut loc în toamna anului 1970, când l-am vizitat pe domnul Monroe, în Virginia. Am rămas la el peste noapte, urmând ca a doua zi de dimineată să plec la Washington. Seara, l-am rugat ca, peste noapte, dacă reușea să se „dedubleze”, să „vină” și în camera mea.

Dacă avea „forța” de a mă „scoate” și pe mine din propriu-mi corp, puteam trăi și eu, o dată cu el, o EEC. În sinea mea, eram perfect conștient de faptul că, pe de-o parte, vroiam să reușescă, iar pe de alta, îmi doream să dea greș.

Înspre dimineată (avusesem un somn destul de agitat) visam, când, dintr-o dată, mi-am amintit că domnul Monroe urma să încerce să mă „scoată” din corpul meu fizic. Eram deja pe jumătate treaz, când am simțit o „vibrație”, care avea în ea ceva amenințător. Am încercat să-mi înfrâng teama, gândindu-mă că aveam să trăiesc o EEC. La un moment dat însă, mi-am pierdut cunoștința și nu-mi amintesc decât că, în clipa în care m-am trezit, am avut sentimentul că experiența eșuase. O săptămână mai târziu, primind o scrisoare de la un coleg din New York, renumitul parapsiholog dr. Stanley Krippner, am început să mă întreb dacă într-adevăr eșuase. Doctorul Krippner îmi scria despre o experiență pe care fiica sa vitregă, Carie, la care eu țin foarte mult, o avusese în dimineata în care eu „visam”. Carie i-a spus tatălui ei că, în drum spre școală, m-a văzut stând la o masă, într-un restaurant din centrul New York-ului. Mi-am dat seama imediat că fata mă văzuse aproape la ora la care eu visam. Nici ea, nici tatăl ei nu știau că în ziua aceea mă aflam pe Coasta de Est.

Asta înseamnă că, pentru prima oară în viața mea, încercasem, în mod conștient, să trăiesc o EEC (din câte știu eu, n-am reușit niciodată). Și, în vreme ce eu nu îmi amintesc să fi trăit o asemenea experiență, un prieten îmi spune că am fost văzut într-un restaurant din New York. Ceea ce este încă și mai surprinzător este faptul că eu detest restaurantele newyorkeze (în care n-aș intra pentru nimic în lume); în schimb, îmi face întotdeauna o deosebită plăcere să mă întâlnesc cu Carie sau cu tatăl ei. Coincidență? Din nou ceva ce nu este nici argument științific, dar nici un fapt oarecare, fără nici un sens.

Această ultima întâmplare ilustrează atitudinea mea față de EEC.

Deși nu îmi face plăcere să o recunosc, aceste experiențe mă înspăimântă. Pe de-o parte, mă interesează fenomenul (mai ales din punct de vedere științific, iar pe de altă parte, ideea de a trăi „pe pielea mea” o asemenea experiență mă înspăimântă. Mă mai gândesc și că EEC seamănă întrucâtva cu moartea, urmată de intrarea într-o altă lume, necunoscută, lucru de natură să mă sperie și mai tare. *Dacă* EEC sunt „reale”, *dacă* cele relatate de către domnul Monroe nu pot fi respinse ca fiind nimic altceva decât „născocirile unei imaginații bolnave sau „simple vise”, viziunea noastră asupra lumii urmează să se schimbe radical. Și încă într-un mod care nu este în nici un caz de natură să ne liniștească.

Psihologii sunt unanimi în a recunoaște că natura umană rezistă oricăror schimbări. Ne place ca lumea să fie așa cum credem noi că este (chiar și neplăcută uneori). Și asta pentru că putem anticipa ce se poate întâmpla. Schimbările, nesiguranța și îndoiala pot întoarce totul pe dos, mai ales atunci când nu țin cont de dorințele, de voința și de eul nostru.

Până acum, m-am referit aproape în exclusivitate la aspectele științifice ale studierii EEC. Aspectul cel mai important al subiectului de față este însă altul. Experiențele domnului Monroe sunt înspăimântătoare. El vorbește despre moarte și încă nu cu prea multe menajamente. Cartea de față vă va face să vă gândiți la moarte, dar nu în glumă și nici în necunoștință de cauză, ci cât se poate de serios. Este o carte ce merită a fi citită, deși cu unele puncte de vedere ale autorului.

Veți spune, probabil, că domnul Monroe este un om nebun. V-aș sfătui să nu fiți chiar atât de categorici. Pe de altă parte însă, nu trebuie nici să luați ca pe un adevăr absolut toate cele relatate de el. Este un bun reporter, un om pe care îl respect enorm, dar să nu uităm că, la urma urmelor nu este decât un om cu un anumit grad de cultură, produs al epocii și al societății în care trăiește. Puterea lui de observație este deci limitată. Dacă nu uitați acest lucru, acordând însă toată atenția experiențelor pe care le descrie, veți putea învăța o mulțime de lucruri (chiar dacă, la început, acestea vă vor șoca) și, în primul rând, faptul că *nu trebuie să vă fie teamă*.

Dacă ați avut deja o EEC, cartea aceasta vă va ajuta să vă înfrângeți teama sau să vă dezvoltați eventualele puteri paranormale. Mie unul nu-mi rămâne decât să vă urez succes.

Charles T. Tart

Davis, California 10 ianuarie, 1971

MAGIE SAU DAR?

Materialul conținut în această carte a primit autorizație de publicare și a văzut lumina tiparului din două motive. Primul este acela că, difuzându-l, se va reuși ca cel puțin o persoană să fie ferită de agonia și spaima provocată de asemenea experiențe, ca și de eventualele erori datorate tocmai faptului că există întrebări care nu au primit încă un răspuns concret. Cel puțin o persoană se va simți mai liniștită la gândul că și alte persoane asemenea ei au trăit experiențe similare. Ea va ajunge să recunoască fenomenul, evitând astfel psihoterapia (care, pentru cei mai mulți dintre noi, reprezintă un adevărat traumatism) sau, în cel mai rău caz, colapsul mintal și internarea într-un ospiciu.

Cel de-al doilea motiv este acela că mâine sau în anii ce vor urma, științele formale vor marca o dezvoltare deosebită, ceea ce va duce la îmbogățirea cunoștințelor oamenilor, la o mai bună autocunoaștere și la înțelegerea mediului înconjurător.

Dacă va fi atins măcar unul din aceste scopuri (dacă nu chiar amândouă), înseamnă că, într-adevăr, eforturile noastre nu au fost zadarnice.

Materialul prezentat nu se adresează în mod special unei anumite categorii de cititori. Ba mai mult decât atât, limbajul folosit este pe înțelesul atât al oamenilor de știință, cât și al necunoscătorilor în domeniu.

Iată un prim exemplu în acest sens (fac precizarea că este vorba de relatarea unei experiențe absolut personale):

„Totul a început în primăvara anului 1958. Duceam, alături de familia mea, o viață cât se poate de normală. Locuiam undeva la țară, în mijlocul unei naturi mirifice. Singura mea preocupare mai puțin ortodoxă era aceea legată de tehnicile de învățare în timpul somnului (subiectul fiind, de cele mai multe ori, eu însumi).

Într-o duminică, în timp ce ai mei erau la biserică, am făcut o experiență, ascultând de mai multe ori o bandă înregistrată într-un loc cât se poate de izolat. Și pentru că totul a decurs normal, mi-am propus să folosesc aceeași înregistrare și în cazul altor subiecți.

Când ai mei s-au întors de la biserică, am luat cu toții o gustare (omletă cu slăninuță și cafea).

O oră mai târziu, am simțit o durere ascuțită în stomac, mai precis în regiunea diafragmei sau a plexului solar, chiar sub cutia toracică.

La început, am crezut că este din cauza mâncării și am încercat să vomit, însă stomacul meu era gol. Nu știam ce să mai cred. Mâncaserăm cu toții același lucru și totuși numai pe mine mă chinuia durerea aceea îngrozitoare. Am încercat să mă mișc și să fac câțiva pași, în speranța că nu era decât o crampă musculară. Nu era nici apendicită, pentru că apendicele îmi fusese deja scos. În ciuda durerii, puteam respira destul de lejer, inima îmi bătea regulat, nu transpiram și nici nu aveam febră. Numai rigiditatea aceea musculară și senzația că un fier înroșit îmi străpunge partea superioară a abdomenului.

La un moment dat, m-am gândit că s-ar putea să fie din cauza înregistrării pe care o ascultasem. Ascultând-o însă din nou și recitind textul înregistrat, pe care îl scrisesem inițial într-un caiet, n-am găsit nimic neobișnuit.

Poate că ar fi trebuit să chem imediat un doctor. Dar nu părea să fie ceva chiar atât de grav și nici nu pot să spun că mă durea din ce în ce mai tare. Nu, durerea, deși chinuitoare, era, totuși, constantă. Nu mă simțeam nici mai rău, dar nici mai bine.

Până la urmă însă, am telefonat după un medic, însă n-am reușit să dăm de nici unul. Sau nu

răspundea nimeni, sau ni se spunea că nu sunt acasă. Totul a durat de la ora unu și jumătate până aproape de miezul nopții. Am luat tot felul de medicamente, dar fără nici un rezultat. După miezul nopții, am reușit, în sfârșit, să adorm.

A doua zi de dimineață, când m-am trezit, atât durerea, cât și senzația aceea de redoare musculară dispăruseră. Nu știu nici acum ce anume le provocase. Tot ce știu este că aceasta a fost prima dintr-o serie întreagă de întâmplări „ieșite din comun”.

Trei săptămâni mai târziu, tot într-o duminică, eram din nou singur acasă, ai mei fiind plecați, ca de obicei, la biserică. Stăteam întins pe canapeaua din camera de zi (cu capul înspre nord, dacă asta are vreo importanță), pe punctul de a ațipi. La un moment dat, am văzut o rază ce cobora parcă din cer, făcând cu linia orizontului un unghi de aproximativ 30°. Era ca o lumină caldă, pe care o simțeam din ce în ce mai aproape.

La început, am crezut că este doar o rază de soare. Apoi, mi-am dat seama că acest lucru era practic imposibil, eu aflându-mă în dreptul laturii dinspre nord a casei.

În clipa în care raza m-a atins, am început să tremur puternic, cu alte cuvinte, să „vibrez”. Mă simțeam ca prins într-o menghină, incapabil să reacționez sau să mă împotrivesc în vreun fel aceluși tremur de-a dreptul inexplicabil. Însăpăimântat la culme, am încercat să mă mișc, ceea ce însă nu mi-a fost deloc ușor. Dar, pe măsură ce mă mișcăm, ridicându-mă în capul oaselor, vibrațiile au încetat și o dată cu ele și strânsoarea menghinei invizibile.

M-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași. Eram sigur că nu îmi pierdusem cunoștința și că fusesem tot timpul cât se poate de lucid. „Tot timpul” însemnând, de fapt, câteva secunde (uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că nu trecuse nici un minut de când mă întinsesem pe canapea. Nu închisesem ochii și auzisem tot timpul zgomotele de afară. M-am uitat pe fereastră, privind înspre nord, deși nu știu nici eu de ce și ce anume mă așteptam să văd. Nevăzând nimic neobișnuit, am ieșit din casă și m-am plimbat prin grădină, nedumerit și intrigat de ciudata întâmplare.

În următoarele șase săptămâni, am retrăit de nouă ori același coșmar, în locuri și momente diferite, dar întotdeauna după ce mă întindeam în pat sau pe canapea, să mă odihnesc. Și de fiecare dată, în momentul în care încercam să mă ridic, „vibrațiile” încetau. Iar ceea ce mi se părea încă și mai ciudat este că, în vreme ce corpul meu „simțea” vibrațiile, eu unul nu vedeam nimic, nici o mișcare.

Am crezut, mai întâi, că este vorba de ceva patologic și m-am gândit în primul rând la epilepsie. Dar, interesându-mă mai îndeaproape, am înțeles că, în timpul crizelor, epilepticii își pierd cunoștința și nu mai simt absolut nimic. În afară de asta, epilepsia este ereditară, manifestându-se încă din copilărie, ceea ce, în cazul meu, era exclus. M-am gândit apoi că s-ar putea să fie vorba de o tumoră pe creier. Simptomele nu erau tipice, dar exista, totuși, și această posibilitate.

După mai multe ezitări, m-am adresat, în sfârșit, medicului meu, doctorul Richard Gordon, căruia i-am descris în amănunt toate simptomele și stările acelea ciudate prin care treceam. Ca internist, îmi putea pune un diagnostic cât de cât corect, cu atât mai mult cu cât îmi cunoștea și antecedentele patologice.

Doctorul Gordon m-a consultat, după care mi-a spus că, poate, muncisem prea mult în ultima vreme și aveam nevoie de ceva mai multă odihnă. Mi-a mai spus să dau jos și câteva kilograme. Pe scurt, din punct de vedere fizic, eram sănătos tun. Nici vorbă de tumoră pe creier sau de epilepsie. Deci, dacă nu există nici o cauză fizică, materială, mi-am spus eu, înseamnă că nu este vorba decât de o halucinație, de un fel de vis. Și mi-am propus ca, în caz că se repetă, să observ totul cât mai obiectiv cu putință.

Spre surprinderea mea, ocazia mi s-a ivit chiar în seara aceea (deci mult mai repede decât mi-aș

fi putut închipui).

A început la vreo două minute după ce m-am băgat în pat. De data aceasta însă, eram hotărât să văd ce se întâmplă și să nu mă împotrivesc în nici un fel vibrațiilor, cu care începusem chiar să mă obișnuiesc. Totul nu a durat decât cinci minute și a fost ca un șoc electric, nedureros și de joasă frecvență, mult mai slab decât de obicei.

Cu toate ca eram foarte speriat, încercam sa-mi păstrez calmul și să privesc cât mai atent în jurul meu. Mă întrebam ce avea să urmeze. N-a urmat nimic. După aproape cinci minute, „vibrațiile” au încetat, iar eu „m-am trezit” cât se poate de normal. Inima îmi bătea, ce-i drept, mai tare, dar nu atât de teamă, cât de emoție.

Cu timpul, am descoperit și alte lucruri. De pildă, o dată, m-am trezit înconjurat de un cerc de scânteii, cu un diametru de circa doi metri, pe care însă nu-l vedeam decât dacă țineam ochii închiși. La un moment dat, cercul a început să se învârtască în jurul meu, iar vibrațiile au devenit, dintr-o dată, foarte puternice. În clipa în care cercul mi-a trecut pe deasupra capului, am auzit un vuiet foarte puternic și am simțit vibrațiile în creier.

N-am reușit însă să-mi dau seama *ce* era acel cerc strălucitor și *de ce* apăruse.

Soției și copiilor mei nu le-am spus nimic din toate astea, pentru că nu vroiam să-și facă griji din cauza mea, mai ales că nu știam încă nimic sigur. M-am adresat, în schimb, unui prieten, psiholog de renume, dr. Poster Bradshaw. Dacă n-ar fi fost el, nu știu unde m-aș fi aflat acum. Poate într-un ospiciu.

La început, s.-a gândit că ar putea fi vorba de o formă de halucinație. La fel ca și doctorul Gordon, Bradshaw mă cunoștea foarte bine și chiar a râs când l-am întrebat dacă nu cumva era vorba de un început de schizofrenie. Când l-am întrebat ce să fac, mi-a dat un răspuns pe care n-am să-l uit niciodată.

— N-ai altceva de făcut decât să studiezi atent fenomenul și să vezi ce se mai întâmplă.. Altă soluție nu există. Eu să fiu în locul tău, nu m-aș lăsa până când n-aș descoperi adevărul.

Au trecut câteva luni, timp în care vibrațiile nu numai că n-au încetat, dar s-au și întetit, începuseră chiar sa mă plictisească, când...

Într-o seară, după ce m-am urcat în pat, le-am simțit. Așteptându-le să înceteze, stăteam întins, cu brațul drept atârând peste marginea patului și cu vârful degetelor atingând covorașul de lângă pat. Am încercat să mișc degetele și mi-am dat seama că puteam zgâria covorul. Fără sa mă gândesc sau să-mi dau seama că *puteam* mișca degetele în timpul vibrațiilor, am apăsat ceva mai tare și mi-am simțit parcă degetele pătrunzând, prin covor, și atingând podeaua. Mănat de curiozitate, am apăsat și mai tare, până când degetele mi-au pătruns prin podea, ajungând pe tavanul camerei de dedesubt Apăsând din ce în ce mai tare, am „străbătut” camera de la parter, podeaua acesteia, până când, la un moment dat, am dat de un strat de apă. Și brusc, am realizat absurdul situației. Eram treaz, priveam pe fereastră și vedeam luna, pomii din grădină și dealurile din depărtare. Știam că sunt în pat, învelit cu plapuma și cu capul pe pernă. Vibrațiile nu încetaseră, dar slăbiseră în intensitate.

Și totuși... mâna mea se bălăcea în apă, iar brațul drept părea să fi „străpuns” podeaua camerei. Era o senzație mai mult decât ciudată, care persista, în ciuda faptului că eram treaz și atent la tot ceea ce se petrecea în jurul meu. Cum se putea ca, treaz fiind, să „visez” că brațul meu străpunsese podeaua camerei?

Când vibrațiile au încetat, m-am gândit imediat la o eventuală legătură între ele și faptul că brațul meu străpunsese podeaua.

Dacă încetau înainte ca eu să apuc să-mi „scot” brațul, podeaua se putea închide”, iar eu riscam să rămân fără o mână. Poate că înseși vibrațiile făcuseră o gaură în podea. Dar cum? Mi-am „smuls” brațul din podea, l-am ridicat și l-am pus pe pat. Curând după aceea, vibrațiile au încetat.

M-am dat jos din pat, am aprins lumina și am cercetat cu atenție podeaua și covorul. N-am văzut însă nimic deosebit, nici o gaură, nici un semn cât de mic care să amintească de cele petrecute cu câteva minute în urmă. Mi-am privit atent mâna și brațul, încercând să zăresc măcar câțiva stropi de apă. Însă pielea era perfect uscată. Atunci m-am uitat prin cameră. Soția mea dormea și toate lucrurile erau la locul lor.

I-am povestit doctorului Bradshaw toată întâmplarea, iar el a fost de părere că ne aflam în fața unui „vis”, a unui „rod al imaginației” mele. După câteva zile, m-a prezentat unui psihiatru de renume, dr. Lewis Wolberg, căruia i-am descris cu lux de amănunte fenomenul „vibrațiilor” (n-am avut însă curajul să-i povestesc și întâmplarea cu „brațul care a străpuns podeaua”).

Eram din ce în ce mai nedumerit și speram ca știința și tehnica modernă să-mi ofere, dacă nu răspunsuri categorice, măcar unele explicații sau interpretări cât de cât promițătoare. Aveam și eu, ce-i drept, unele cunoștințe științifice (în special de inginerie și de medicină). Acum însă, mă confruntam cu o situație cu totul nouă, pe care nu mi-o puteam explica, indiferent din ce unghi aș fi privit-o.

O lună mai târziu, când am simțit din nou „vibrațiile”, m-am ferit să mai mișc vreo mână sau vreun picior. Era târziu și tocmai mă urcasem în pat să mă culc. Soția mea dormea deja de o jumătate de oră. În timp ce „vibrăm” și încercam să înțeleg ce se petrece cu mine, m-am gândit, cu totul întâmplător la planorul pe care intenționez să mi-l cumpăr (planorismul era una dintre pasiunile mele). Și fără să mă gândesc la urmări — de fapt, nici prin cap nu-mi trecea că avea să fie vreuna — mi-am imaginat, pur și simplu, ce plăcut este să poți zbura, în clipa următoare, am simțit că mă apasă ceva pe umărul drept.

Ridicând mâna, am dat de un perete neted, pe care l-am și văzut (cu toate că lumina din cameră era destul de slabă). *Era într-adevăr un perete neted, care se afla chiar în spatele meu. Am crezut că adormisem și căzusem din pat (nu mi se întâmplase niciodată așa ceva, dar cum se petreceau atâtea lucruri ciudate, nu mă mai mira să cad și din pat).*

M-a surprins faptul că peretele acela nu avea nici ferestre, nici uși, nici vreo mobilă lipită de el. Nu era un perete al dormitorului meu. Și totuși îmi era cunoscut. În clipa următoare, am înțeles. Nu era un perete, ci tavanul. Iar eu pluteam în aer, cu spatele aproape lipit de tavan. Zburam și priveam îngrozit în jos. Am văzut patul și pe soția mea dormind alături de... un bărbat necunoscut.

Ce vis ciudat, mi-am spus eu. Cine putea fi bărbatul acela, care, în visul meu, dormea alături de soția mea? Uităndu-mă mai bine, am înlemnit *Bărbatul acela eram eu!*

Deci, eu eram sus, aproape de tavan, în timp ce corpul meu rămăsese jos, în pat. Asta însemna că murisem. Iar eu nu vroiam să mor.

Disperat, m-am aruncat înapoi în propriu-mi corp și, în clipa următoare, am simțit din nou patul, perna și plapuma.

Ce se întâmplase? Fusesem cât pe-acți să mor? În afara faptului că inima îmi bătea mai repede decât de obicei, totul părea să fie cât se poate de normal. Vibrațiile încetaseră. M-am dat jos din pat, am făcut câțiva pași prin cameră, m-am uitat pe fereastră și am fumat o țigară.

Nu mai aveam curajul să mă urc în pat și să mă culc. La câteva zile de la această întâmplare, m-am dus din nou la doctorul Gordon, în vederea unui nou consult. Deși nu i-am povestit ce mi se întâmplase, și-a dat seama cât de îngrijorat eram. M-a consultat, mi-a făcut o serie de analize (sânge, fluoroscopii, electrocardiograme, electroencefalograme, sumar de urină), m-a palpat și mi-a pus o mulțime de întrebări, dar rezultatul a fost unul și același: *eram un om perfect normal.*

Mi-a prescris niște calmante și m-a trimis acasă, sfatuindu-mă să dau jos câteva kilograme, să fumez mai puțin, să mă odihnesc mai mult și dându-mi de înțeles că *fizic*, nu sufeream de nimic. M-am dus apoi la doctorul Bradshaw, psihologul. Acesta m-a sfătuit ca, dacă pot, să încerc să repet experiența. Eu însă i-am răspuns că n-aveam nici un chef să mor.

— Cum să mori? râse el. Sunt atâția oameni care practică yoga și care se pot dedubla, fără să pățească nimic.

— Cum adică „se pot dedubla”?

— Se pot dedubla, adică pot ieși, pentru o vreme, din propriul lor corp fizic, deplasându-se chiar și pe distanțe foarte mari. Ar trebui să încerci și tu.

I-am răspuns că nu pot crede așa ceva. Nimeni nu se poate deplasa în afara corpului fizic.

— Eu în locul tău n-aș fi chiar atât de sigur. Ai făcut filozofie în facultate?

— Da, dar nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de chestia asta cu „ieșitul din corp”.

— Poate că n-ai avut un profesor bun de filozofie. Doctorul Bradshaw își aprinse o țigară, apoi continuă:

— Nu mai fi atât de mărginit, încearcă și ai să vezi ce se întâmplă. După cum spunea profesorul meu de filozofie, „dacă nu vezi cu un ochi, întoarce capul și privește cu celălalt, iar dacă
nu
vezi cu nici unul, atunci ciulește urechile și ascultă.”

Și așa am și făcut. Ba, mai mult decât atât, am încercat să mă dedublez, ceea ce, într-un târziu, am și reușit.

Am plutit o vreme pe deasupra patului, după care m-am oprit (mai bine zis, mi-am impus să mă opresc), deși puțin speriat la gândul că puteam, Doamne ferește, să cad. După câteva secunde, concentrându-mă din nou, mi-am impus să „cobor” și, în clipa următoare, mă aflam iarăși în pat, treaz și cât se poate de lucid. Și lucid fusesem tot timpul, din clipa în care m-am urcat în pat și până când am simțit că au încetat toate vibrațiile. Dar se putea foarte bine să fi fost ceva ireal — o halucinație sau un vis. În cazul acesta însă, cum puteam eu să știu cât timp fusesem treaz și când anume începusem să visez?

Majoritatea celor internați în ospicii au „dileme” de acest gen. Această primă experiență „controlată”, ca și celelalte care au urmat, m-au făcut să înțeleg, în sfârșit, că nu era vorba nici de vise, nici de halucinații, nici de o nevroză sau, și mai rău, de un început de schizofrenie și nici de autohipnoză (stare în care, după cum se știe, subiectul poate emite tot felul de aberații), ci de cu totul altceva. Iar *înțelegerea și acceptarea* fără rezerve a fenomenului m-a făcut să privesc dintr-o cu totul altă perspectivă și propria mea experiență de viață și educația pe care o primisem, conceptele și sistemul de valori în care crezusem până atunci, zdruncinându-mi credința în caracterul absolut și exhaustiv al așa-zisului adevăr științific. Până nu demult, fusesem convins că oamenii de știință au găsit răspunsuri la toate întrebările. Sau la aproape toate.

Dimpotrivă, dacă respingeam ceea ce, *pentru mine*, era acum cât se poate de evident, însemna că respingeam însăși ideea că emanciparea omului depinde în primul rând de explicarea a ceea ce *nu știm* încă, prin ceea ce *știm*.

Eu însă nu știam dacă, în cazul meu, era vorba de magie sau de un dar pe care mi-l hărăzise Dumnezeu? Și nu știu nici acum.”

CĂUTĂRI ȘI CERCETĂRI

Cum reacționăm atunci când ne aflăm în fața unui fenomen necunoscut? Îl ignorăm? Îl dăm uitării? În nici un caz. Și asta din două motive. Primul ține de curiozitatea noastră înăscută. Iar în al doilea rând, cum am putea uita sau ignora un elefant apărut pe neașteptate în dormitorul nostru? Sau, mai mult decât atât, o fantomă ce bântuie noaptea prin toată casa?

Eu unul continuam să fiu cât se poate de neliniștit și de speriat la gândul că ceea ce mi se întâmplase (și nu o singură dată) avea să se repete. Cel mai mult mă temeam de eventualitatea unei boli psihice. Mai ales că aveam destule cunoștințe de psihologie și prieteni psihologi și psihiatri (cu care nici nu îndrăzneam să vorbesc despre ceea ce mi se întâmpla de la o vreme încoace). Mă temeam să nu devin *pacientul* lor, pierzându-mi astfel statutul de om *normal*. Ca să nu mai vorbesc de prietenii mei mai puțin avizați în materie de psihologie, care, în mod sigur, ar fi spus despre mine că sunt „nebun de legat”, ceea ce ar fi afectat atât viața mea, cât și pe cea a familiei mele. Dar, deși inițial n-am vrut să le spun nimic, totuși nevoia de a-mi explica toate acele fenomene atât de ciudate m-a determinat, în cele din urmă, să-i povestesc totul soției mele, care a devenit astfel un martor neliniștit și temător al unor întâmplări ce contraveneau convingerilor sale religioase. Copiii în schimb, erau pe atunci prea mici pentru a înțelege. (Mai târziu, când au mai crescut, le-am povestit și lor despre ciudatele experiențe pe care le trăiam).

Cu timpul, am început să mă obișnuiesc cu toate acele fenomene stranii, pe care, mai mult decât atât, începusem chiar să le pot controla. Știam deja că nu aveau nici o cauză fiziologică și că nu eram mai nebun decât cei mai mulți dintre semenii mei. Dar cu toate acestea, continuam să fiu neliniștit la gândul că putea fi vorba de o stare anormală, de o diformitate, sau chiar de o boală, ce trebuia ascunsă oamenilor „sănătoși”. Doctorul Bradshaw era singura persoană cu care puteam vorbi despre asta. Mai exista și o altă soluție: psihoterapia. Dar asta ar fi însemnat un an întreg (sau mai mulți) de interviuri zilnice, care m-ar fi costat și mii de dolari, riscând, pe deasupra, să nu dea nici rezultatele scontate.

În cele din urmă, am început să notez tot ceea ce mi se întâmpla.

În plus, am început să citesc cărți de religie și filozofie (domenii pe care, în tinerețe, le neglijasem destul de mult), convins fiind că numai religia și filozofia mă puteau ajuta să găsesc răspunsurile pe care le căutam.

Biblia și celelalte scrieri creștine descriu și încearcă chiar să explice o serie de întâmplări asemănătoare, toate însă fără vreo cauză specifică și aproape imposibil de controlat. Tot ceea ce puteam face era să mă rog, să meditez, să postesc, să mă duc la biserică, să mă spovedesc, să cred în Sfânta Treime, să mă împotrivesc Răului și să mă las în voia Domnului.

Dar dacă ceea ce mi se întâmpla mie era un lucru „bun”, însemna că acel lucru, acel „dar” era de sorginte divină. Dar de ce îmi fusese hărăzit tocmai mie, care nu avusesem niciodată veleități de sfânt?

Dacă însă acel lucru (atât de nou pentru mine) era „rău”, asta însemna că nu Dumnezeu, ci Diavolul (sau un demon) fusese cel care mi-l „hărăzise”, pentru a pune stăpânire pe sufletul meu. Iar în cazul în care eram „posedat”, demonul trebuia *exorcizat*.

Preoții ortodocși pe care i-am cunoscut înclinau, mai curând, spre cea de-a doua variantă, considerându-mă deci un eretic și, ca atare, un individ cât se poate de periculos.

Religiile orientale în schimb, acceptă ideea existenței unui corp eteric sau astral, care se poate „desprinde” de corpul fizic. Dar nu oricine își poate părăsi, fie și temporar, corpul fizic. Acest lucru nu îl pot face decât cei înzestrați cu un spirit superior (șamanii, preoții, predicatorii, lamașii,

învățați, dar și membrii unor culte secrete sau ai unor secte).

Dar dacă așa stăteau lucrurile, eu *ce* sau *cine* eram și cum de mă puteam dedubla? Eram, desigur, prea bătrân pentru a începe o viață nouă, într-o mănăstire din Tibet. Mă simțeam din ce în ce mai singur și mai deprimat la gândul că știința contemporană nu îmi putea oferi răspunsuri la toate întrebările pe care mi le puneam.

Dar tocmai atunci am aflat de existența în Statele Unite, a unui grup clandestin. Spun clandestin, deși nu există nici o lege care să-i interzică activitatea, iar membrii săi nu sunt nici persecutați, nici puși sub urmărire, mai ales că nu se amestecă decât arareori în afaceri, în știință, în politică, în artă sau în sistemul de învățământ. Grupul are adepți nu numai în Statele Unite, dar și în țările din vestul Europei.

Membrii grupului, care, în paranteză fie spus, sunt niște persoane cât se poate de respectabile, nu vorbesc cu nimeni altcineva despre concepțiile și preocupările lor. Ei știu din proprie experiență că a fi sincer și deschis înseamnă a-ți atrage dezaprobarea celor din jur, chiar și a celor mai buni prieteni.

Din câte știu eu, membrii grupului, al căror număr este de ordinul milioanei, provin din mai toate mediile sociale: de la oameni de știință, psihiatri și medici, până la gospodine, studenți, oameni de afaceri, adolescenți și chiar preoți.

Ei se adună în secret, în grupuri mici, iar anunțurile sunt alcătuite în așa fel, încât să nu le poată înțelege decât „adeptii”.

Participanții nu discută despre problemele grupului decât cu membrii acestuia. Cu excepția familiei sau a prietenilor apropiați (care, de cele mai multe ori, sunt și ei membri ai grupului), nimeni nu este la curent cu preocupările secrete ale membrilor grupului. Aceștia sunt devotați, sentimental și intelectual, propriei lor cauze. Așa se face că grupul își are propria sa literatură, propriul său limbaj, ba chiar și proprii săi semizei.

În momentul de față, grupul este foarte dezorganizat. De fapt, nici nu este vorba de o organizație în adevăratul sens al cuvântului (mai ales că nu are nici nume), ci de grupuri restrânse de oameni, care se adună cu regularitate, acasă la câte unul dintre ei sau în casa parohială a vreunei biserici.

Grupul este alcătuit, în primul rând, din parapsihologi (destul de puțini la număr), doctori sau doctoranzi în psihologie, specialiști de renume în domeniul PES. L-aș aminti aici pe dr. J.B. Rhine, care, vreme de treizeci de ani, a pus la punct o serie întreagă de teste simple de probabilitate statistică, pe baza cărora a reușit să demonstreze că PES este o realitate. Majoritatea psihologilor și psihiatrilor americani consideră însă rezultatele cercetărilor sale ca fiind ambigue, neconcludente și, ca atare, inacceptabile. Din grup mai fac parte și alți parapsihologi de renume, cum ar fi Andrija Puharich, J.G.Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart sau Gardner Murphy.

Ceilalți membri ai grupului îi idolatrizează aproape pe „liderii” lor, despre care vorbesc întotdeauna în termenii cei mai elogioși.

Parapsihologii, fie ei astrologi, mediumuri, vindecători sau hipnotizatori, își câștigă existența (cel puțin în parte) tocmai din activitatea pe care o desfășoară.

Cei mai mulți dintre ei se invidiază unul pe celălalt, punând aproape întotdeauna sub semnul întrebării tehnicile și teoriile avansate de „rivalii” lor. Se întâmplă adesea ca unii dintre ei să ia în derâdere sau să privească cu îngăduința celui ce se consideră superior celor din jur toate rezultatele nelegate direct de specialitatea lor. Acesta este, poate, și motivul pentru care grupul este atât de dezorganizat. Cu toate acestea însă, membrii lui *sunt obligați* să colaboreze între ei, pentru că n-au cui altcuiva să-i împărtășească propriile idei și experiențe, mai ales că nimeni altcineva nu i-ar înțelege.

Să nu credeți cumva că vreau să-i defăimez sau să-i discreditez pe acești oameni care, la urma

urmelor, sunt cu toții adevărați experți în domeniu, care, fiecare în felul său, caută Adevărul.

Membrii clubului au la dispoziție ziare, reviste, cărți (o serie de edituri de renume publică anual cel puțin cincizeci de cărți de specialitate) și chiar programe de radio și de televiziune. Cu toate acestea, din cauza faptului că grupul este încă destul de restrâns, prima reacție a publicului este aproape întotdeauna aceeași: „Doar nu credeți cu adevărat în chestiile astea, nu-i așa?”

Dar în cazul acesta, vă veți întreba dumneavoastră, cine sunt membrii grupului? În ciuda a ceea ce v-ați putea închipui, grupul nu este o simplă adunătură de indivizi superstițioși, proști, incuți și stupizi. Sunt, ce-i drept, și din aceștia, dar nu într-o proporție mai mare decât în cadrul populației totale a unei țări, de exemplu. S-ar putea chiar ca aceste persoane să aibă un CI (coeficient de inteligență) superior multora dintre noi.

Ceea ce îi unește pe toți acești oameni este credința că (a) eul interior al omului nu este nici înțeles, nici complet exprimat în societatea noastră contemporană; și (b) că acest eu interior are capacitatea de a acționa, mintal și material, la un nivel necunoscut și nerecunoscut de știința modernă. Grupul este alcătuit, în exclusivitate, din oameni a căror principală preocupare este aceea de a citi, vorbi, gândi, discuta și participa la orice fel de acțiuni sau activități „psihice” sau „spirituale”.

Vă veți întreba, poate, ce înseamnă să iei parte la o acțiune sau la o activitate psihică. Iar eu vă voi răspunde cât se poate de simplu: înseamnă să fii martorul sau să trăiești „pe propria-ți piele” un fenomen ce nu poate fi explicat pe baze științifice, filozofice sau religioase. Unii dintre noi, fie nu vor da nici o atenție acestor fenomene, fie le vor uita aproape imediat. Alții, care devin eventual membrii ai grupului, încearcă să găsească unele răspunsuri.

Eu unul m-am alăturat membrilor grupului pentru că nu aveam nici o altă sursă de informații, însă, din păcate, informațiile de care dispuneau erau și ele destul de limitate (cel puțin la vremea aceea). Dar, cel puțin, mă aflam în mijlocul unor oameni care credeau într-adevăr în posibilitatea existenței Stării a Doua sau a celui de-al Doilea Corp.

I-am cunoscut pe mulți dintre membrii grupului și pot să spun că sunt, cu toții, niște oameni cât se poate de drăguți. I-am întâlnit aproape peste tot, în sate, în orașele mari, printre oamenii de afaceri, în biserici, în universități și chiar în cadrul Asociației Americane de Psihiatrie. Sunt oameni veseli, îndatoritori și altruști. Pot spune chiar că sunt cei mai altruști și mai religioși oameni (în adevăratul sens al cuvântului) pe care i-am cunoscut vreodată.

Nici unul dintre ei nu deține însă ADEVĂRUL. Fiecare are propria sa versiune în legătură cu adevărul și poate că există chiar mai multe adevăruri.

Am asistat la ședințe de spiritism, am pus întrebări precise, dar n-am primit decât răspunsuri evazive și, ca atare, neconvingătoare. Și totuși, în timpul unei asemenea ședințe, am fost, spre surprinderea mea, martorul unei EEC, care ne-a convins (pe mine și pe cei prezenți) de autenticele însușiri paranormale ale mediumului.

În cele din urmă, după ce am citit lucrările unor parapsihologi de renume (ca de exemplu Edgar Cayce) și am asistat la o serie întreagă de ședințe de spiritism și de dedublare (sau, mai bine zis, de extracorporalizare), am înțeles *ce se întâmpla cu mine*. Era vorba, pur și simplu, de o *proiecție astrală*. Doctorul Bradshaw îmi vorbise în treacăt despre acest fenomen, pe care însă nu-l cunoștea decât foarte vag. *Proiecția astrală* este denumirea sub care este cunoscută tehnica de părăsire temporară a corpului fizic și de deplasare, chiar și pe distanțe mari, într-un corp imaterial, numit corp *astral* sau *eteric*. Cuvântului „astral” i s-au atribuit o serie întreagă de conotații, termenul nefiind interpretat întotdeauna pe baze exclusiv științifice.

În vremurile demult apuse, cuvântul „astral” era legat de ritualurile mistice și oculte (vrăji, descântece, magie, incantații) pe care omul modern le privește ca pe niște superstiții prostești și absurde. Pe de altă parte, cercetările în acest domeniu fiind aproape inexistente, eu încă nu știu ce

înseamnă cuvântul „astral”. De aceea prefer să folosesc termenii de „al Doilea Corp” și „Starea a Doua”.

Există în momentul de față un anumit gen de literatură, care înfățișează o lume astrală, compusă din mai multe *planuri*, lume în care oamenii nu pot ajunge decât după „moarte”. Există însă și persoane al căror corp „astral” sau „eteric” se poate „desprinde” de corpul fizic și care pot astfel „călători” în astral și vorbi cu „morții”, după care se întorc înapoi în corpul fizic.

Pentru ca această adevărată minune să devină realitate este necesar ca persoana respectivă să fi atins un anumit nivel (sau stadiu) de dezvoltare spirituală. Dar pentru aceasta, este necesară cunoașterea unor „precepte”, transmise, în taină, din generație în generație, spre „luminarea” celor îndreptățiți să le cunoască. S-a întâmplat, firește, și ca unii dintre cei „aleși” să dezvăluie secretul, și ca o serie de „neinițiați” să descopere, absolut întâmplător, tehnica dedublării. În trecut, cei ce îndrăzneau să practice această tehnică erau fie canonizați, fie pedepsiți, arși pe rug, luați în derâdere sau întemnițați.

Întreaga literatură care tratează problema psihicului uman face dese referiri la al Doilea Corp. Cu mult înaintea apariției Creștinismului și a Bibliei, în țări ca India, China sau Egipt, existența acestui al Doilea Corp era aproape unanim recunoscută. Istoricii însă, au atribuit această idee mitologiei popoarelor respective.

Aceeași credință în existența unui al Doilea Corp o regăsim, ceva mai târziu, și în Biblie (atât în Vechiul cât și în Noul Testament).

Textele religioase, fie ele catolice sau protestante, abundă în relatări ale unor sfinți sau ale altor personaje biblice și discipoli, care au trăit, voit sau nu, în momentele lor de extaz religios, experiențe asemănătoare (a se citi EEC).

În Orient, existența celui de-al Doilea Corp este acceptată ca o realitate, mai ales de către adepții acestei idei (lamași, călugări, guru), înzestrați cu puteri mintale și fizice — grație cărora se pot chiar și dedubla — oameni care nu se sfîesc să contrazică știința contemporană în totalitatea ei. Societatea noastră materialistă prin excelență a ignorat în permanență aceste puteri, tocmai pentru faptul că nu și le poate explica.

Și totuși, organizațiile de cercetări psihologice sunt în posesia a sute de relatări ale unor EEC, relatări ce pot fi oricând puse la dispoziția celor interesați.

De fapt, toate aceste experiențe sunt trăiri spontane, de genul acelorora de care cei mai mulți dintre noi n-au parte decât „o dată în viață”. Ele se produc, de obicei, fie atunci când individul este bolnav sau slăbit, fie ca urmare a unei emoții puternice.

Există și cazuri, mai rare ce-i drept, de EEC produse în mod voit, deliberat, de însuși individul în cauză, care, trecând în Starea a Doua, se poate deplasa dintr-un loc în altul (firește, după „ieșirea” din propriu-i corp fizic). Englezul Oliver Fox, de pildă, s-a ocupat îndeaproape de aspectele teoretice și practice ale psihologiei, publicând o serie întreagă de relatări ale unor EEC, ca și tehnicile de „trecere” în Starea a Doua.

Sylvan Muldoon a publicat, între anii 1938-1951, în colaborare cu Hereward Carrington, o serie de lucrări de specialitate, care, cu timpul, au devenit adevărate lucrări de referință în domeniul parapsihologiei.

Recent, o serie de cercetători, cum ar fi Hornell Hart, Nandor Fodor sau Robert Crookall, toți absolvenți ai unei instituții de învățământ superior, au studiat fenomenul din punctul de vedere al omului de știință, făcând în același timp și o serie de evaluări cât se poate de exacte.

Toate aceste lucrări se rezumă la a demonstra existența celui de-al Doilea Corp, fără însă a oferi suficiente date experimentale (nefilozofice).

Pe de altă parte însă, mă întreb cum se poate împăca această abordare analitică cu religia? Oamenii credeau cândva (nu cu multă vreme în urmă), că electricitatea era Dumnezeu. Mai

înainte, crezuseră astfel și despre Soare, fulgere sau foc. Oamenii de știință ne-au dovedit însă, prin experiențe, că a crede așa ceva era, pur și simplu, o prostie. Așa se va întâmpla, cred eu, și cu convingerea cu care mulți dintre noi neagă existența Stării a Doua și a celui de-al Doilea Corp. Și atunci, poate, voi afla și eu răspunsuri la întrebările care mă frământă.

DOVEZI MATERIALE

În toamna anului 1964, a avut loc la Los Angeles, o întrunire deosebit de interesantă, la care au participat aproximativ douăzeci de psihiatri, psihologi, oameni de știință și... eu. A fost o seară cât se poate de reușită. Scopul întrunirii a fost acela de a analiza, cu sinceritate și maximă seriozitate, o serie de experiențe. După câteva ore de întrebări, puse de către membrii grupului, a venit și rândul meu. Eu le-am pus fiecăruia dintre ei două întrebări foarte simple: „Dacă vi s-ar întâmpla ceea ce mi s-a întâmplat mie, ce ați face?”

Părerea majorității (mai mult de două treimi dintre cei prezenți) a fost că trebuie făcut orice efort pentru a continua astfel de experiențe, în speranța lămuririi și lărgirii cunoștințelor omului despre el însuși. Câțiva însă m-au sfătuit, mai în glumă, mai în serios, să *alerg*, nu să *merg* la un psihiatru. Dar nici unul dintre cei prezenți nu s-a oferit să fie el acel psihiatru.

A doua întrebare a fost: „Ați vrea să participați personal la asemenea experiențe neobișnuite?”

De data aceasta, jumătate din cei prezenți au răspuns afirmativ. Și, lucru ciudat, din această categorie făceau parte și unii dintre cei care se dovediseră destul de sceptici în legătură cu realitatea unor asemenea experiențe.

Vă veți întreba, poate, de ce s-au adunat, totuși, în seara aceea, toți acei oameni. Fie din curiozitate, fie din cauza mulțimii de dovezi materiale, acumulate în timp. Eu unul înclin să cred că este vorba, mai degrabă, de existența acelor dovezi materiale. În cele ce urmează, vă voi prezenta câteva din relatările cheie care au stârnit interesul celor prezenți.

10/9/58 *După-amiază*

M-am dedublat din nou, cu intenția de a-i vizita pe doctorul Bradshaw și pe soția acestuia. Dându-mi seama că doctorul era răcit, m-am gândit să mă „duc” în dormitor, care era o cameră pe care nu o văzusem niciodată și pe care descriind-o după aceea cu lux de amănunte, mi-am putut „dovedi” vizita în casa aceea. Totul a început, ca de obicei, cu o rotație în aer, urmată de „plonjarea” într-un tunel și, de data aceasta, de senzația de urcuș (familia Bradshaw locuiește într-o casă situată la vreo cinci mile de biroul meu, în vârful unui deal). Eu pluteam pe deasupra copacilor, sub un cer senin, plin de stele. La un moment dat, am văzut (pe cer?) o siluetă umană, învăluită într-o mantie și cu un coif pe cap, stând cu mâinile în poală și, poate, cu picioarele încrucișate, ca Buda, care, după câteva clipe, a dispărut. Nu știu nici acum ce a însemnat ciudata apariție. De la o vreme încoace, urcușul a devenit foarte anevoios (am avut chiar senzația că, treptat, puterile mă părăseau și că n-aveam să mai ajung la destinație). În clipa următoare însă, mi s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Am simțit ca și cum cineva își trecuse mâinile pe sub brațele mele și mă ridica. Pe loc am simțit un val de energie, iar urcușul a devenit și el, dintr-o dată, cât se poate de ușor. Am ajuns acasă la doamna și domnul Bradshaw, pe care i-am „văzut” afară, în grădină, ceea ce m-a surprins cu atât mai mult cu cât doctorul Bradshaw fiind bolnav, trebuia să fie în pat.

Dânsul era însă îmbrăcat cu un pardesiu de culoare deschisă, iar pe cap purta o pălărie. Doamna Bradshaw purta o haină neagră, restul îmbrăcămînții fiind și el de culoare închisă. Veneau spre mine, așa că m-am oprit. Dar ei au trecut pe lângă mine, bine dispuși, fără să mă vadă, îndreptându-se spre o clădire mică, asemănătoare unui garaj.

Am „plutit” prin fața lor, făcându-le cu mâna și încercând să le atrag atenția asupra mea, dar fără nici un rezultat. Atunci, mi s-a părut că îl aud pe doctorul Bradshaw spunându-mi: „ Ei bine, văd că nu mai ai nevoie de ajutor”. Fiind convins că reușisem să intru în legătură cu el, am „plonșat” înapoi pe pământ (?), m-am reîntors la birou, am „reintrat” în corp și am deschis ochii

Toate erau exact așa cum le lăsasem. Eu însă mă simțeam îngrozitor de obosit: la urma urmelor, era de ajuns pentru o singură zi.

În aceeași seară, i-am sunat pe domnul și doamna Bradshaw. Nu am făcut nici o afirmație, întrebându-i doar unde se aflaseră în după-amiaza acelei zile, între orele patru și cinci. Soția mea, care știa că domnul Bradshaw era bolnav, susținea că era practic imposibil ca acesta să fi ieșit din casă. Doamna Bradshaw însă, mi-a spus că, pe la ora patru și douăzeci și cinci de minute, ieșise din casă, îndreptându-se spre garaj. Se ducea la poștă, iar soțul ei, convins fiind că o gură de aer proaspăt avea să-i facă bine, se îmbrăcase și o însoțise. Asta se petrecea în jurul orei patru și douăzeci și cinci de minute. Iar eu mă „întorsesem“ acasă pe la ora patru și douăzeci și șapte de minute. Am întreat-o cu ce erau îmbrăcați. Doamna Bradshaw mi-a spus că purta o pereche de pantaloni largi, negri și un pulover roșu, care nu se vedea, fiind acoperit de o haină neagră, sport. Domnul Bradshaw purta un pardesiu de culoare deschisă și o pălărie pe cap. Și totuși, nici unul dintre ei nu m-a văzut, nici nu a fost conștient de prezența mea. Domnul Bradshaw nu își amintea să-mi fi spus ceva. Problema este că eu mă așteptasem să-l găsesc în pat, ceea ce însă nu s-a întâmplat.

Existau o serie întreagă de coincidențe. Nu era necesar să dovedesc asta nimănui altcuiva. Numai mie. Îmi dovedește — pentru prima oară cu „probe materiale” — că s-ar putea foarte bine să fie mai mult decât o aberație, o halucinație sau o traumă psihică, așa cum susțin psihologia și psihiatria. Sunt sigur că aveam nevoie, mai mult decât oricine altcineva, de o dovadă materială.

Este o simplă întâmplare, veți spune. Da, dar, pentru mine, este o întâmplare de neuitat.

Momentul vizitei mele la familia Bradshaw coincide cu evenimentul fizic. Posibilitatea intervenției unui factor de halucinație prin autosugestie este exclusă. Eu mă așteptam să-l găsesc pe doctorul Bradshaw în pat, dar realitatea fizică era cu totul alta, ceea ce, în primul moment, m-a derutat

Cu toate acestea, observațiile mele ulterioare au coincis perfect cu realitatea, în ceea ce privește:

- (1) Locul unde se aflau doctorul Bradshaw și soția acestuia.
- (2) Poziția celor doi unul față de celălalt.
- (3) Acțiunile celor doi.
- (4) Îmbrăcămintea pe care o purtau.

Posibilitatea unei „precunoașteri” inconștiente, printr-o observare anterioară a celor de mai sus:

(1) Negativă: nu aveam nici o informație în legătură cu schimbarea planurilor lor sau cu orele și zilele când se duceau la poștă.

(2) Vagă: nu aveam cum să știu, conștient vorbind, care dintre ei mergea în față și care în urmă.

(3) Negativă: nu aveam cum să știu dinainte că se îndreptau spre garaj, mergând așa, unul în fața celuilalt.

(4) Vagă: Mă așteptam să-l „găsesc” pe doctorul Bradshaw îmbrăcat în pijama, nicidecum în pardesiu.

5/3/59 Dimineața

Într-un motel din Winston-Salem: m-am trezit devreme și, la ora șapte și jumătate, m-am dus să iau micul dejun. Apoi, pe la ora opt și jumătate, m-am întors în cameră și m-am întins pe pat. În timp ce mă relaxam, am început să „vibrez”, după care, ieșind din propriu-mi corp fizic, primul lucru pe care l-am „văzut” a fost un băiat care se juca cu o minge de base-ball. Apoi, am „văzut” un bărbat care încerca să pună ceva pe bancheta din spate a unei mașini (de fapt, a unei

limuzine). Lucrul acela semăna, după părerea mea, cu o mașinuță cu roți și motor electric. După ce a pus mașinuță pe bancheta din spate a limuzinei, bărbatul s-a ridicat și a trântit portiera. Imediat după aceea, am „văzut” o masă rotundă, pe care se aflau o mulțime de farfurii și de cești Cineva care stătea în picioare împărțea celor așezați în jurul mesei niște cărți de joc albe și mari (sau cel puțin așa mi s-a părut mie). Dar cum puteau oare, mă întrebam eu, să joace cărți la o masă plină de farfurii și de cești? În afară de asta, mă surprindea numărul și, mai ales, culoarea cărților de joc. După alte câteva clipe, m-am „trezit” deasupra orașului, la o înălțime de aproximativ 150 m, căutându-mi „casa”. În clipa în care am zărit clădirea radioului, mi-am amintit că motelul se afla și el prin apropiere. L-am „localizat” imediat și, tot imediat, m-am reîntors în corp. M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Toate erau la locul lor, exact așa cum le lăsasem. În aceeași seară m-am dus în vizită la niște prieteni, doamna și domnul Agnew Bahnson, care știau câte ceva despre „activitățile” mele. În clipa în care am intrat în casa familiei Bahnson, am știut că întâmplarea din dimineața aceea avea legătura cu ei.

Am stat de vorbă mai întâi cu fiul lor, pe care l-am întrebat ce făcea de dimineață între orele 8.30 și 9.00. Copilul mi-a răspuns că se ducea la școală. Întrebat ce anume făcea în timp ce mergea pe stradă, a răspuns că se juca cu o minge de base-ball, pe care o arunca în sus și apoi o prindea. (Deși îl cunoșteam bine, nu știam, totuși, că băiatului îi plăcea base-ballul; cu toate că este un lucru cât se poate de firesc ca unui băiețel de nouă ani să-i placă base-ballul). Apoi am pomenit despre bărbatul care pune ceva ce semăna cu o mașinuță cu motor electric pe bancheta din spate a unei mașini. Uluit, domnul Bahnson mi-a spus că, exact la ora aceea, pune pe bancheta din spate a mașinii sale un generator Van DeGraff, pe care mi l-a și arătat. Mi se părea destul de ciudat să văd **fizic** ceva ce, doar cu câteva ore în urmă, „văzuse” doar corpul meu astral. Le-am povestit apoi despre masa aceea plină de farfurii și despre straniul pachet de cărți de joc.

Doamna Bahnson, vădit emoționată, mi-a spus că, în dimineața aceea, pentru că se treziseră cu toții mai târziu decât de obicei, ea fusese cea care împărțise corespondența celor de la masă (era vorba de masa la care luau întotdeauna micul dejun). Cărți de joc albe și mari! Erau cu toții foarte tulburați de cele întâmplate și sunt sigur că nu au râs de mine.

Momentul „vizitei” mele matinale la familia Bahnson coincide cu o serie întregă de întâmplări reale. Halucinația prin autosugestie este exclusă; nu a existat din partea mea nici o intenție conștientă de a-i vizita pe Bahnsoni; este, totuși, posibil să fi existat o motivație inconștientă. Cu toate acestea, relatările mele au coincis perfect cu realitatea.

- (1) Fiul mergând pe stradă și jucându-se cu o minge de base-ball.
- (2) Domnul Bahnson la mașină.
- (3) Domnul Bahnson punând ceva pe bancheta din spate a mașinii.
- (4) Doamna Bahnson, în picioare, lângă, masă, împărțind „cărți de joc”.
- (5) Mărimea neobișnuită și culoarea „cărților de joc”.
- (6) Pe masă, se aflau farfurii și cești.

Posibilitatea unei „precunoașteri” inconștiente, printr-o observare anterioară a celor de mai sus:

- (1) Negativă: Nu știam că băiatului îi plăcea base-ballul.
- (2) Negativă: Nu aveam de unde să știu ce făcea domnul Bahnson, în dimineața aceea, la mașină, iar cele relatate de dânsul nu făceau parte din rutina zilnică.
- (3) Negativă: După cum am mai spus, încărcarea mașinii nu făcea parte din rutina zilnică, așa că eu, deși cunoșteam, să zicem, obiceiurile de zi cu zi ale domnului Bahnson, nu aveam de unde să știu că, în dimineața aceea, avea de gând să-și încarce mașina.

- (4) Negativă: Nu aveam cum să știu asta dinainte, pentru că nu doamna Bahnson era cea care

împărțea, *de obicei*, corespondența, iar faptul că în dimineața aceea o făcuse, era ceva cu totul neobișnuit.

(5) Negativă: Din motivele arătate mai sus, la care se adaugă faptul că doamna Bahnson nu avea obiceiul de a sorta corespondența la masă, ca și interpretarea greșită a acțiunii în sine.

(6) Vagă: Ar putea fi vorba de o cunoaștere a obiceiurilor familiei Bahnson, cu atât mai mult cu cât mi s-a întâmplat, nu o dată, să iau micul dejun împreună cu ei chiar la masa cu pricina.

12/10/60 *Noaptea*

Am cunoscut-o pe doamna M., care pretindea că are puteri mediumice. Am avut și am toată considerația pentru femeia aceasta, a cărei bunătate și integritate morală sunt mai presus de orice bănuială. Cu toate acestea însă, participând la două „ședințe” de spiritism, am rămas cu impresia clară că doamna M., deși sinceră, odată intrată în transă, exprima prin gesturi o formă de dedublare a personalității. „Ghizii” ei spirituali, care vorbeau prin gura ei, erau pentru mine nici mai mult, nici mai puțin, decât niște manifestări ale acestei dedublări. Asta nu înseamnă că eu bănuiam cumva că doamna M. crea în mod deliberat această iluzie, ci că totul nu era decât rezultatul unei stări hipnotice autoinduse, femeia, mai mult ca sigur, neștiind ce se întâmpla. Sunt absolut convins că doamna M. nu „juca teatru” (cum ar putea crede unii dintre dumneavoastră). Nu a fost și nu este genul de om care să se preteze la așa ceva.

Însă ceea ce m-a nedumerit a fost faptul că, în momentul în care le-am pus ghizilor ei spirituali — soțul decedat și un indian american — anumite întrebări, răspunsurile acestora, rostite prin gura doamnei M., au fost destul de evazive (ca de exemplu: „ Vei descoperi asta prin propriile-ți resurse “). Era, îmi spuneam eu, o cale cât se poate de simplă de a evita un răspuns ce putea fi verificat într-un fel sau altul. Așa că eu unul eram destul de sceptic în privința „puterilor” doamnei M.

Cu toate acestea, ceea ce s-a întâmplat aseară (și relatat astăzi) a fost de natură să mă deruteze destul de mult. R.G., o prietenă a doamnei M., îmi sugerase să „vizitez” o ședință de spiritism la care avea să participe doamna M., ședință ce urma să aibă loc într-un apartament din New York, vineri seară (adică aseară). Numai că, pur și simplu, am uitat de ședință. Și iată ce s-a întâmplat:

Mi-am petrecut seara de vineri acasă, împreună cu soția mea. Pe la ora unsprezece și jumătate, ne-am dus la culcare. Până aici, nimic deosebit. Soția mea a adormit aproape imediat, iar eu stăteam întins, evident relaxat și, probabil, și pe jumătate adormit. La un moment dat, am simțit că mă trec toate răcorile. Am privit în jurul meu (în cameră nu era foarte întuneric), încercând să-mi dau seama ce anume putuse să mă înspăimânte, dar să mă și fascineze în același timp. Nu știu nici eu ce mă așteptam să văd, dar, în clipa următoare, am simțit că mi se face părul măciucă: în pragul ușii, stătea o siluetă albă, ca o stafie. De fapt, arăta ca orice stafie: avea o înălțime de aproape doi metri și era înfășurată din cap până-n picioare, într-un fel de cearșaf alb. Se sprijinea cu o mână de tocul ușii. Eram de-a dreptul îngrozit și nu puteam lega silueta aceea înspăimântătoare de ceva ce făcusem cu bună știință. În clipa în care a început să se îndrepte spre mine, am înghețat. Dar, în același timp, am simțit că trebuia să văd ce era. După câteva clipe, am simțit pe ochi niște mâini care mă împiedicau să văd.

Deși eram îngrozitor de speriat, am încercat, totuși, să le îndepărtez, până când silueta aceea fantomatică s-a apropiat foarte mult de patul meu. În clipa aceea, cineva m-a prins ușor de brațe, ajutându-mă să mă dau jos din pat. Și, dintr-o dată, am început să mă liniștesc, și asta pentru că am simțit că acel ceva sau cineva era prietenos. Așa că nici nu m-am zbatut să scap din strânsoarea lui, nici nu m-am împotrivit atunci când am început să ne mișcăm (spun ne pentru că simțeam că nu sunt singur, ci însoțit, mai bine zis, susținut, într-o parte și în cealaltă, de câte o

ființă— sau entitate — necunoscută). La un moment dat, ne-am trezit deasupra unei camere mici, în care se aflau patru femei. M-am uitat la cele două entități din dreapta și din stânga mea. Erau doi bărbați tineri (până în douăzeci și cinci de ani). Cel din dreapta mea era blond, cel din stânga, brunet, aproape oriental. Amândoi îmi zâmbeau.

În clipa în care am încercat să vorbesc cu ei, am început să plutesc în jos și m-am așezat pe singurul scaun gol din cameră. Pe scaunul din fața mea stătea o femeie înaltă și solidă, îmbrăcată într-un taior de culoare neagră. După câteva clipe, lângă mine s-a așezat o femeie înveșmântată într-o mantie de culoare albă, lungă până la glezne. Pe celelalte două însă, nu le distingeam foarte bine. Știam că sunt femei, dar chipul nu li-l puteam desluși. O voce de femeie m-a întrebat dacă îmi amintesc să mai fi fost vreodată acolo, iar eu am asigurat-o că, într-adevăr, fusesem. Altă femeie a spus ceva de cancer, dar asta este tot ce am putut auzi.

Apoi, una dintre ele (cea îmbrăcată în negru) s-a prins cu mâinile de spătarul scaunului meu și s-a așezat chiar peste mine. Nu îi simțeam greutatea, dar, din nu știu ce motiv, femeia s-a ridicat brusc în picioare, la care toți cei prezenți au izbucnit în râs. —„Cred că l-am ținut destul; ar fi bine să-l ducem înapoi”, a spus, la un moment dat, o voce de bărbat. Și, în clipa următoare, mă aflam din nou în patul meu. Asta a fost tot, cu excepția faptului că, în tot acest timp, soția mea fusese trează și mă auzise când gâfâind, când gemând sau scâncind, când respirând rar și încet, aproape imperceptibil. Altceva nu a auzit și nici nu a văzut, cu excepția, poate, a pisicii noastre, care dormea și ea cu noi în cameră și care, trezindu-se brusc din somn, fusese extrem de nervoasă. Soția mea era foarte speriată. Sunt sigur că și eu aș fi fost la fel dacă aș fi trecut prin ce trecuse ea.

Mi-am amintit pe dată de „ședința” la care fusesem invitat să particip și, în clipa următoare, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe R.G., prietena doamnei M. Așa am aflat că la „ședință” participaseră patru femei, dintre care una, cea îmbrăcată într-un taior negru, s-a așezat din greșeală pe scaunul „rezervat” mie, pentru ca, în clipa următoare, să sară în picioare, auzind-o pe femeia îmbrăcată în alb spunându-i, în glumă, să „nu se așeze pe Bob”. La un moment dat, una dintre femei a spus că lucrează la Cancer Memorial Hospital. Patru femei, îmbrăcă mintea a două dintre ele, statura uneia, mai precis a aceleia care s-a așezat peste mine, pentru ca în clipa următoare să sară în sus ca arșă, râsetele celorlalte trei, camera mică, referirea la „cancer”, toate acestea sunt prea multe coincidențe, chiar și pentru mine, ca să mai cred că „am avut halucinații”. Nu, sunt convins că am fost acolo.

Și în ceea ce-i privește pe cei doi bărbați? Reușește, într-adevăr, doamna M. să comunice cu defunctul ei soț (care, după cum aveam să aflui după aceea, fusese blond) și cu un tânăr indian?

Trebuie să fiu mai puțin sceptic și mai lipsit de prejudecăți în ceea ce o privește pe doamna M.

Momentul „vizitei” mele în camera unde se aflau cele patru femei coincide cu întâmplările propriu-zise, reale. Halucinația prin autosugestie este destul de vagă, dacă nu chiar exclusă. Și asta pentru că se poate ca ideea unei vizite să fi fost reținută în mod inconștient, deși nu a existat nici o încercare conștientă în acest sens. Relatările mele au coincis perfect cu realitatea:

- (1) Mărimea camerei.
- (2) Numărul de femei prezente, patru.
- (3) Scaunul gol.
- (4) Îmbrăcămintea a două dintre femei.
- (5) Pomenirea cuvântului „cancer”.
- (6) Femeia înaltă tare s-a așezat peste mine.
- (7) Râsetele celorlalte trei femei.

Posibilitatea unei „precunoașteri” inconștiente,, printr-o observare anterioară a celor de mai

sus:

(1) Negativă: nu au existat vizite sau descrieri anterioare ale apartamentului.

(2) Vagă: există posibilitatea ca R.G. să-mi fi comunicat dinainte numărul de persoane ce aveau să participe la „ședință”.

(3) Negativă: ideea scaunului gol le-a venit pe loc, nicidecum dinainte.

(4) Negativă: nu le mai văzusem niciodată pe femeile acelea și nici nu aveam de unde să știu cum erau îmbrăcate în seara respectivă.

(5) Negativă: din motivele arătate mai sus. Nu aveam de unde să știu că femeia aceea, pe care nu o cunoșteam, lucra la „Cancer Memorial Hospital”.

(6) Negativă: acțiune spontană, neplanificată.

(7) Negativă: reacția celorlalte femei a fost spontană.

Există și alte relatări conținând *dovezi materiale*, care au fost însă incluse în alte capitole ale acestei cărți, acolo unde pot servi la ilustrarea legăturii dintre teorie și practică. Una sau două dintre aceste relatări se referă la încercări făcute în condiții de laborator.

Întâmplările pe care vi le-am relatat vi se vor părea, poate, luate separat, simpliste și lipsite de importanță. Dar privite în ansamblu, ca părți ale unui întreg, ele dobândesc o semnificație vitală. Este vorba, aici, de metoda trecerii de la particular la general sau, cu alte cuvinte, de aflarea întregului emergent prin examinarea atentă a sute de elemente disparate.

AICI ȘI ACUM

Una din întrebările cele mai obișnuite ce poate apărea în cursul oricărei discuții pe tema existenței celui de-al Doilea Corp și a Stării a Doua este următoarea: *Unde te duci?* Pe baza experiențelor de laborator, au fost identificate trei zone mari pe care le poate „străbate” corpul astral desprins — pentru o vreme — de corpul fizic. Prima zonă a fost numită, în lipsa unui alt termen, mai potrivit, Sfera I. Sau, și mai bine, „aici și acum”.

Sfera I este cea mai credibilă. Ea constă din oarmeni și locuri care există cu adevărat. Este, prin excelență, zona materialului, zona pe care o percepem cu ajutorul simțurilor și de care, cei mai mulți dintre noi sunt absolut siguri că *există cu adevărat*. Toate întâmplările relatate în Capitolul 3 au avut ca „decor” Sfera I. Aparent, totul este cât se poate de simplu. Corpul astral se desprinde de corpul fizic, se deplasează pe distanțe mai scurte sau mai lungi, după care se reîntoarce în corpul fizic. Atât și nimic mai mult.

Numai de-ar fi atât de ușor! Din fericire pentru noi, factorii de care depinde orice EEC sunt recunoscutibili. Să luăm mai întâi factorii de **direcție** și de **identificare**.

Să presupunem, de exemplu, că, aflat în propriul dumneavoastră corp fizic, reușiți, mai degrabă să vă ridicați și să plutiți în aer, decât să călcați pe pământ sau să mergeți cu mașina. Descoperindu-vă această „capacitate”, veți putea „zbură”, reușind să parcurgeți distanțe foarte mari în numai câteva secunde. Cum veți proceda? Vă veți ridica în aer, dar atât cât să evitați obstacolele (copaci, clădiri înalte etc.). Nu veți „zbură” însă foarte sus. Și asta pentru că o să vreți să recunoașteți bornele de hotar, pe care v-ar fi imposibil să le vedeți de la o înălțime de peste 1500 m. Așa că veți „zbură” mult mai jos, adică la o înălțime de aproape 30 m de la pământ. Apoi, va trebui să știți „pe unde să o luați” (asta în cazul în care aveți deja o „destinație” anume). Pentru asta, veți căuta, din priviri, cât mai multe repere cunoscute (clădiri, străzi). După ce veți „pluti” așa, preț de câteva secunde veți avea la un moment dat, sentimentul că v-ați „rătăcit”. Veți privi înapoi și veți constata că nu mai recunoașteți nimic (nici măcar de la o înălțime de 15-20 m). Și asta pentru că noi suntem, cu toții, *legați de pământ* (în primul rând, prin forța de gravitație), iar înălțimea de la care privim în jurul nostru este de cel mult 1,80-2,00 m. În afară de asta, noi suntem obișnuiți să privim în fața noastră sau în jos. Foarte rar privim în sus, și numai atunci când ceva anume ne atrage atenția.

Să ne gândim cât ne-ar lua să ne recunoaștem propria casă, într-o fotografie făcută de sus? La fel de greu ne-ar fi și dacă ne-am afla în aer, la o înălțime de peste 30 m de la pământ. În afară de asta, se poate foarte bine ca cineva să știe cum arată o anumită clădire văzută din față, dar nu și din spate. Așa că, apropiindu-se prin spate de clădirea respectivă, nu o va putea identifica. La fel se întâmplă și cu piloții care zboară la mică altitudine, mai ales în zilele cu cer senin. Vreme de o clipă, nu pot recunoaște nimic din ceea ce văd jos, pe pământ, orientându-se numai cu ajutorul instrumentelor de bord. Există însă situații și mai complicate. Cum veți găsi, de pildă, într-un oraș în care nu ați mai fost niciodată, o casă care nu știți cum arată? (Asta în cazul în care proprietarul acesteia nu instalează pe acoperiș un far cu o putere de 10.000.000 W).

Acum, să facem aceeași „călătorie” în corpul astral, comparând-o cu cea făcută în corpul fizic, Închipuiți-vă că plutiți în aer, la o înălțime de aproximativ 30 m de la pământ. Deși este o zi senină, „vederea” vă este oarecum slăbită. Și asta pentru că nu stăpâniți încă tehnica de a „ști” să vedeți și, mai ales, „cum” să vedeți. De deplasat, vă veți deplasa cu mai multă ușurință decât ați făcut-o aflându-vă în corpul fizic.

Din fericire, mai există o cale de a ajunge acolo unde doriți (și încă mult mai repede): prin concentrare. Nu trebuie decât să vă „gândiți” la persoana pe care doriți să o vedeți — nu trebuie să vă gândiți niciodată la un loc anume, ci *numai la o persoană* și, în câteva clipe, veți fi acolo. În

zborul dumneavoastră, este bine să evitați clădirile și copacii. Faptul că veți „trece prin ele” vă va tulbura, cel puțin la început, așa că ar fi mai bine să le evitați. Și eu mai am uneori tendința de a ieși pe ușă. Însă în clipa în care mâna corpului astral trece prin ușă, îmi aduc aminte că nu mă mai aflu în corpul fizic și că, deci, situația este cu totul alta. Înciudat pe mine însumi, prefer să ies prin zid decât pe ușă, cu atât mai mult cu cât aceasta reprezintă una dintre caracteristicile de bază ale Stării a Doua.

Și acum, câteva cuvinte în legătură cu „călătoria” propriu-zisă și cu „destinația” acesteia. Din clipa în care începeți să vă concentrați, nu vă mai gândiți la nimic altceva. Dacă o faceți, fie și pentru o fracțiune de secundă, direcția vă va fi deviată.

În cele ce urmează, vă voi prezenta câteva cazuri de „schimbare a direcției”, tocmai ca urmare a „imixtiunii” unui gând nelegat de experiența respectivă.

12/4/63 După-amiază târziu

Temperatura aerului: 12°C, umiditate scăzută, presiune atmosferică ridicată. Tehnica folosită: număratoarea inversă. Pe măsură ce numărăm, senzația de căldură se amplifică. Îmi propusesem să vizitez un prieten. M-am întins în pat, iar dedublarea s-a produs destul de repede. Călătoria, în schimb, mi s-a părut mult prea lungă pentru o distanță de nici cinci kilometri. Atunci m-am oprit și am privit în jurul meu. Mă aflu pe marginea acoperișului unei case cu două etaje. Jos, în curte, am văzut o femeie cu o mătură în mână. În timp ce o priveam, femeia s-a întors, vrând pesemne să intre în casă. Dar, chiar în clipa în care a vrut să deschidă ușa, ceva anume a făcut-o să privească în direcția mea. Vizibil înspăimântată, a intrat repede în casă, trântind ușa în urma ei.

Mi-am dat seama că trebuia să plec, jenat la gândul că o speriasem atât de tare pe biata femeie. Am făcut o mișcare de întoarcere, după care am reușit să intru destul de repede înapoi în corpul fizic. Totul nu a durat decât șapte minute și zece secunde.

Comentariu: Mă întreb ce anume a putut vedea femeia aceea, de s-a speriat atât de tare și a fugit în casă. În afară de asta, de ce „am luat-o” pe acolo? Explicația este una singură: concentrare defectuoasă sau insuficientă.

29/6/60 Seara târziu

Temperatura aerului: 19°C, umiditate medie, presiune atmosferică normală. Cu toate că mă simțeam foarte obosit, îmi propusesem să-l „vizitez” pe dr. Andrija Puharich, undeva în California. M-am dedublat, m-am mișcat orbește vreme de câteva minute, după care m-am oprit, în clipa următoare, am văzut patru persoane (trei bărbați și un băiat de vreo unsprezece ani) așezate în jurul unei mese.

Evident, nici unul dintre ei nu era dr. Puharich, ceea ce m-a făcut să-i întreb unde ne aflam, în ce oraș sau măcar în ce stat.

N-am primit nici un răspuns. Toți patru se uitau la mine, circumspecți, dar fără să scoată o vorbă. Am repetat întrebarea, iar băiatul a deschis gura, vrând, probabil, să-mi răspundă. „Nu-i spune!”, a intervenit însă unul dintre bărbați. Era clar că, dintr-un motiv sau altul, le era frică de mine. Mi-am cerut scuze pentru nervozitatea mea, le-am explicat că eram încă novice în ale fenomenelor și experiențelor paranormale, m-am întors și am plecat. După optsprezece minute (cât „durate” călătoria), reintram, cu destulă ușurință în corpul fizic.

Comentariu: Nici o legătură cu activitatea dr. Puharich, de la acea oră (lucru pe care mi l-a spus chiar dânsul). Destinație greșită. Mă întreb de ce oare simpla mea prezență îi înspăimântă atât de tare pe cei pe care îi întâlnesc. Neputința de a ajunge la destinație, probabil tot din cauza unei concentrări defectuoase sau insuficiente.

27/11/62 Dimineața

Temperatura aerului: 12°C, umiditate medie, presiune atmosferică scăzută. Mă simțeam odihnit. Tehnica de relaxare folosită: numărătoarea inversă. M-am desprins cu destulă ușurință de corpul fizic și am început să plutesc prin cameră. Îmi propusesem să mă duc dl. Agnew Bahnon. Mă deplasam încet, atent la tot ceea ce vedeam în turul meu. Am „intrat” în casă prin zidul dinspre vest, „simțind” structura fiecărui strat de material din zid, am ajuns într-o cameră, apoi în alta și, în sfârșit, într-o a treia, toate neocupate, viteza mea de deplasare continuând să crească. Nu vedeam nimic, totul era cufundat în întuneric, în sfârșit, m-am oprit. Mă aflu într-o cameră de dimensiuni normale, un dormitor, în care se aflau trei persoane, în patul mare, aflat în dreapta mea stăteau întinși doi adulți. Lângă pat, ghemuită pe podea, stătea o fetiță de vreo cinci sau șase ani. „Știi ce ești!” mi-a spus copila, gâtuită de emoție, privind în direcția mea.

M-am apropiat de ea încet, nevrând să o sperii și i-am spus:

„Știi? Foarte bine! Ce sunt?” „Ești o proiecție astrală”, mi-a răspuns ea, fără pic de teamă. (Se prea poate să fi folosit un alt termen, ca de exemplu „stafie”, dar sunt sigur că, într-un fel sau altul, fetița înțelesese). Am întrebat-o unde locuia și în ce an eram, dar nu știa. Atunci, m-am întors spre cei doi adulți care stăteau în pat. Am încercat să vorbesc și să mă comport în așa fel încât să nu-i sperii, dar n-am reușit. I-am întrebat în ce an eram, dar nu păreau să înțeleagă vorbele mele.

M-am concentrat asupra bărbatului, întrebându-l cum îl cheamă și unde locuiește. Mi-a răspuns, ce-i drept, dar vădit tulburat și neliniștit, iar eu m-am dus să mă uit pe fereastră, pentru a identifica zona. Afară, nimic neobișnuit: acoperișuri, străzi, copaci, mașini, ici-colo câte un petic de iarbă și cam atât.

Întorcându-mă către cei trei, i-am întrebat dacă vroiau, într-adevăr să mă vadă „decolând”. Fetița era de-a dreptul nerăbdătoare, iar cei doi adulți răsuflară ușurați. Atunci, m-am înălțat, am „ieșit” prin tavan și m-am întors destul de ușor în corpul fizic. Îmi simțeam gâtul uscat, din cauză că respirasem numai pe gură. Durata călătoriei EEC: patruzeci și două de minute.

Comentariu: Prin telefon, am reușit să localizez familia respectivă la adresa pe care mi-o dăduse bărbatul. Ce-ar fi să le fac o vizită, „în carne și oase”, sub un pretext oarecare?

După cum vedeți, în stadiile de dezvoltare spirituală incompletă, vizitele neașteptate, făcute unor persoane neavizate în acest sens, sunt destul de frecvente și, uneori, chiar imposibil de evitat. Ar fi bine, poate, ca aceste persoane să fie intervievate în legătură cu ceea ce au văzut și au simțit în momentul apariției „proiecției astrale”. Dificultatea constă în a localiza aceste persoane, adică a obține date suficiente în vederea identificării locului „vizitat” (ca în situația de mai sus).

Și acum, câteva cuvinte despre condițiile de iluminare. Lumina prea puternică și umbra determină o percepție greșită. De exemplu, părul unei persoane brunete, luminat puternic, poate părea blond. Iată un exemplu în acest sens, luat din însemnările mele:

5/5/61

Temperatura aerului: 16°C, umiditate crescută, presiune atmosferică normală. După cină, seara devreme, mi-am propus să-l vizitez pe dr. Puharich. M-am relaxat și, concentrându-mă, am reușit aproape imediat să mă desprind de corpul fizic. După numai câteva clipe, am „intrat” într-o cameră în care se aflau o masă îngustă, câteva scaune și rafturi cu cărți. La masă, stătea un bărbat care scria ceva într-un caiet. Omul semăna cu dr. Puharich, numai că era blond. L-am salutat, iar el s-a uitat în sus și a zâmbit, după care mi-a spus că avea de gând să se ocupe mai îndeaproape de proiectul nostru, cerându-și, totodată, scuze pentru faptul că, în ultima vreme, îl

cam neglijase. I-am spus că îl înțeleg, după care simțind, dintr-o dată nevoia de a mă întoarce în corpul fizic, i-am explicat că trebuie să plec. Mi-a răspuns că îmi înțelege nevoia de a fi cât se poate de prudent, iar eu am plecat, reușind ca să reintru în corpul fizic, după câteva clipe, fără probleme.

Comentariu: Localizare corectă și relatări conforme cu realitatea. Cu toate acestea, dr. Puharich nu își mai amintește de „vizita” mea. Se poate ca, din cauza luminii puternice, să mi se fi părut că este blond.

Însemnările de mai sus ridică, între altele, și problema *comunicării*. Dr. Puharich, treaz și conștient de faptul că, uneori, era „vizitat” de „oaspeți” mai puțin obișnuiți (așa cum fusesem, de altfel, și eu), nu își amintea nimic legat de aceste „vizite”. În cazul vizitei mele, de pildă, nu își mai amintea nimic din „conversația” noastră, ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că eu „îmi imaginam” doar că discutase cu el.

Mă voi referi în continuare la un alt factor, deosebit de important în orice călătorie EEC, și anume *timpul*. Momentele cele mai propice relaxării profunde, atât de necesară „trecerii” în Starea a Doua, sunt noaptea târziu (la ore cât se poate de „nepotrivite”, vor spune unii). De aceea și trebuie profitat de ele, ori de câte ori acest lucru este posibil. Noaptea, desprinderea de corpul fizic se face cu mult mai multă ușurință și mai repede decât în cursul zilei. Cu toate acestea, condițiile fiziologice și psihologice propice trecerii în Starea a Doua sunt imposibil de prevăzut și, uneori, chiar necunoscute. Asta a făcut ca numeroase EEC, având drept unic scop acumularea de date concrete, să dea greș. Persoana ce urma să fie „vizitată” nu făcea nimic altceva decât să doarmă tun. Or, aceasta nu poate fi în nici un caz o „dovadă”, pentru că cei mai mulți dintre noi facem asta în fiecare noapte.

În mod asemănător, „vizitele” făcute ziua își au și ele dezavantajele lor. Neștiind cu precizie că urmează să fie „vizitați” la o anumită ora, oamenii își văd mai departe de treburile lor. Ceea ce face ca, la ora cu pricina, cei mai mulți dintre ei să nu se afle neapărat într-o stare unică sau neobișnuită. Ca urmare, cei „contactați” nu își amintesc, atunci când sunt chemați să confirme anumite lucruri, decât foarte vag de unele gesturi obișnuite și lipsite de importanță, făcute chiar în timpul unor asemenea vizite, gesturi observate, de altfel, de către „vizitatori”. Oamenii au tendința de a uita multe din amănuntele și din gesturile de rutină ale vieții de zi cu zi. Ca să vă convingeți de acest lucru, încercați să vă amintiți, cu lux de amănunte, ce făceați cu o zi în urmă, după-amiază, să zicem la ora trei și douăzeci și trei de minute. Dacă era vorba de o activitate de rutină, atunci nu vă veți aminti decât acțiunea propriu-zisă (și, uneori, poate nici atât). Amănuntele vă vor scăpa.

„Vizitele” făcute în diverse locuri aparținând Sferei I sunt cât se poate de importante, pentru că numai în urma unor asemenea vizite putem obține date reale privind cel de-al Doilea Corp și Starea a Doua, suficiente pentru a-i determina pe specialiștii în materie să le acorde atenția cuvenită. Numai printr-un studiu de mare anvergură se poate face un pas înainte în ceea ce privește cunoașterea celui de-al Doilea Corp. În caz contrar, acesta va rămâne, în cel mai fericit caz, o enigmă nerezolvată (dacă nu chiar un joc al închipuirii, ridiculizat și neacceptat nici de către filozofi, nici de către oamenii de știință. De aceea, toate relatările privitoare la EEC trebuie să aducă dovezi materiale.

În cele ce urmează, vă voi prezenta o EEC în Sfera I, realizată în cadrul laboratorului de electroencefalografie al spitalului unei mari universități americane.

Am ajuns la spital la ora 9.00 seara, după ce parcursesem peste o sută de kilometri venind cu mașina de la Richmond. Și totuși, nu mă simțeam deloc obosit Am adormit foarte târziu, pe la ora

unu și nici nu m-am odihnit ca lumea. A doua zi de dimineață, m-am sculat la ora șase.

Până la ora nouă și jumătate seara, tehniciana a fixat toți electrozii. Am intrat într-o cameră aflată pe jumătate în întuneric, mi-am scos cămașa, rămânând în pantaloni și m-am întins pe unul din cele două paturi pliante, învelindu-mă cu un cearșaf. Trebuia să dorm cu capul într-o parte (cu alte cuvinte, cu urechea dreaptă sau stângă lipită de pernă), ceea ce era cât se poate de incomod, din cauza electrozilor pe care îi aveam fixați de urechi. Am încercat să mă relaxez, dar nu am reușit, în cele din urmă, am început să număr de la unu, asociind fiecare număr cu o parte a corpului, începând cu picioarele, fixând, cu ochii închiși acea parte a corpului pe care o indica numărul respectiv și însoțind aceste mișcări aproape imperceptibile, ale capului, de comenzile, mintale de relaxare. În ciuda tuturor eforturilor pe care le făceam, nu reușeam să mă relaxez. După aproape patruzeci și cinci de minute, m-am hotărât să fac o pauză, m-am ridicat în capul oaselor și am chemat-o pe tehniciană.

Apoi m-am dat jos din pat, am fumat o țigară și am stat de vorbă cu tehniciană, după care m-am hotărât să încerc din nou. Mă deranjau cumplit electrozii fixați de urechi, motiv pentru care am început să mă concentrez, încercând (și reușind chiar) să-mi „amorțesc” urechile. Apoi, după câteva clipe de relaxare, m-am simțit învăluit de o căldură plăcută, neînsoțită totuși de pierderea cunoștinței (sau cel puțin așa mi se părea mie). M-am hotărât să recurg la metoda „rostogolirii în afară” (constând în aceea că subiectul se rostogolește încet, într-o parte, ca și cum s-ar „răsuci în somn”). Am simțit că încep să mă rostogolesc (și chiar îmi mișcam corpul fizic) peste marginea patului, pentru ca în clipa următoare să cad pe podea. Nesimțind nici o durere, mi-am dat seama că reușisem, în sfârșit, să mă dedublez. M-am îndepărtat de corpul fizic, după care am pătruns într-o zonă întunecată, unde am dat peste un bărbat și o femeie. De departe, nu le puteam distinge decât siluetele. Când însă m-am apropiat de ei, i-am văzut foarte bine. Femeia, înaltă, brunetă, nu foarte tânără (să fi avut până în patruzeci de ani) stătea pe un fotoliu pentru două persoane sau pe un divan. Bărbatul stătea în dreapta ei. Cei doi necunoscuți stăteau de vorbă, dar, din păcate, de acolo de unde mă aflam, nu puteam auzi ce spun. Am încercat să le atrag atenția asupra mea, dar nu am reușit, în cele din urmă, m-am întins și am ciupit-o pe femeie de braț. Aceasta a reacționat, dar de comunicat tot nu am reușit să comunic cu ei. Atunci, m-am hotărât să mă întorc în corpul fizic, după care să încerc încă o dată să intru în contact cu ei.

M-am întors în corpul fizic, am deschis ochii, totul era în regulă, am înghițit pentru a-mi umezi gâtul uscat, am închis ochii și am început din nou să mă concentrez. Am reușit să mă dedublez și, plutind foarte aproape de podea, am pornit în căutarea celor doi.

I-am găsit în aceeași poziție și înainte de a încerca să le atrag atenția asupra mea m-am uitat cu atenție la bărbat. Era aproape la fel de înalt ca și femeia și avea părul cârlionțat. Am încercat să-i atrag atenția, dar nu am reușit. Atunci, am ciupit-o din nou pe femeie de braț, dar aceasta nu a reacționat în nici un fel. Brusc, am simțit nevoia de a mă întoarce în corpul fizic.

Când „m-am trezit” și am deschis ochii, aveam gâtul uscat, iar urechile îmi vâjâiau.

Am chemat-o pe tehniciană, căreia i-am spus că, deși experiența reușise, eu o văzusem, totuși, împreună cu un bărbat. Femeia mi-a răspuns că era vorba de soțul ei, care venise să stea cu ea (mai ales că era și foarte târziu). Am întrebat-o de ce nu îl văzusem atunci când intrasem în laborator, iar ea mi-a răspuns că nici o persoană străină nu are voie să-i vadă pe subiecți sau pe pacienți.

După ce a îndepărtat toți electrozii, am ieșit împreună din laborator, iar femeia mi l-a prezentat pe soțul ei. Omul era aproape cât ea de înalt și avea părul cârlionțat.

Nu am întrebat-o nici pe tehniciană, nici pe soțul ei dacă au văzut, observat sau simțit ceva. Oricum, impresia mea era că el fusese bărbatul pe care îl văzusem în timpul activității mele non-fizice.

Comentariu: într-un raport către dr. Tart, tehniciana a confirmat că în momentul dedublării mele, ea stătea de vorbă cu soțul ei, în camera de înregistrări. În afară de asta, a confirmat și faptul că eu nu aveam de unde să știu că soțul ei se afla acolo în seara aceea și că nu îl mai văzusem niciodată până atunci. Iar dr. Tart, care a interpretat electroencefalograma, a remarcat prezența unor trasee precise, unice și destul de neobișnuite.

INFINITATE, ETERNITATE

Dacă, deși sceptici, acceptați totuși ideea existenței celui de-al Doilea Corp, în schimb, posibilitatea existenței așa-numitei Sfere II vi se va părea ceva de domeniul absurdului. Ideea în sine va avea, în primul rând, efecte „sentimentale” ca să spun așa, făcând să se prăbușească tot ceea ce noi am acceptat până acum ca pe o realitate. Mai mult decât atât, multe dintre doctrinele noastre religioase, ca și interpretările acestora, sunt astfel puse sub semnul întrebării. Ca să nu mai spun că numai câteva din „vizitele” în Sfera II (via cel de-al Doilea Corp) au adus dovezi de netăgăduit, veridicitatea celor mai multe dintre ele continuând să fie pusă la îndoială. Și totuși, multe din experiențele realizate anume în această zonă au adus dovezi mai mult decât consistente. Dacă A plus B fac C de un număr de șaiszeci și trei de ori, atunci există un grad foarte ridicat de probabilitate ca A plus B să facă C și o a șaiszeci și patra oară.

Postulat: Sfera II este un mediu imaterial, în care legile mișcării și ale materiei sunt foarte puțin asemănătoare cu cele din lumea fizică. Această zonă este de fapt o imensitate, ale cărei limite ne sunt necunoscute deocamdată, și ale cărei dimensiuni sunt de neînțeles pentru mintea noastră, uneori destul de limitată. În acest spațiu atât de vast, își au sălașul toate elementele pe care noi le atribuim raiului sau iadului (vezi capitolul 8).

Sfera II este „locuită”, dacă pot să spun așa, de o serie de entități înzestrate cu diferite grade de inteligență, cu care comunicarea este posibilă. Este o lume în care elementele și principiile fundamentale sunt total diferite de cele ale lumii fizice, conform standardelor căreia, de exemplu, timpul este inexistent.

Există, într-adevăr, o succesiune de întâmplări, un trecut și un viitor, dar nu și o separare ciclică. Ambele continuă să existe concomitent cu prezentul. Iar măsurarea timpului, fie că este vorba de microsecunde sau de milenii, este un lucru absolut inutil.

Sfera II este o stare de a fi, în care, ceea ce noi numim „gând” este nici mai mult, nici mai puțin, decât izvorul existenței. Este forța creatoare vitală, care produce energie, dă formă materiei și creează canale de percepție și de comunicare.

În Sfera II, nu există „mijloace de transport”. Nici mașini, nici bărci, nici trenuri, nici avioane, *nimic*. Este suficient ca mișcarea să fie *gândită*, pentru ca în clipa următoare să devină *fapt*. „Mijloacele de comunicare” sunt și ele inutile, în Sfera II, comunicarea este *instantanee*. Nu există nici ferme, nici grădini, nici crescătorii de animale, nici culturi agricole. Și asta pentru că entitățile ce populează Sfera II *nu au nevoie de hrană ca sursă de energie*. Cum este înlocuită energia consumată (asta în cazul în care există cu adevărat un consum de energie) nu se știe deocamdată.

În Sfera II, *gândul* reprezintă singura forță capabilă să înlocuiască orice nevoie sau dorință și ceea ce gândești este matricea faptelor, situației și poziției tale în această realitate superioară. În esență, acesta este și mesajul pe care religia și filozofia încearcă să ni-l transmită de secole, deși nu atât de direct și adesea deformat

Unul din aspectele cele mai interesante ale lumii (sau lumilor) gândului din Sfera II este acela că ceea ce pare a fi materie solidă amorfă poate fi perceput la fel de bine ca și obiectele făurite de mâna omului, proprii lumii fizice. Acestea „devin realitate” prin interacțiunea a trei „surse umane”. Prima ar reprezenta-o cei care au trăit cândva în lumea fizică, ale cărei „modele” le sunt încă „proaspete” în minte. A doua „sursă” este reprezentată de cei care au fost foarte atașați de anumite lucruri materiale din lumea fizică, lucruri pe care le-au recreat și în ambianța Sferei II. A treia „sursă” ar reprezenta-o, după părerea mea, cei înzestrați cu un grad mult mai ridicat de

inteligentă și mai convingși de existența Sferei II decât cei mai mulți dintre locuitorii lumii fizice. Scopul lor pare a fi acela de a simula, cel puțin temporar, ambianța lumii fizice (mai ales pentru cei care tocmai „ies” din lumea fizică, după „moarte”). Ideea este de a atenua cât mai mult cu putință trauma psihică și șocul „noilor veniți”, prin introducerea în Sfera II a unor forme și imagini familiare acestora (copii aproape fidele ale celor din lumea fizică).

Vă veți întreba, poate, ce legătură există între Sfera II și cel de-al Doilea Corp. Sfera II este mediul *natural* al celui de-al Doilea Corp. Acesta este și motivul pentru care cele mai multe dintre „călătoriile” mele EEC m-au dus, involuntar, undeva în Sfera II. Acest al Doilea Corp nu aparține, practic, lumii fizice.

Concepția noastră tradițională despre spațiu „suferă” foarte mult atunci când este aplicată la Sfera II. Literatura de specialitate abundă în teorii, mai mult sau mai puțin științifice, emise de-a lungul timpului, privitoare la *locul* unde se află această Sferă II. Pe de altă parte, călătoriile extracorporale au ajutat la formularea unei teorii mai acceptabile decât cele de până atunci.

Cel mai plauzibil este conceptul de „vibrație ondulatorie”, care presupune existența unei infinități de lumi, dintre care una singură este lumea fizică. Așa cum undele cu frecvențe diferite din spectrul electromagnetic pot „coexista” într-un anumit spațiu, cu un minimum de interacțiune, tot așa și lumea sau lumile din Sfera II interferează cu lumea noastră fizică.

În afara unor cazuri pe cât de rare, pe atât de neobișnuite, simțurile noastre „naturale”, ca și instrumentele de care ne servim (și care nu sunt decât prelungiri ale acestora), sunt complet neputincioase în a percepe zonele de interferență a lumii fizice cu Sfera II. De aici și răspunsul la întrebarea referitoare la locul unde se află Sfera II. *Ea se află aici.*

Istoria științei vine și ea în sprijinul acestei premise. Noi nu știam, de pildă, că există sunete și dincolo de limitele auzului uman, pe care le-am putut însă detecta, măsura și chiar crea numai cu ajutorul unor instrumente speciale (create tot de om). Până nu de mult, cei care susțineau că pot auzi ceva ce ceilalți nu aud erau considerați fie nebuni, fie vrăjitori. Și nici la ora actuală nu se cunoaște cu precizie care este capacitatea creierului uman.

În Sfera II, realitatea constă în dorințe din cele mai acute și temeri din cele mai nebunești. Aici, gândul este faptă și nu există ascunzători la adăpostul cărora să te poți feri de cei din jur. Este o lume în care nu își au locul nici lipsa de sinceritate, nici prefăcătoria.

Deosebiriile dintre lumea fizică și Sfera II sunt foarte mari, de unde și dificultățile de adaptare ale celor care trec, după „moarte”, în Sfera II. Instinctele, reprimare cu atâta grijă în lumea noastră civilizată, se dezlănțuie nestingherite în Sfera II.

Primele mele vizite în Sfera II au scos la iveală toate instinctele mele reprimare, a căror existență fie o bănuiam, fie o ignoram cu desăvârșire și care mi-au dominat în așa măsură faptele încât m-am întors din Sfera II rușinat și stânjenit de enormitatea lor și de neputința mea de a le stăpâni. Dintre toate, *frica* mă chinuia cel mai tare. Frica de necunoscut, de ființe ciudate (non-fizice), frica de „moarte”, de Dumnezeu sau de durere. Aceste temeri erau mai puternice chiar și decât erotismul, care reprezenta el însuși un obstacol imens.

Și totuși, a trebuit să-mi înăbuș (cu prețul unor eforturi de nedescris) toate aceste instincte, a căror dezlănțuire necontrolată mă umplea de rușine. Mai ales că, dacă n-aș fi făcut-o, n-aș mai fi putut gândi rațional. Iată de ce trebuie să știm foarte bine (iar dacă nu știm trebuie să învățăm) cum să ne comportăm în Sfera II (înainte sau după moarte), în această lume atât de diferită de lumea fizică. Și ceea ce trebuie să știm în primul rând este cum să ne eliberăm, cum să înlăturăm toate obstacolele ce stau în calea „exploziei” instinctelor primare descătuseate.

Până în prezent, nu am observat în nici una din experiențele mele, *procesul morții*. Cu toate acestea, teoria conform căreia anumite forme de viață din Sfera II nu fac decât să-și continue existența dusă în lumea fizică este aproape o certitudine. Iată în continuare un exemplu în acest

sens.

Odată, când tocmai mă desprinsesem de corpul fizic, am simțit nevoia de a mă duce „undeva”. M-am înălțat și am început să mă deplasez, pentru ca, la un moment dat, să mă opresc într-un dormitor. În pat, stătea un băiețel de vreo zece ani. Era singur și speriat și părea bolnav. Am stat o vreme cu el, încercând să-l liniștesc, după care am plecat, promițându-i că am să mă întorc. Din păcate însă, habar n-aveam unde fusesem.

Câteva săptămâni mai târziu, m-am dedublat din nou, dar tocmai când eram pe punctul de a mă concentra asupra unei destinații date, băiețelul mi-a apărut dintr-o dată în fața ochilor. M-a văzut și s-a apropiat de mine, fără teamă. „Acum ce trebuie să fac?” m-a întrebat el. În primul moment, n-am știut ce să-i răspund, așa că i-am pus doar o mână pe umăr, într-un gest ocrotitor. La urma urmelor, cine eram eu să dau instrucțiuni sau sfaturi, fie chiar și unui copil, în ceea ce părea să fie un moment *crucial*? „Unde merg?” m-a mai întrebat el, pe un ton cât se poate de serios.

Singurul lucru logic pe care i-l puteam spune în momentul acela era să aștepte acolo unde era, pentru că niște prieteni de-ai lui aveau să vină acolo și să-l ia cu ei unde *trebuia* să meargă.

A doua zi, am citit în ziar despre moartea, după o suferință îndelungată, a unui băiețel de zece ani. Murise după-amiază, la puțin timp după ce începusem EEC. Am încercat să găesc o scuză acceptabilă pentru a-i aborda pe părinții lui și a obține astfel ceva amănunte suplimentare legate de moartea băiatului, dar n-am găsit nici una. Este foarte important de știut că locuitorii Sferei II sunt „încă” umani. Diferiți, ce-i drept, „trăind” într-un mediu și el diferit, dar totuși cu trăsături umane (ușor de înțeles).

În timpul uneia din vizitele mele, m-am trezit, la un moment dat, într-un fel de parc, în care se aflau sute de femei și de bărbați. Unii se plimbau, alții stăteau pe băncile ce străjuiau aleile acoperite cu pietriș. Unii erau foarte calmi, alții ceva mai neliniștiți, iar mulți aveau o privire rătăcită și dezorientată.

Păreau nesiguri, neștiind ce să facă sau ce urma să se întâmple.

Știam oarecum că acela era un loc de întâlnire, unde noii sosiți își așteptau prietenii sau rudele. Din acest loc de întâlnire, prietenii sau rudele îi duceau pe fiecare dintre noii veniți în locul căruia îi aparțineau.

Aș putea relata multe asemenea experiențe, fără însă a descrie cu lux de amănunte scopul și dimensiunile Sferei II.

Odată, am ajuns într-un oraș foarte bine organizat, în care prezența mea a fost imediat interpretată ca ostilă. Numai fugind, ascunzându-mă și, în final, înălțându-mă, am reușit să scap de oamenii aceia care țineau cu tot dinadinsul să „pună mâna pe mine”. Nu știu nici acum de ce au considerat prezența mea printre ei ca pe o amenințare.

Această „agresiune”, care nu reprezintă, din păcate, un caz izolat, vine să confirme din nou faptul că Sfera II nu este numai un spațiu al liniștii și al non-conflictului.

Nu pot să nu amintesc aici două situații neobișnuite, repetate, și care țin, firește, de această „descriere” a Sferei II. Mi s-a întâmplat nu o dată ca mișcarea, de obicei rapidă și lină a celui de-al Doilea Corp să fie întreruptă de ceva ce se simțea ca un uragan violent în spațialitatea prin care mă mișcam. Este ca și cum ai fi „dus” de această forță incontrollabilă și aruncat încoace și încolo, ca o frunză „purtată” de vânt. Este imposibil să te împotrivești acestui adevărat torent sau să faci altceva decât să te lași purtat de el. În cele din urmă, ești aruncat chiar lângă marginea curentului și cazi, dar nevătămat „Fenomenul” pare natural, mai curând decât ceva creat artificial.

A doua situație o reprezintă semnul de pe cer, pe care l-am observat de cinci sau de șase ori, și asta *numai* atunci când eram „escortat” de către *helpers* (persoane care dau ajutor). Semnul în sine constă dintr-o serie incredibilă de simboluri înșirate într-un arc direct de-a curmezișul unei secțiuni a Sferei II.

Toți cei care se mișcă în această zonă trebuie să ocolească „bariera”, care este solidă, imobilă și neschimbătoare.

Simbolurile, așa cum le-am perceput eu, semănau cu niște abțibilduri înfățișând un bărbat, o femeie bătrână, o casă și ceva ce semăna cu niște ecuații algebrice. Povestea acestui semn am aflat-o de la unul dintre *helpers*. Mi-a spus-o cu destul umor, pe un ton aproape apologetic.

Se pare că în vremurile de demult, o femeie foarte bogată (după ce criterii nu se știe) și puternică a vrut să se asigure că fiul ei avea să ajungă în rai. O biserică s-a oferit să-i garanteze acest lucru, pentru care femeia a plătit bisericii o imensă sumă de bani (sic). Femeia a plătit, însă fiul ei nu a ajuns în rai.

De furie și din dorința de a se răzbuna, și-a folosit întreaga avere rămasă și puterea pe care o mai avea pentru a pune acest semn pe cerul raiului pentru ca, veșnic, toți cei care aveau să-l vadă să afle despre necinstea și ticăloșia acelei biserici.

Numele femeii, al fiului său și al bisericii s-au pierdut în negura vremii. Dar semnul a rămas, în ciuda eforturilor făcute de-a lungul vremii, de către oamenii de știință, în scopul de a-l da jos și a-l distruge. Ca urmare, toate studiile referitoare la această zonă a Sferei II trebuie neapărat să pomenească și de existența acestui semn.

Ceea ce constituie cu adevărat o problemă este neputința minții conștiente, educată și condiționată de lumea fizică, de a accepta existența acestei Sfere II infinite. Științele noastre psihice au tendința de a-i nega existența. Religiile noastre o prezintă ca pe o uriașă abstracție deformată. Științele acceptate contrazic o asemenea posibilitate, iar instrumentele lor de măsură nu le ajută să găsească dovezi concludente în acest sens.

Și înainte de toate, există „bariera”. De ce există, nu știe nimeni. Este același ecran care coboară în clipa în care ne trezim din somn și care ne șterge din memorie ultimul vis — sau amintirea unei călătorii în Sfera II. Asta nu înseamnă că orice vis este rezultatul unei călătorii în Sfera II. Unele dintre ele însă, nu sunt altceva decât „traducerea” unor EEC. Această traducere pare a fi, mai degrabă, rezultatul eforturilor conștientului de a interpreta întâmplările superconștiente din Sfera II și care se situează dincolo de capacitatea lui de înțelegere sau de reprezentare prin imagini.

Eu unul cred că multe, majoritatea, dacă nu chiar toate ființele umane „vizitează” Sfera II în timpul stării de somn. De ce sunt necesare aceste vizite, nu știu. Poate că într-o bună zi, știința va dezlega acest mister și o nouă eră se va naște pentru întreaga omenire. Și tot atunci va apărea și o știință nouă, bazată pe datele privitoare la Sfera II și pe raporturile noastre cu această lume minunată.

Într-o bună zi. Dacă omenirea poate aștepta atât de mult.

IMAGINI RĂSTURNATE

În mod cu totul paradoxal, în ziua de azi oamenii de știință pot concepe mult mai ușor posibilitatea existenței așa-numitei Sfere III, decât pe cea a Sferei II. De ce? Pentru că ideea existenței unei Sfere III „se potrivește” cu ultimele descoperiri din fizică, dovezi pe care le-a descoperit în urma experiențelor legate de bombardarea materiei, de acceleratorii de particule, de ciclotroni etc.

18/11/58 *Noaptea*

Vibrațiile au fost foarte puternice, dar nimic mai mult. Am încercat să mă dedublez, dar mi-a fost imposibil. Atunci, am recurs la metoda „rotației” (am început să mă „răsucesc” în pat, până când, ajungând la 180° față de poziția inițială (polaritate opusă?) am simțit că fizicul nu se mai rotește împreună cu mine, ceea ce însemna că reușisem, în sfârșit să mă dedublez. Am văzut în fața mea o gaură (sau o groapă) neagră. Aveam senzația că mă aflu în fața unui întuneric nesfârșit (în spațiu și în timp).

M-am apropiat și mai mult de hăul acela negru și, prudent, am întins mâna. În clipa următoare, o mână mi-a luat-o pe a mea și a scuturat-o. Semăna cu o mână omenească, moale și caldă, în clipa următoare, mi-am tras mâna îngrozit. Dar mâna aceea mi-a luat din nou mâna și mi-a pus în palmă o bucată de hârtie. Mi-am tras mâna și m-am „uitat” la ceea ce era scris pe bucata aceea de hârtie. Era o adresă. Am înapoiat bucata de hârtie, ne-am dat din nou mâna, eu mi-am tras-o pe a mea, m-am „rotit” înapoi, am „fuzionat” cu corpul fizic și m-am ridicat în capul oaselor. Foarte ciudat. Va trebui să caut această adresă de pe Broadway, dacă este în New York.

5/12/58 *Dimineața*

M-am „rotit” din nou și am găsit iar groapa aceea neagră. M-am apropiat, la fel de prudent, și am întins amândouă mâinile, pe care mi le-au prins imediat alte două mâini. Și, pentru prima oară de când trăiesc asemenea experiențe, m-am auzit strigat pe nume.

Era o voce de femeie, blândă, gravă, ca o chemare, care mă striga: „Bob! Bob!” La început, m-am speriat, apoi mi-am mai revenit și am întrebat la rândul meu: „Cum te cheamă?” (căutând neîncetat o dovadă materială, un element cât de cât palpabil). În clipa în care am „rostit” aceste cuvinte, am simțit în jurul meu o mișcare și mi s-a părut că vorbele mele avuseseră efectul unei pietre aruncate într-un lac, pentru că am auzit un zgomot ciudat, ceva între un clipocit și un tropot. Vocea mi-a repetat numele, iar eu am repetat întrebarea, cele două mâini continuând să le țină pe ale mele.

Ca să fiu sigur că sunt perfect conștient și că rostesc cuvintele corect, mi-am tras mâinile, m-am „rotit” cu 180° și am „fuzionat” cu corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor și am repetat, fizic, întrebarea. Satisfăcut, m-am întins din nou pe canapea, m-am rotit și am rostuit din nou întrebarea. Nici un răspuns. Am tot încercat, până când, simțind vibrațiile slăbind în intensitate, am știut că era momentul să mă reîntorc în lumea fizică.

21/1/59 *După-amiaza*

M-am dedublat, am ajuns din nou lângă gaura aceea întunecată și mi-am vârât adânc brațul în ea. La un moment dat, am simțit ceva ascuțit, ca o gheară sau ca un cârlig, străpungându-mi palma.

Când am încercat să-mi trag mâna, obiectul acela ascuțit mi-a pătruns și mai adânc în palmă, în cele din urmă, când am reușit să-mi trag mâna, am avut senzația că gheara sau cârligul acela „îmi trecuse“ prin mână. Nu pot să spun că mă durea mâna, dar senzația era destul de supărătoare. M-am reîntors în corpul fizic și mi-am privit mâna dreaptă. Nu aveam nici un semn și nu simțeam nimic, cu toate că senzația de „străpungere“ a palmei persista.

5/2/59 După-amiaza

Am ajuns din nou lângă gaura aceea întunecată și am băgat mâna înăuntru, dar nu am simțit nimic. Ținând în continuare mâna acolo (ba chiar ceva mai adânc) am dat, la un moment dat, de o apă fierbinte, încărcată cu electricitate (aceasta este descrierea cea mai apropiată de adevăr). Mi-am tras repede mâna și m-am reîntors în corpul fizic. Mâna îmi era amorțită și simțeam și niște furnicături. În poziția în care se afla corpul meu fizic, nu putea fi vorba de o proastă circulație periferică. Amorțeala și furnicăturile au dispărut după aproape douăzeci de minute.

15/2/59 După-amiaza

M-am dedublat și am ajuns iarăși lângă gaură. Luându-mi inima în dinți, m-am aruncat în ea, cu brațele înainte, ca un înotător. Am încercat să „văd“ ceva, dar mi-a fost imposibil, din cauza întunericului de nepătruns din jur. Am continuat să cobor, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede (cu toate că aveam senzația că mă „frec“ de ceva). Tot coborând, așteptam să „ajung“ până la urmă undeva. La un moment dat însă, a început să mi se facă frică. Nu „vedeam“ și nu simțeam încă nimic. În cele din urmă, am început să mă enervez. Mă speria gândul că se putea să mă fi rătăcit. Am încetinit, m-am oprit și am făcut stânga-mprejur, în ideea de a mă întoarce de unde plecasem. Mi-a luat tot atâta timp să mă întorc, cât îmi luase și să ajung până aici. Într-un târziu, am zărit o lumină, undeva, sus și m-am simțit dintr-o dată mult mai liniștit. Am „plonjat“ în lumina aceea, am trecut prin ea, m-am rotit și am reintrat în corpul fizic. Durata experienței: trei ore și cincisprezece minute.

23/2/59 Noaptea

Gaura este populată! În seara asta, la ora șapte și jumătate, m-am aruncat în ea, de data aceasta fără nici o ezitare. Aproape imediat, m-am simțit în prezența cuiva care stătea acolo. Mai degrabă i-am simțit prezența decât l-am văzut (mascul, după câte îmi dădeam eu seama). Dintr-un motiv inexplicabil, pe care nu îl înțeleg nici acum, am coborât, recunoscător, în fața lui și am suspinat După o clipă, m-am calmat, am făcut câțiva pași înapoi, m-am întors și am plecat pe același „drum“ pe care venisem, adică în sus, prin gaura aceea ca un tunel vertical. Cine era? m-am întrebat eu, odată reintrat în corpul fizic. Și de ce am fost atât de emoționat?

27/2/59 Noaptea

Hotărât să aflu cât mai multe lucruri despre gaura aceea întunecată, am „plonjat“ din nou în ea. Era întuneric, ca de obicei, dar nimic de natură să mă sperie (nici mâini, nici gheare, nici „prezențe“). Simțeam sub mine ceva tare, așa că am încercat să deschid ochii și să „văd“ despre ce era vorba. Mă aflam lângă o clădire (mai curînd un hambar decât o casă) situată pe un fel de pajiște. Am încercat să mă înalț spre cer (senin, fără nici un nor) dar nu am reușit să mă desprind de pământ. Poate că aici aveam greutate. În fața mea, a apărut dintr-o dată ceva ce semăna cu o scară înaltă de aproximativ treizeci de metri. Privind-o mai atent, mi-am dat seama că, de fapt, era un fel de turn, înalt de vreo trei metri. Am încercat să mă „cațăr“ pe turn, dar am căzut, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama ce greșeală făcusem: nu urmasem procedura obișnuită în asemenea situații: Așa că am ridicat imediat mâinile și brațele, după care am început să mă

înalț tot mai sus, plutind pe deasupra pajiștii și bucurându-mă de tot ceea ce „vedeam” în jurul meu. La un moment dat, ceva a trecut în zbor pe lângă mine. Și nu știu nici eu de ce, dar mi s-a făcut, dintr-o dată, frică, mai ales la gândul că acel lucru avea să încerce să pătrundă în corpul meu. Întorcându-mă și făcând cale-ntoarsă, am zărit la un moment dat, două persoane, un bărbat și o femeie, care stăteau pe scaune, chiar în fața clădirii. Am încercat să intru în contact cu bărbatul, dar nu am reușit, în schimb, femeia părea să știe că mă aflam acolo. Am întrebat-o dacă știe cine sunt, dar nu mi-a răspuns (cu toate că o „simțeam” conștientă de prezența mea), în clipa aceea, vibrațiile au început să scadă în intensitate, așa că m-am văzut nevoit să mă reîntorc în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat la ceas. Durata experienței a fost de patruzeci de minute.

Ce concluzii se pot desprinde din relatările de mai sus? În primul rând, că nu a fost vorba de niște întâmplări neprevăzute și spontane, ci de niște experiențe planificate și repetate în mod sistematic.

În al doilea rând, toate aceste experiențe s-au repetat după aceeași formulă: (1) apariția „vibrațiilor”, (2) rotire cu 180° și (3) apariția „găurii”. Experiența a fost repetată nu o dată, ci de cel puțin unsprezece ori.

Întunericul din „gaură” era, evident, un rezultat al limitelor propriiei mele „vederi”. Dar această „restricție de vedere” nu era nicidecum independentă de voința mea. Eu fusesem cel care mi-o impusesem, simțind că aceasta era o condiție *sine qua non* a menținerii vibrațiilor.

Ceea ce nu pot să-mi explic este prezența acelor „mâini” aproape omenești. Iar bucata de hârtie pe care era scrisă adresa aceea poate ține de vreo amintire de-a mea, din trecut, asociată cu o anumită strângere de mână sau cu o anumită întâlnire. Ce nu știu însă, este *ce* anume mi-a „străpuns” palma.

Faptul că am fost strigat pe nume nu este ceva neobișnuit în alte împrejurări. Există numeroase mărturii referitoare la așa-numitele „voci care vin de nicăieri”, auzite fie în stare de veghe, fie în timpul somnului. Au fost formulate chiar o serie de teorii psihologice, menite să explice acest fenomen (ceea ce nu au reușit decât parțial).

Deosebit de interesantă este și relatarea privitoare la faptul că „cineva” și-a dat seama de pătrunderea mea în gaura întunecată.

Potrivit unor relatări anterioare, pătrunderea mea în gaură a fost „sesizată” de către o persoană sau de către o inteligență aflată nu neapărat în imediata mea apropiere.

Reacția mea afectivă la întâlnirea cu acel „cineva” seamănă, în multe privințe, cu o experiență mistică. Senzația de extaz plin de umilință a fost urmată de bucuria emoțiilor descătuseate,

Acesta a fost începutul. Au urmat o serie întregă de experiențe, remarcabile prin mulțimea de date puse la dispoziția oamenilor de știință și prin faptul că desfid orice explicație istorică. O minte curioasă nu poate respinge experiența colectivă ca pe o halucinație generală.

Sfera III s-a dovedit a fi o lume fizică, materială, identică aproape cu lumea noastră. Cadrul natural este același. În Sfera III vom găsi pomi, case, orașe, oameni, obiecte, precum și toate accesoriile unei societăți civilizate. Există cămine, familii, afaceri și oameni care muncesc pentru a trăi. Există șosele pe care circulă tot felul de vehicule, căi ferate și trenuri.

La început, am crezut că Sfera III nu este altceva decât o parte a lumii noastre, necunoscută mie. Studii recente demonstrează însă că Sfera III nu poate fi nici prezentul, nici trecutul lumii noastre fizice.

În schimb, dezvoltarea științifică este destul de nesemnificativă. Nu există dispozitive electrice de nici un fel. De altfel, nu există nici electricitate, nici electromagnetică, nici măcar ceva asemănător. Nu există lumină electrică, telefoane, aparate de radio, televizoare sau curent electric.

Nu există combustibili (benzină, petrol, etc.) ca sursă de venituri și de putere. Se folosește în schimb puterea mecanică (a aburului, de exemplu). Mașinile par a fi construite din lemn, iar locomotivele din metal, dar diferite ca formă de locomotivele noastre deja demodate. Ecartamentul liniei ferate este mult mai mic decât cel standard, mai mic chiar și decât ecartamentele căilor noastre ferate montane.

Străzile și șoselele sunt și ele diferite de cele din lumea noastră, mai ales în ceea ce privește dimensiunile. „Ulița” pe care circulă vehiculele este aproape de două ori mai mică decât ulițele din lumea noastră, în schimb, automobilele sunt mult mai mari decât ale noastre. Chiar și cel mai mic dintre ele are în spate o singură banchetă, pe care pot sta până la șase persoane. Automobilele au roți, dar nu și pneuri, în loc de volan, se folosește o simplă bară orizontală. Aceste automobile nu circulă cu viteze foarte mari (în jur de douăzeci și opt de kilometri pe oră), iar circulația nu este foarte intensă.

Obiceiurile nu seamănă cu ale noastre. Există un trecut istoric, cu evenimente, nume, locuri și date diferite. Dar, în timp ce evoluția omului pare să fie identică cu cea din lumea noastră, evoluția socială este destul de diferită.

După ce am început să-mi „extind” experiențele și în Sfera III, oamenii de acolo nu au „conștientizat” prezența mea decât în clipa în care „am fuzionat”, temporar și involuntar cu cineva care nu poate fi descris decât ca un „eu” care locuiește „acolo”. Singura explicație la care mă pot gândi este că eu, conștient că trăiesc „aici”, am fost atras și am început să „locuiesc” în corpul unei persoane de „acolo”, care, pe deasupra, îmi și seamănă leit. Dar eu nu uit niciodată că *nu sunt el*.

S-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să susțină că nu este vorba decât de o evadare din realitate prin subconștient. Nimic mai greșit. După cum la fel de greșită este și teoria conform căreia ar fi vorba de un gen de viață de care cineva alege, de bunăvoie și nesilit de nimeni, să se bucure *indirect*. Acestea sunt însă simple speculații, făcute pe baza unor concepte neacceptate de știința contemporană.

Trebuie să subliniez faptul că Sfera III și Sfera I (Aici-Acum) *nu sunt identice* (în primul rând, în ceea ce privește dezvoltarea științifică). Din acest punct de vedere, Sfera III nu este mai avansată decât Sfera I. Dar dacă Sfera III nu este nici trecutul cunoscut, nici prezentul și nici viitorul probabil al Sferei I, atunci ce este? Nu este o parte a Sferei II, în care singura existență reală este cea a gândului. Dar poate fi amintirea unei civilizații fizice, anterioară istoriei cunoscute, sau o altă lume, asemănătoare celei pământești, situată foarte departe de lumea noastră și accesibilă exclusiv prin manevre mintale.

Dr. Leon M. Lederman, profesor de fizică la Universitatea din statul Columbia, a spus despre Sfera III: „Este o antilume de stele și de planete, formată din atomi de antimaterie (adică nuclei negativi înconjurați de electroni pozitivi). Aceste antilumi sunt populate de antioameni, ai căror antisavanți sunt, poate chiar în momentul de față, emoționați de descoperirea materiei”.

POSTMORTEM

Acceptarea existenței celui de-al Doilba Corp naște, în mod firesc, întrebarea pe care omenirea și-a pus-o încă de când a învățat să gândească: Noi murim cu adevărat sau continuăm să trăim?

Există viață dincolo de moarte? Religiile noastre spun să crezi și să ai încredere. Acest lucru nu este însă suficient pentru gânditorul care caută să-și explice totul numai prin silogisme.

Tot ceea ce pot face eu este să fiu atât de obiectiv cât poate fi cineva care trăiește o experiență fundamental subiectivă. Și poate că premisele mele vi se vor părea cât de cât valabile.

Pe dr. Richard Gordon l-am cunoscut la New York, în anul 1942.

Era medic, specialist în boli interne. Ne-am împrietenit, iar el a devenit medicul nostru de familie. Când l-am cunoscut eu, avea în jur de cincizeci de ani. Era un bărbat scund și slab, cu părul alb și cu un început de chelie.

Întrucât de la o vreme nu se simțea prea bine, și-a propus ca, împreună cu soția, să plece într-o călătorie prin câteva țări din Europa, țări pe care vrusese dintotdeauna să le viziteze (Grecia, Turcia, Spania, Portugalia și Egipt). Au plecat după vreo săptămână și ceva, prima țară pe care urmau să o viziteze fiind Spania, întrucât nu am primit nici o veste de la ei, mi-am închipuit că făceau plajă undeva pe țărmul Mediteranei.

Șase săptămâni mai târziu însă, am primit un telefon de la doamna Gordon, care mi-a spus că soțul ei se îmbolnăvisese și că trebuiseră să-și scurteze călătoria. El ținuse neapărat să se întoarcă în America. Avea dureri mari și fusese internat în spital, în vederea unei intervenții chirurgicale exploratorii. În urma operației (de fapt o biopsie), s-a pus diagnosticul de cancer abdominal netratabil. Dr. Gordon nu a mai părăsit spitalul, în viață, vreau să spun. Mai bine zis, *fizic* în viață.

Simțeam nevoia de a sta de vorbă cu el, mai ales că nu îi vorbisem niciodată despre „talentul” meu sau despre experiențele pe care le trăiam. Cred că îmi era frică să nu râdă de mine și să nu mă trimită la fiul său, care era psihiatru.

Acum însă era cu totul altceva. Simțeam că îl pot ajuta (deși nu prea știam ce anume trebuia să fac).

M-am dus de câteva ori să-l văd, dar, din păcate, numai soției îi era permis să intre în camera bolnavului. În cele din urmă, am rugat-o pe doamna Gordon să mă ajute să-l văd. Dânsa mi-a explicat însă că doctorul avea dureri atât de mari, încât i se administrau aproape tot timpul sedative. Așa că nu era decât foarte rar lucid și conștient. O recunoștea pe soția sa, dar nu în fiecare zi. I-am spus doamnei Gordon că am ceva deosebit de important să-i comunic soțului ei.

— De ce nu-i scrieți o scrisoare? mi-a sugerat ea. Și i-o duc eu.

I-am răspuns că îmi era teamă că nu va reuși să o citească.

— Dacă o scrieți, am să i-o citesc eu, atunci când va fi destul de conștient să o înțeleagă.

Zis și făcut. Doamna Gordon i-a citit soțului ei scrisoarea nu o dată, ci ori de câte ori era conștient. Mi-a spus mai târziu că doctorul Gordon era cel care o ruga să-i citească scrisoarea. Era oare acolo ceva ce el vroia neapărat să-și fixeze în minte?

Auzind cele spuse de doamna Gordon, mi-a părut, dintr-o dată, extrem de rău că nu îi povestisem doctorului despre experiențele mele. Poate că n-ar fi râs și nici nu m-ar fi sfătuit să consult un psihiatru. Numai că, din păcate, nu avusesem curajul să o fac.

Iată acum câteva fragmente din scrisoarea mea, adresată doctorului Gordon.

„Mai întâi, trebuie să acceptați posibilitatea, așa îndepărtată cum vi s-ar putea părea dumneavoastră, de a acționa, gândi și exista *în afara* corpului fizic. Nu-i spuneți soției

dumneavoastră să mă trimită la un psihiatru, pentru că *nu sunt nebun*”

„În discuțiile noastre, nu am considerat necesar să abordez acest subiect. Dar în situația de față, ar fi bine să-i acordați atenția cuvenită. Totul depinde de capacitatea dumneavoastră de a vă desprinde de propriul corp fizic, cu alte cuvinte, de a vă „dedubla”, în felul acesta, vă veți putea alina și durerile, ceea ce, în situația dumneavoastră, este un lucru cât se poate de important.”

„... Cu toată sinceritatea, vă sfătuiesc să încercați. Mai ales dacă ați făcut deja primul pas, adică acceptați ideea existenței acestui al Doilea Corp, diferit de corpul fizic. O altă barieră ce trebuie înlăturată este frica. Nu trebuie să vă fie frică.

Pentru că ar fi ca și cum v-ați teme de propria dumneavoastră umbră, de dumneavoastră înșivă. Obișnuiți-vă cu ideea că lipsa unor experiențe conștiente în acest sens nu înseamnă neapărat că trebuie să vă fie frică de fenomenul respectiv. Necunoscutul este înspăimântător, dar numai atâta timp cât rămâne necunoscut. Vă rog deci să încercați formula pe care v-am scris-o aici. Nu știu ce efect vor avea medicamentele pe care le luați. S-ar putea să vă ajute sau, dimpotrivă, să vă împiedice în încercările dumneavoastră de a vă dedubla. Dar merită să încercați. Poate o să reușiți de prima dată, poate nu. Important însă este să încercați... și să-mi comunicați rezultatele pe care le veți obține. Aș fi vrut să vin personal să vă văd, dar știți și dumneavoastră cât de stricte sunt dispozițiile privitoare la cei care îi vizitează pe bolnavi. Dacă îi veți povesti soției dumneavoastră despre eventualele încercări pe care le veți face, sunt sigur că îmi va relata totul, cât mai grabnic cu putință.”

Doamna Gordon nu mi-a spus dacă soțul ei a încercat într-adevăr să se dedubleze. Iar mie mi s-a părut de-a dreptul deplasat să o sâcâi cu întrebările mele, mai ales că biata femeie era și așa destul de îndurerată la gândul că soțul ei nu mai avea mult de trăit.

Câteva săptămâni mai târziu, dr. Gordon a intrat în comă și a murit împăcat, fără să-și recapete cunoștința.

Vreme de câteva luni, m-am tot gândit să mă „duc” la dr. Gordon (asta presupunând ca, mai întâi, să-l găsesc). Richard Gordon era prima persoană apropiată mie care murise de când îmi descoperisem strania capacitate de dedublare.

A durat o vreme până să mă hotărâsc, cu atât mai mult cu cât era pentru prima oară că încercam să fac o asemenea experiență (care, la urma urmelor, putea fi chiar periculoasă).

Prima încercare am făcut-o într-o sâmbătă după-amiază. M-am desprins (destul de greu) de corpul fizic, strigând, mintal, că vreau să-l văd pe dr. Gordon.

După o clipă, am început să mă înalț, până când, „privind” în jurul meu, n-am mai văzut decât un întuneric de nepătruns și am simțit o mișcare ușoară a aerului, ca adierea unui vânt de primăvară. Am mai simțit și o mână sub cotul stâng. Cineva mă ajuta să ajung *acolo*.

După o călătorie care mie unul mi s-a părut nespun de lungă, m-am oprit brusc (sau am fost oprit). Mă aflam într-o cameră foarte mare (în primul moment, am crezut că era vorba de o instituție).

Mâna care mă conducea m-a „trecut pragul” camerei alăturate, oprindu-mă chiar în mijlocul acesteia. „Stai aici. Doctorul o să te vadă imediat”, mi-a spus, aproape în șoaptă, o voce de bărbat.

Am dat afirmativ din cap în semn că da și am rămas acolo, să-l aștept pe dr. Gordon. Privind cu atenție în jurul meu, am văzut trei sau patru bărbați care ascultau ce le povestea un tânăr de vreo douăzeci și doi de ani.

Nu l-am văzut pe dr. Gordon, așa că am continuat să-l aștept. Cu cât așteptam mai mult, cu atât mi se făcea mai cald. În cele din urmă, senzația de fierbințeală a devenit de-a dreptul insuportabilă. Nu știam de ce îmi era atât de cald și dacă aveam să mai suport mult timp senzația aceea atât de neplăcută, începusem să și transpir, ceea ce nu făcea decât să-mi amplifice starea de disconfort. Știam că nu mai pot rămâne acolo. Nu mai puteam suporta căldura. Dacă dr. Gordon

nu apărea cât de curând, trebuia să plec fără să-l văd. Și am plecat întorcându-mă în corpul fizic, am constatat că nu îmi era cald (și în nici un caz atât de cald încât să transpir). Dezamăgit la culme, m-am ridicat în capul oaselor și am încercat să-mi dau seama *ce* anume mă împiedicase să-l gădesc pe dr. Gordon. Durata dedublării a fost de două ore.

Fiind însă încăpățânat din fire, după câteva zile, am încercat din nou. De îndată ce m-am desprins de corpul fizic și am început să-l strig, mintal, pe dr. Gordon, am auzit chiar lângă mine, o voce care mi-a spus: „De ce vrei să-l vezi din nou? Nu l-ai văzut sâmbăta trecută?”

Am fost atât de surprins, încât *am căzut* pur și simplu, instantaneu, în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat prin cameră. Nu era nimeni, iar lucrurile erau toate la locul lor.

A doua zi, când am recitat însemnările referitoare la prima încercare, am găsit, în sfârșit, ceea ce căutam: „...am văzut trei sau patru bărbați care ascultau ce le povestea un tânăr de vreo douăzeci și doi de ani. Tânărul, scund, slab și cu o claie de păr blond, s-a întors spre mine și m-a privit foarte atent, fără să scoată o vorbă, de parcă s-ar fi gândit la ceva. „Ceea ce îmi notasem eu putea fi, foarte bine, o descriere a înfățișării dr. Gordon la vârsta de douăzeci și doi de ani (și nu la șaptezeci). Eu mă așteptasem, într-adevăr, să văd un bărbat de șaptezeci de ani. Și nu l-am recunoscut, pentru că nu mă așteptam să-l văd cu cincizeci de ani mai tânăr.

La puțin timp după aceea, i-am făcut o vizită doamnei Gordon și am reușit să văd o fotografie veche de-a doctorului, de pe vremea eând avea douăzeci și doi de ani. Semăna perfect cu tânărul pe care l-am văzut și care m-a văzut „acolo”. Într-o zi, am să încerc din nou să-l „vizitez” pe dr. Gordon.

Altă dată, urmând să ne mutăm în alt stat, ne-am vândut casa, dar mai repede decât ne așteptam, așa că, vreme de un an de zile, am stat într-o casă pe care am luat-o cu chirie.

Totul a început cam la o săptămână după ce ne-am mutat în noua noastră locuință. În seara cu pricina, ne-am dus la culcare mai devreme decât de obicei, iar soția mea a adormit imediat. Eu însă stăteam în pat, cu ochii deschiși și priveam cerul prin ferestrele înalte ale dormitorului. La un moment dat, simțind binecunoscutele de-acum vibrații, m-am întrebat dacă era oare indicat să mă dedublez în această nouă locuință în care mă aflam.

Patul nostru era lipit de peretele dinspre nord al camerei, în dreapta patului, se afla ușa care dădea în hol, iar în stânga, ușa de la baie.

Tocmai începusem să mă desprind de corpul fizic, când am observat ceva în dreptul ușii ce dădea în hol. Era o formă albă, de înălțimea unui om obișnuit.

Nu am reacționat în nici un fel, așteptând să văd ce avea sa se întâmple. Forma cea albă a intrat în cameră, s-a apropiat de pat, a trecut pe lângă mine și a intrat în baie. Mi-am dat seama că era vorba de o femeie în jur de patruzeci de ani, de statură mijlocie, brunetă și cu ochii duși în fundul capului. După câteva clipe, a ieșit din baie și s-a apropiat de mine. Eu m-am ridicat în capul oaselor (nu fizic, sunt sigur de asta) și am întins mâinile, să văd dacă o pot atinge. Femeia s-a oprit și m-a privit.

„Ce-ai de gând să faci cu tablourile?” m-a întrebat ea. Neștiind ce să-i spun, am încercat să-i dau un răspuns cât de cât satisfăcător. I-am spus că o să am grijă de ele și că, deci, nu avea de ce să-și facă griji. Femeia mi-a zâmbit, după care, luându-mi mâinile într-ale ei, m-a privit în ochi și mi-a spus: „Îți mulțumesc”. Apoi a dispărut. Am așteptat câteva minute, dar nu s-a mai întors. Atunci, am reintrat în corpul fizic și m-am dat repede jos din pat. M-am dus în toate camerele (și de la etaj și de la parter) dar n-am văzut pe nimeni. Apoi mi-am scris însemnările, m-am suit în pat și am adormit imediat.

Câteva zile mai târziu, m-am întâlnit cu psihiatrul care locuia în casa de alături, dr. Samuel Kahn, pe care l-am întrebat dacă îi cunoscuse pe proprietarii casei noastre.

— Da, da, i-am cunoscut chiar foarte bine, mi-a spus dr. Kahn. Doamna W. a murit cam acum un an. După moartea ei, domnul W. n-a mai vrut cu nici un chip să intre în casă, s-a mutat de aici și nu s-a mai întors niciodată. Știți, casa a fost, de fapt, a ei. În ea a și murit, chiar în camera în care dormiți dumneavoastră.

— Mda... interesant. Și probabil că-i plăcea mult această casă.

— Oh, da. Îi plăceau foarte mult tablourile. Avea foarte multe, în toate camerele.

L-am întrebat pe dr. Kahn dacă nu avea cumva o fotografie de-a doamnei W.

— Stați o clipă, să mă gândesc. Da... parcă... Cred că am o fotografie făcută într-un grup, la club. Mă duc să o caut.

Dr. Kahn s-a întors după câteva minute, cu o fotografie înfățișând cincizeci sau șaiszeci de bărbați și femei, celor mai mulți dintre ei nevăzându-li-se decât capul, pentru că erau aliniați pe mai multe rânduri, unul în spatele celuilalt.

— Doamna W. este pe undeva pe-aici... da, sunt sigur.

M-am uitat și eu, peste umărul lui, la fotografie. În rândul al doilea, am zărit un chip ce îmi părea cunoscut. L-am întrebat pe dr. Kahn dacă aceea era doamna W.

— Oh, da, da, ea este doamna W. S-a uitat la mine, mai întâi curios, apoi părând să înțeleagă. Ah, probabil că ați găsit prin casă vreo fotografie de-a ei.

I-am răspuns că da, așa era. Apoi, ca din întâmplare, l-am întrebat dacă doamna W. nu făcea cumva, în anumite situații, unele gesturi oarecum ieșite din comun.

— Din câte știu eu, nu... sau poate... știu eu... Îmi amintesc că ori de câte ori era fericită sau recunoscătoare, îți lua mâinile într-ale ei, le strângea ușor, te privea în ochi și îți mulțumea. Vă ajută cu ceva ceea ce v-am spus?

„Chiar mai mult decât vă puteți închipui”, i-am răspuns eu în gând.

Aceste experiențe (și multe altele, mai mult sau mai puțin personale) m-au condus la o concluzie empirică inevitabilă, care justifică singură nenumăratele ore de chin, de incertitudine, de teamă, singurătate și dezamăgire; concluzie care a reprezentat momentul premergător al așa-numitului Salt Calitativ al Gândirii și începutul unui nou punct de vedere, al unei noi perspective; concluzie care a permis durerilor și plăcerilor din *aici și acum* să treacă fiecare în categoria de importanță cuvenită (ce reprezintă un minut, o oră sau un an în infinitatea existenței noastre?); concluzie care a deschis o poartă către o realitate de neînțeles, poate, pentru mintea omenească Conștientă, dar care va continua să-i chinuiască pe cei curioși și să-i incrimineze pe intelectuali.

Este acesta răspunsul *meu*? Legați aceste experiențe de ideea conform căreia personalitatea umană poate și chiar operează în afara corpului fizic și veți afla singuri acest răspuns.

Acesta este, de fapt, Marele Mesaj, pe care *vreau și trebuie* să vi-l transmit

„PENTRU CĂ AȘA SCRIE ÎN BIBLIE”

Presupunând că, în afară de Corpul fizic, există și un al Doilea Corp (eteric sau astral), care nu moare o dată cu primul, supraviețuind deci sfârșitului existenței materiale, se naște în mod firesc următoarea întrebare: Unde se duc după moarte toate corpurile astrale?

Până în momentul de față, în doisprezece ani de activități non-fizice, nu am găsit nici o dovadă concretă a existenței lui Dumnezeu și a vieții de după moarte într-un loc numit rai (în accepțiunea biblică a acestor noțiuni). Sau poate că am întâlnit aceste dovezi, dar, pur și simplu, nu le-am recunoscut.

Oricum, dacă există, raiul și iadul se află cu siguranță în Sfera II.

În călătoriile mele extracorporale, înainte de a intra în Sfera II propriu-zisă, a trebuit întotdeauna să trec printr-un „strat” (sau o zonă) situat foarte aproape de Sfera I (*aici și acum*).

Este vorba de un ocean de culoare neagră, însetat, în care cele mai ușoare mișcări stârnesc furia unor ființe ciudate, care îi mușcă pe cei care le deranjează.

Este ca și cum ai fi o „momeală” plutind la suprafața acestui imens ocean. Ceea ce trebuie să faci este să te miști foarte încet și să nu dai nici o atenție „peștilor” curioși care îți vor da târcoale. Numai astfel vei putea trece, fără probleme, prin apa aceea neagră și amenințătoare. Dacă însă te miști prea tare sau încerci să-i înfrunți pe ciudații locuitori ai apei negre, aceștia se vor repezi să te muște, să te zgârie sau să te tragă după ei, în cine știe ce străfunduri înspăimântătoare.

Să fie acesta iadul populat de „demoni” și de „draci”? În ciuda faptului că par niște creaturi de-a dreptul subumane, aceștia pot totuși acționa și gândi independent.

Cine și ce sunt ei? Nu știu. Și asta pentru că nu am ținut neapărat să aflu.

Dar dacă Sfera II pare să „conțină” destule „porțiuni de iad” și aproape nici una de rai, atunci unde vom afla îndrumare și lumină veșnică? Unde este Dumnezeu? Unde este raiul la care ne închinăm?

Și totuși, atunci când mă aflu în Sfera II, mi se întâmplă uneori să „asist” la ceva foarte ciudat.

În toiul unei activități oarecare, se aude, deodată, un Semnal îndepărtat, ca un sunet de trâmbiță. Toți recepționează Semnalul cu calm, oprindu-se în același timp din vorbit sau din orice altă activitate. Este Semnalul sosirii Lui (sau Lor) în regat. Cei de-acolo însă nu se prosternază și nici nu cad în genunchi în fața Lui, atitudinea lor trădând mai curând spirit practic decât fanatism religios. Fiind deja obișnuiți cu asemenea „aparitii”, le acceptă ca atare, respectându-le și supunându-li-se fără rezerve.

În clipa în care aud Semnalul, toate entitățile însuflețite se întind pe jos — impresia mea este că pe spate, cu trupul arcuit, pentru a-și expune abdomenul (nu organele genitale), cu capul întors într-o parte, pentru ca nimeni să nu-L vadă când trece. Scopul pare a fi formarea unei cărări de trupuri vii, peste care să treacă El. Uneori, se întâmplă să „aleagă” din acest pod viu o anumită persoană, despre care, începând din clipa aceea, nu se va mai auzi nimic și pe care nimeni nu o va mai vedea vreodată. Expunerea abdomenului nu este altceva decât o formă de manifestare a credinței și supunerii totale, știut fiind că abdomenul reprezintă tocmai partea cea mai vulnerabilă a corpului. Nimeni nu se mișcă (nici măcar nu gândește) atunci când trece El.

După aceea însă, toată lumea se ridică în picioare și își reia activitatea. Nimeni nu comentează (nici măcar în gând) cele întâmplate, toți acceptând venirea și plecarea Lui ca pe ceva ce face parte din viața lor.

Este acesta Dumnezeu? Sau Fiul lui Dumnezeu? Sau reprezentaAtul Său? Nu știu.

ÎNGERI ȘI ARHETIPURI

Faptul că în experiențele mele am fost ajutat din când în când de cineva, reprezintă încă una dintre enigmele călătoriilor extra-corporale în general. Poate că ghidul sau ghizii mei spirituali se află de fiecare dată alături de mine, fără însă ca eu să fiu conștient de prezența lor. Nu știu cine sunt acești ghizi sau de ce mă ajută.

Nu par în nici un caz să fie îngeri păzitori, cu toate că cineva cu vederi mai tradiționaliste i-ar putea privi ca atare. Ei nu mă ajută chiar întotdeauna și nici nu sunt deosebit de sensibili la rugăciuni. Cel mai adesea, mă ajută atunci când nu le cer ajutorul (sau când nu-mi amintesc să o fi făcut). Prezența lor și ajutorul pe care mi-l dau par să depindă mai curând de opțiunea și de voința lor decât de a mea.

Ei sunt arareori „prietenoși” (în sensul pe care îl dăm noi termenului). Și totuși îi „simt” destul de înțelegători și de consecvenți în hotărârea de a-mi veni în ajutor. Sunt convins că nu vor să-mi facă nici un rău și am încredere în sfaturile lor.

În majoritatea cazurilor, eu nu văd chipul celor care mă ajută (să fie oare acesta și motivul pentru care nu îi întreb niciodată nimic, acceptând ca atare toate sfaturile pe care mi le dau?) De exemplu, „mâinile” care m-au „ridicat”, ajutându-mă să urc dealul și să ajung astfel mai repede acasă la dr. Bradshaw. Nu am văzut însă *cine* mă ajută. După cum nu l-am văzut nici pe cel care m-a „dus” în Sfera II, să-l „văd” pe dr. Gordon. I-am simțit mâinile și i-am auzit vocea, dar atât și nimic mai mult. Același lucru și cu cel care, o săptămână mai târziu, mi-a spus că îl văzusem deja pe dr. Gordon, motiv pentru care nu avea nici un rost să mai fac o dată călătoria aceea.

Pe de altă parte însă, mi s-a întâmplat și să nu primesc nici un ajutor din partea lor (cu toate că, aflat în situații aparent fără ieșire, am strigat, am plâns și m-am rugat, implorându-le ajutorul). În cazul acesta, mă veți întreba, poate, cum stabilesc ei când să mă ajute și când nu. Nu știu. Iată aici câteva cazuri concrete, extrase din însemnările mele.

18/3/62 *După-amiaza*

E. W. a venit la noi în vizită. Pe la ora cinci, am hotărât ca, înainte de cina, să ne odihnim cu toții o oră sau două. Imediat după ce m-am urcat în pat, mi s-a părut că îl aud pe E. W. stând de vorbă cu cineva (acesta însă mi-a spus că s-a dus imediat la culcare, fără să vorbească cu nimeni). După câteva minute, m-am desprins de corpul fizic și am auzit, foarte aproape, o voce care mi-a spus: „Dacă simți că trebuie să știi, cred că o să-ți spunem “. Apoi, cineva m-a luat de braț și m-a condus într-o camera întunecată. Cred că era vorba de un club sau de sediul unei corporații. La un moment dat, am văzut pe un fel de ecran mare cât un perete, o serie de imagini înfățișând trei sau patru bărbați necunoscuți, după care, locul imaginilor a fost luat de următoarele cuvinte:

„Pentru a obține rezultate parapsihice pure, trebuie să iei șase picături dintr-un preparat chimic într-un pahar cu apă.” Am întrebat (nici eu nu știu pe cine) ce preparat trebuia să iau, dar nu am primit nici un răspuns. Atunci, nervos și agitat, m-am reîntors în corpul fizic.

3/5/60 *După-amiaza*

M-am întins pe canapea, am închis ochii și m-am concentrat. Vibrațiile foarte puternice au fost însoțite, ca și altă dată de o senzație de căldură interioară. Eram pe punctul de a mă dedubla când două mâini mi-au adus în fața ochilor o carte, pe care au și deschis-o la o anumită pagină, iar o voce de bărbat mi-a spus:

„Citește!” Esența a ceea ce am citit este că, pentru a provoca o anumită stare, este necesară re-crearea sentimentului unei experiențe similare, care a avut loc în trecut (și care nu este altceva decât o amintire). Concluzia pe care am tras-o a fost aceea că ar trebui să acordăm mai multă atenție „senzațiilor” decât detaliilor (prin excelență materiale). Apoi, vibrațiile au început să scadă în intensitate, iar cartea a dispărut și ea, treptat, din câmpul meu vizual, așa că nu am putut citi mai departe. În cele din urmă, m-am reîntors în corpul fizic.

18/8/61 După-amiaza

Aceleași mâini și aceeași carte. Ora trei după-amiaza, vreme umedă și rece (dacă asta are vreo importanță). Mâinile mi-au ținut din nou cartea în fața ochilor (non-fizici) deschiși, răsfoind-o repede și așezând-o în multe poziții, cu scopul vădit de a mă „ajuta” să o recunosc ca pe o carte. Am încercat să văd ce titlu avea, dar nu am reușit (ori literele erau prea mici, ori eu eram prea miop).

În cele din urmă, m-am lăsat păgubaș, iar cartea a fost deschisă la o anumită pagină. Am încercat din nou să citesc, dar degeaba. Nu distingeam nici o literă. Atunci, mâinile au închis cartea și au luat-o cu ele, iar o voce de bărbat mi-a spus: „Nu-i nimic, o să mai încercăm și altă dată”. Tonul prietenos și amuzat se vroia al unui profesor, îngăduitor cu nereușitele elevilor săi.

M-am reîntors, cu ușurință, în corpul fizic, mult mai încrezător și mai entuziast decât înainte.

Poate că într-o zi, ghizii spirituali ne vor dezvălui, în sfârșit, adevărata lor identitate, lăsându-ne să-i privim, să-i auzim și să-i simțim cât mai aproape de noi.

ANIMALE INTELIGENTE

De-a lungul istoriei omenirii, au existat nenumărate relatări despre demoni, spirite, spiriduși și alte asemenea entități subumane, aflate permanent în preajma oamenilor, parcă pentru a-i chinui cât mai mult cu putință. Să fie vorba de mituri? De halucinații? Poate că toate aceste „apariții” nu sunt decât rodul imaginației noastre? Întrebarea este însă, din ce sursă invocă imaginația asemenea „arătări”?

Însemnările de mai jos vă vor ajuta, poate, să întrevedeți măcar o parte din răspunsurile posibile.

18/4/60 *Dimineața*

În jurul orei zece, m-am întins pe canapea, încercând să mă relaxez. Camera era inundată de lumina de afară. Curând, au început vibrațiile. Am deschis ochii fizici să văd dacă ele continuau. Și continuau. Cu ochii fizici deschiși, m-am hotărât să încerc să mă înalț, pentru a vedea dacă mai am viziuni. Aveam ceasul în fața mea. Orientarea în timp era normală, ținând cont de mișcarea acelor. Mă aflam cam la douăzeci de centimetri de corpul fizic, când, cu coada ochiului, am zărit o mișcare. Lângă mine apăruse un corp omenesc. Din poziția în care țineam capul și privind în dreapta mea, nu îi vedeam decât partea de jos. Era gol și era de sex masculin. Părea să aibă în fur de zece ani, cam un metru și zece centimetri înălțime, picioare subțiri, puțin păr pubian și organe genitale nedevelopate.

Calm, de parcă ar fi făcut un lucru cât se poate de firesc (ca un băiat care își călărea calul preferat), și-a petrecut un picior peste spatele meu și s-a cățărat pe mine. Îi simțeam picioarele în jurul mijlocului și trupul micuț lipit de spatele meu. Am rămas atât de surprins, încât nici frică nu-mi era (asta poate și din cauza staturii lui)! Am încremenit și întorcând încet privirea, i-am văzut piciorul drept. Arăta exact ca piciorul unui copil de zece ani.

Mă întrebam, bănuitor, cine putea fi. „El” părea să nu realizeze faptul că eu eram conștient de prezența „lui” acolo (sau, chiar dacă își dădea seama, puțin îi păsa). Nu vroiam să mă „confrunt” cu el (mai ales într-un mediu care lui îi era mult mai familiar decât mie), așa că m-am retras repede în corpul meu fizic și m-am apucat să scriu aceste rânduri.

Nu știu ce fusese. Mi-am dat seama că, pur și simplu, nu avusesem curajul de a mă răsuci cu fața spre el și a-l privi cu atenție.

Cu siguranță avea formă humanoidă, dar, pe de altă parte, nu părea să fie înzestrat cu inteligență. M-a jignit, pur și simplu, nerușinarea crasă cu care mi s-a cățărat în cârcă. Părea sigur de sine, sigur că nu avea să fie descoperit și asta datorită, probabil, numeroaselor contacte cu oamenii (pentru care, însă, el era invizibil). Să fi fost o halucinație? În plină zi? Nu cred.

28/4/60 *Seara*

Ora șapte și jumătate, în birou. Am început să număr și, treptat, au apărut vibrațiile. M-am desprins cu precauție de corpul fizic și, dintr-o dată, am simțit ceva suindu-mi-se în cârcă. Mi-am amintit de băiețel și, nevrând să-l car în spate, am întins mâna în jos, într-o parte, ca să îl prind de picior, fără însă a fi sigur că palmele mele non-fizice nu vor trece prin el. Am rămas foarte surprins când am atins cu palmele ceva ce părea carne, avea temperatura normală a corpului și se întindea. Am tras de ea, dar, cu cât trăgeam mai tare, cu atât se întindea mai mult. În cele din urmă, am tras de pe mine tot acel corp care mi se urcase în spate, în afară de un picior, pe care îl prinsesem sub mine.

În sfârșit, l-am tras și pe acela și am împins tot acel morman de carne pe raftul de lângă canapea (părea încă foarte vie și încerca să mi se urce din nou în spate; dar am reușit să o țin la distanță, cu toate că începusem să intru în panică). La un moment dat, m-am gândit chiar să-i dau foc, să fac ceva... orice. Am constatat că numai reintrând în corpul fizic, îl puteam împiedica să mi se urce în cârcă.

La un moment dat, în vreme ce încercam să îl țin cât mai la distanță, mi s-a suit în cârcă un al doilea „băiețel“. Ținându-l pe primul cu o mână, l-am dat și pe cel de-al doilea jos de pe mine, apoi am plutit până în mijlocul biroului, cu câte unul în fiecare mână, strigând după ajutor. M-am uitat atent la ei și, în vreme ce îi priveam, fiecare a luat chipul uneia dintre cele două fiice ale mele (știu că psihiatrul meu se va distra pe tema asta!).

Mi-am dat imediat seama că luaseră intenționat înfățișarea copiilor mei, pentru a-mi crea o stare de confuzie emoțională și, mizând pe dragostea ce le-o port fiicelor mele, să nu le mai fac nimic. În clipa în care mi-am dat seama de șmecherie, nu mi s-a mai părut că seamănă cu fiicele mele.

Încercând disperat să găsesc o soluție, m-am gândit să le dau foc. Totuși, aveam impresia că amândoi se amuzau pe socoteala mea, de parcă ar fi știut că nu le puteam face nici un rău.

După câteva minute, s-a mai apropiat cineva de mine. La început, am crezut că este un al treilea „băiețel“, dar apoi mi-am dat seama că era vorba de un bărbat, care s-a oprit la câțiva pași de mine și m-a privit foarte serios. M-am uitat și eu la el. Ochii lui verzi și puțin înfundați în orbite mi se păreau foarte cunoscuți. Semănau cu cei ai unui văr de-al meu. Omul avea părul tuns scurt și egal în jurul capului, cu breton pe frunte. Purta un halat de culoare închisă, lung până la glezne. Nu-i vedeam picioarele.

Primul meu gând a fost acela că venise să-i ajute pe cei doi și asta m-a speriat și mai tare. În clipa în care s-a apropiat de noi, eu stăteam în genuinchi, cu brațele întinse și încercam să țin la distanță cele două mici creaturi. Bărbatul nu mi-a adresat nici un cuvânt și nici nu părea să privească în direcția în care mă aflam eu. Când s-a apropiat și mai mult de mine, m-am prăbușit pe podea, rugându-l să mă ajute. Fără să-mi dea nici cea mai mică atenție, a luat cele două creaturi (pe fiecare într-o mână) și s-a uitat, pe rând, la ele. Acestea s-au liniștit imediat.

Mulțumindu-i în șoaptă, m-am îndreptat spre canapea și m-am reîntors în corpul fizic. Apoi m-am ridicat în căpul oaselor și am privit înapoi. Camera era goală.

După douăzeci și patru de ore, timp în care am stat să mă gândesc la ce mi se întâmplase, am ajuns la unele concluzii (sau, dacă vreți, presupuneri). Există posibilitatea ca totul să fi fost o halucinație sau un vis. Dacă așa a fost, îmi închipui cât de greu trebuie să le fie celor care suferă de paranoia să distingă realul de ireal. Dacă era un simbol, atunci fusese cât se poate de clar. „Entitățile” din jurul meu nu erau decât rodul propriei mele imaginații. Vizualizarea lor luând chipul copiilor mei este foarte greu de interpretat altfel decât că doriseră să îmi arate că sunt ai mei (eu îi creasem, erau copiii mei). Din acest motiv, îmi aparțineau și nu erau nici buni, nici răi.

Și totuși, nu știam exact ce erau: părți din mine sau entități inteligente pe care le-am creat chiar eu, după modele cunoscute? Ce să fac cu ei? Cine era bărbatul în halat? Încă nu știam.

21/5/60 Noaptea

Seara târziu, stăteam în pat, complet relaxat. Vibrațiile au început ușor și, imediat, am observat piciorușul suit peste trupul meu (non-fizic, presupun). Am simțit trupul micuț agățat de spatele meu. Am dus mâna (non-fizică ?) la spate, prudent, și i-am simțit spatele mic lipit de mine. L-am bătut ușor pe umărul firav (cu intenția de a mă face înțeleș) și, cu mare grijă, i-am ridicat trupul micuț și l-am dat jos de pe mine. Am așteptat, dar nu s-a mai întors și nici nu a mai

încercat să se apropie de mine. Ne-vrând să pierd ocazia, am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor și am făcut aceste însemnări.

27/5/60 Noaptea

După ce m-am desprins de corpul fizic și m-am înălțat, am simțit din nou, în cârcă, una din micuțele entități elastice. Nici un cuvânt, nici o mișcare, doar corpul micuț, atârând cald, în spatele meu. De data aceasta, nu m-am mai speriat atât de tare și am reușit să trag ușor de el. Trăgeam și mă rugam la Dumnezeu să mă ajute. În timp ce trăgeam de ea, „entitatea” s-a întins, dar nu s-a desprins complet. Cu ochii minții, am vizualizat focul (nu renunșasem la ideea de a le da foc), dar fără nici un rezultat.

Apoi, am încercat să mă gândesc la electricitate. Am vizualizat două fire de înaltă tensiune, pe care le-am înfipt, pur și simplu, în entitatea pe care țineam cu tot dinadinsul să o desprind de mine. Imediat, s-a dezumflat, s-a muiat moartă. În schimb, ceva ce semăna cu un liliac, mi-a trecut pe lângă cap și a ieșit pe fereastră. Câștigasem! Cu acest sentiment de ușurare, m-am reîntors în corpul fizic.

25/8/60 Noaptea

M-am desprins de corpul fizic și, în timp ce pluteam, am simțit dintr-o dată, „niște lucruri” lipindu-mi-se din loc în loc pe corpul non-fizic. Spun „lucruri” pentru că era întuneric beznă și nu vroiam sau nu puteam să le văd. Păreau niște pești micuți, lungi cam de vreo douăzeci de centimetri, care se agățaseră de mine ca peștii paraziți (sau ca niște căpușe). I-am tras de pe mine și i-am aruncat cât colo, dar ei (sau alții) s-au întors imediat. Nu erau agresivi, doar agasanți, în cele din urmă, m-am întors în corpul fizic, să scap de ei.

3/11/61 Noaptea

Am mai descoperit ceva în legătură cu „paraziții”. Formează un strat prin care pot trece uneori, dar, de cele mai multe ori, trec fără să-mi dau seama. M-am oprit chiar în interiorul „stratului”, în vreme ce „peștii” se adunau ciorchine, atrași, de prezența mea. În loc să reacționez ca de obicei, am rămas nemișcat. După câteva clipe, s-au desprins și s-au îndepărtat. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic și am rămas în întuneric. Am început să mă mișc și s-au întors! M-am oprit, am așteptat și s-au îndepărtat din nou. Apoi m-am mișcat foarte ușor, aproape imperceptibil. Nu s-au întors decât unul sau doi. Devenisem oare o momeală într-un ocean plin de pești?

13/7/60 Noaptea

Acesta este un lucru deosebit de important pe care trebuie neapărat să îl țin minte. Mă aflu împreună cu soția mea într-o cameră de hotel, în Durham. Era târziu și tocmai așipisem, când am simțit pe cineva sau ceva în cameră. Fără să-mi dau seama ce se întâmplă, am sărit din pat să mă apăr pe mine și pe soția mea. Am fost atacat, imediat, de ceva pe care nu îl vedeam din cauza întunericului din cameră. Se lupta cu mine ca un animal, adică mă mușca și mă zgâria. Nu vedeam nimic (din cauza întunericului sau pentru că țineam ochii închiși?) După o luptă care, mie cel puțin, mi s-a părut că a durat o veșnicie, am reușit să-l arunc pe fereastră. Din câte mi-am putut da seama, nu avea nici trăsăturile și nici inteligența unei ființe omenești. Semăna cu un animal lung de peste un metru, așa ca un câine uriaș. Am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor și am privit în jurul meu. În cameră nu mai era nimeni în afară de mine și de soția mea.

Concluzia era una singură: aveam nevoie de ajutor și de protecție. Dar nu găsisem încă nici o metodă, nici o persoană, nici o practică religioasă (de care să fiu sigur), nici un medicament și nimic altceva legat de cunoștințele, experiența și informațiile pe care le dețineam, care să-mi garanteze protecție absolută împotriva oricui m-ar fi atacat. Totuși, trebuie să existe ceva, în afară de o simplă „apărare”, chiar dacă nu știi împotriva cui lupți. Este exact ca atunci când ești atacat de un animal, noaptea, în junglă. Nu te oprești în toiul luptei să cauți un „stil” de luptă, nici nu te oprești să vezi ce anume te-a atacat. Lupți ca să supraviețuiești și atât Lupți cu armele pe care le ai *atunci* la îndemână. Lupți cu disperare, fără să te gândești cât o să dureze lupta, de ce te lupți sau cu cine te lupți. Ai fost atacat și singurul lucru pe care îl ai de făcut este să ripostezi, pentru că, în mod sigur, atacatorul nu este mânat de cele mai bune intenții. Apărarea este instinctivă, reflexă și nu urmărește altceva decât să-ți salveze viața, plecând de la premisa că nu este bine să capitulezi în fața cuiva sau a ceva pe care îl *detești*.

DAR SAU NEFERICIRE?

EEC propriu-zise sunt precedate, în majoritatea cazurilor, de o așa-numită „pre-cunoaștere”, ce apare în momentul relaxării dinaintea desprinderii de corpul fizic. În timp ce stau întins pe canapea încercând să mă relaxez, în fața ochilor îmi apare de fiecare dată, una și aceeași imagine însoțită de un șuierat. Este vorba de o ușă de formă dreptunghiulară, prinsă în balamale doar la unul din capete (cel de sus) și balansându-se până la un unghi de 45°. În spatele ușii, se deschide o gaură perfect rotundă. Aproape întotdeauna, această imagine este urmată de „anticiparea” mintală a unor întâmplări ce urmează să aibă loc într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Să fie oare vorba de ceea ce parapsihologii numesc „vise premonitorii”?

Iată câteva exemple în acest sens.

5/7/59

Dimineață devreme. Eram pe cale de-a mă urca la bordul unui avion comercial, în ușa avionului, l-am zărit pe D.D., pe care îl cunosc de peste zece ani. M-am urcat în avion și m-am așezat pe unul din locurile libere. Avionul era pe punctul de a decola. Lângă mine, se afla un grup de oameni, printre care și un tânăr de culoare. Vorbeau tare și păreau cu toții foarte bucuroși la gândul că tânărul negru avea să meargă și el cu ei. Grupul era format din doi negri mai în vârstă, o femeie albă și tânărul negru. Dându-și seama că avionul era pe punctul de a decola, cei patru au trecut pe lângă mine și și-au ocupat locurile. Prietenul meu, D.D., s-a urcat și el în avion, așezându-se pe unul din locurile din fața mea. În sfârșit, avionul a decolat, continuând însă să zboare la joasă altitudine (puțin deasupra pomilor și caselor). La un moment dat, am auzit vocea stewardesei, care, în ciuda tremurului din glas, ne îndemna totuși să ne păstrăm calmul, în clipa următoare, avionul s-a prăbușit, izbindu-se cu putere de caldarâm. Eu am sărit (sau am fost aruncat) de la o înălțime de peste doi metri, în vreme ce avionul a mai înaintat câțiva metri, după care s-a oprit pe terenul viran dintre două blocuri. Peste tot în jur se înălțau nori deși de fum.

Primul meu gând a fost să-i mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viață, în al doilea rând, m-am gândit la ai mei, care își făceau poate griji, știindu-mă plecat cu avionul acela și mi-am spus că trebuia neapărat să le dau un semn de viață. În afară de asta, vroiam să încerc să salvez măcar câțiva dintre pasagerii deși știam că, practic, nu mai avea nici un rost. Apropiindu-mă de avionul cuprins de flăcări, l-am văzut pe pilot, care, privindu-mă uluit, m-a întrebat de ce dintre toți pasagerii, eu am fost cel ales să supraviețuiesc. Asta mă întrebam și eu.

Nu era prima oară că aveam asemenea vise premonitorii. Și, de fiecare dată, viziunea mea se „potrivea” cu evenimente ce aveau să aibă loc într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Așa, de exemplu, cu doi ani înainte de a ne muta într-un orașel din sudul țării, am „văzut” (și încă în cele mai mici amănunte) casa în care aveam să locuim. Cel mai ciudat era că, la ora la care am avut eu acea viziune, nu aveam nici cea mai mică intenție de a ne muta în sud. Altă dată, aflându-mă în birou, am văzut pe peretele din fața mea, scrise cu litere de culoare roșie, două cuvinte: „Nivelul uleiului”, O oră mai târziu, aflându-mă la volanul mașinii mele (pe care o cumpărasem de curând), am văzut aprinzându-se beculețul care mă avertiza că uleiul era pe sfârșite. Or, mașina fiind aproape nouă și neavând la bord decât vreo opt sute de kilometri, nu aș fi avut de ce să mă gândesc la o asemenea eventualitate. Și totuși, uleiul se scurgea pe undeva, lucru cu atât mai surprinzător, cu cât era vorba de o mașină nouă.

Toate aceste premoniții sunt precedate, mai întâi de un șuierat și apoi de senzația de deschidere a valvei. Schematic, lucrurile s-ar prezenta astfel:

Ș (șuierat) ă V (deschiderea valvei) ă P (premoniție)

Se poate întâmpla însă și ca premonițiile mele să nu se adeverească (sau, cel puțin, să nu se fi adevărit încă).

Iată câteva exemple în acest sens.

3/8/60

Șuierat/valvă: Văd sus, deasupra capului, un avion cu flaps-urile și trenul de aterizare coborâte. Se prăbușește în spatele unui deal din apropiere, iar eu și soția mea alergăm într-acolo să dăm o mână de ajutor. Ajungem destul de repede lângă avionul care tocmai luase foc. Îmi dau seama de pericolul care ne amenință pe toți și mă întorc spre ceilalți, spunându-le să stea deoparte, pentru că, oricum, nu-i mai putem ajuta cu nimic pe cei dinăuntru.

5/11/61

Șuierat/valvă: Stau singur în fața casei. Cerul este aproape senin. Văd o formație de avioane, care se apropie, astfel că îmi pot da seama că nu sunt nici avioane obișnuite și nici rachete.

Sunt foarte multe, de ordinul sutelor. Nu seamănă cu nici unul din avioanele pe care le-am văzut până acum. Parcă n-ar avea aripi. Toate sunt foarte mari, late de aproximativ nouă sute de metri și sunt în forma de V. Nu au fuselaj, iar pasagerii ocupă cele două sau trei punți laterale. Zborul lor maiestuos inspiră forță, creându-mi un sentiment de uimire și de teamă. Teamă mai ales la gândul că s-ar putea să nu fie create de mâna omului.

20/10/62

*Șuierat/valvă: Mă aflu, împreună cu alți oameni, pe o stradă de la periferia orașului. Privind în sus, văd niște avioane total diferite de cele pe care le-am văzut până acum, fără elice și fără reacție (par a fi rachete, dar nu chimice). Trei dintre ele coboară în picaj. Apropiindu-se, le pot vedea mai bine. Sunt negre și au hublouri pătrate, albe. În schimb, nu au aripi. Cele trei avioane zboară acum pe deasupra unei străzi laterale. La trecerea lor, casele și clădirile se prăbușesc, dar nu dărâmate de bombe, ci de **altceva**, emis chiar de aceste avioane.*

Toți săpăm acum șanțuri de apărare, în care să ne adăpostim.

12/6/63

Șuierat/valvă: întreaga populație a orașului în care locuim încearcă să plece. Printre ei și familia mea. Nu mai există benzina, iar curentul electric a fost întrerupt, dar nu ca urmare a unui război atomic sau a unor precipitații radioactive. Toți au sentimentul că a venit sfârșitul lumii și al civilizației, datorat unor factori scăpați de sub control.

Sper din tot sufletul ca toate acestea să nu fie altceva decât simple halucinații.

CEL DE-AL DOILEA CORP

Dovada cea mai elocventă a existenței oricărui fenomen ieșit din comun o reprezintă caracterul real al acestuia, dedus din observarea sa repetată. Doar prin aceste analize atente (sau cât mai atente cu putință), am ajuns la concluzia că există într-adevăr și un al Doilea Corp (denumit corp eteric sau corp astral).

Mă veți întreba, poate, cum arată acest al Doilea Corp și ce caracteristici are. Drept răspuns, iată aici câteva pasaje din însemnările mele.

11/6/58 *După-amiază*

Am deschis din nou ochii și totul mi se părea normal cu excepția vibrațiilor și a vâjâitului pe care îl simțeam în cap. Am închis ochii, concentrându-mă din ce în ce mai puternic. M-am hotărât să încerc să mă ridic și m-am înălțat, plutind pe deasupra canapelei, până în mijlocul camerei, unde m-am lăsat ușor să cobor pe podea. Am atins dușumeaua, dar numai capul și umerii păreau să-mi stea lipiți de covor, în vreme ce șoldurile și picioarele erau îndreptate în sus. Era ca și cum capul îmi atârna mai greu decât restul corpului, că forța gravitațională era mai puternică, iar eu eram tras în jos. Cu toate acestea, simțeam că am încă greutate.

19/7/58 *După-amiază*

Stăteam întins pe canapea, iar vibrațiile erau foarte slabe. Am deschis ochii și am privit în jurul meu. Totul părea normal.

Mi-am mișcat apoi brațele, pe care până atunci le ținusem încrucișate la piept, întinzându-le în sus. Stând pe spate, mi le-am simțit trase în sus și am rămas surprins (ca să nu spun șocat) când mi-am văzut brațele tot încrucișate la piept.

*Am privit în sus, acolo unde **le simțeam** și mi-am văzut conturul luminos al brațelor și palmelor exact în locul unde **le simțeam că sunt!** Mă uitam când la brațele încrucișate la piept, când la umbra lor strălucitoare, care se întindea în sus. Vedeam prin ele rafturile bibliotecii. Păreau niște forme luminoase, care se mișcau atunci când **le simțeam** că se mișcă (sau le făceam să se miște intenționat). Mișcăm din degete și, în același timp, se mișcau și degetele care străluceau, **le simțeam** mișcându-se. Mi-am lipit palmele și palmele strălucitoare s-au lipit și ele (**le-am simțit** lipindu-se). Palmele-contur le simțeam ca pe niște mâini obișnuite, fără nimic deosebit.*

Am rămas întins cam zece minute, încercând să compar și să definesc deosebirile dintre corpul meu și corpul-contur luminos, îmi vedeam mâinile încrucișate la piept, dar, în același timp, vedeam și conturul strălucitor al propriilor mele brațe și palme întinse deasupra. Am încercat să-mi mișc brațele fizice, dar nu am reușit; apoi am încercat același lucru cu conturul strălucitor și a „mers” perfect. Am încercat să simt cu brațele fizice, dar n-am perceput nici o senzație. Cu conturul strălucitor al brațelor mi-am lipit palmele și am înregistrat imediat senzația obișnuită.

Mi-am frecat conturul palmelor de conturul brațelor și senzația percepută a fost cea normală, a unui corp fizic. Mi-am așezat conturul palmei pe raftul de lângă canapea, dar nu am simțit nimic, deoarece conturul palmei a trecut prin el (prin raft).

În momentul în care vibrațiile au început să slăbească în intensitate, mi-am așezat repede pe piept conturul strălucitor al brațelor și al palmelor. Simțeam exact ca și cum mi-aș fi pus niște mănuși lungi până la coate și abia atunci mi-am simțit brațele fizice. Nu vroiam să fiu cumva surprins în afara corpului — nici măcar cu brațele — fără să simt vibrațiile. Nu știu ce s-ar

întâmpla într-un asemenea caz și, probabil, nici nu vreau să aflu.

5/5/60 Noaptea

Mi s-a întâmplat de câteva ori ca, în momentul în care mă desprindeam de corpul fizic, să simt o prezență, un corp cald și viu, lipit de spatele meu. După experiența cu „formele cu capacitate de gândire” și alte asemenea experiențe, era normal să devin mai precaut.

De fiecare dată când simțeam „în cârcă” această „entitate”, mă întorceam repede în corpul fizic. Eram convins că era vorba, mai curând, de niște „copii cu capacitate de gândire” sau, poate, de vreo ființă cu deviație sexuală, cu toate că nu constatasem „tendințe” de acest fel. Eram prudent, dar nu îmi era rușine, în schimb, îmi era **frică**. Această din urmă impresie mi s-a confirmat în clipa în care am observat că fața care stătea lipită de ceafa mea non-fizică era... țepoasă! Avea peri aspri ca ai unui bărbat care nu s-a ras de câteva zile. Auzindu-l cum găfâie în urechea mea, mi-am dat seama că nu putea fi vorba de un copil, ci de un bărbat în toată firea, găfâind de dorință și cu o certă deviație sexuală (altfel de ce m-ar fi ales tocmai pe mine, tot un bărbat ca și el?). Aș fi simțit oare același lucru dacă ar fi fost vorba de o formă feminină? Sincer vorbind, sunt convins că nu. Trebuia să-l dau jos de pe mine.

22/5/60 Noaptea

După barbă, mi-am dat seama **cine** este, așa că nu mai aveam de ce mă teme de „bărbatul cățărat în cârca mea” (cu toate că nu reușisem încă să-l dau jos). De data aceasta, după ce m-am retras de vreo cinci ori în corpul fizic, am prins mai mult curaj.

Am ieșit ușor din el (din corpul fizic) și, ca de obicei, l-am simțit în cârcă, cu fața păroasă lipită de ceafa mea și găfâindu-mi în ureche. Cu foarte mare grijă, pentru ca mișcarea mea să nu i se pară ostilă, mi-am dus mâna la spate și mi-am trecut palma peste fața aceea țepoasă, în vreme ce bărbatul continua să găfâie, lipit de spatele meu. După câteva clipe, am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat, fizic, în capul oaselor și am rămas pe gânduri. Stând așa, mi-am trecut palma peste obraz. Trebuie neapărat să mă rad, mi-am spus, absent. Senzația îmi era foarte familiară. Exact ca atunci când îmi treceam palma peste barba... celui pe care nici nu știam cum să-l numesc. Apoi mi-am dat seama că aveam gâtul uscat, de parcă aș fi respirat pe gura, ca atunci când...

Nu exista decât o singură soluție pentru a afla. M-am întins și, în scurt timp, am reușit să declanșez vibrațiile. M-am desprins ușor de corpul fizic. Și l-am simțit. Trupul acela, perii lipiți de ceafa mea, găfâitul. Am dus ușor mâna la spate și i-am simțit barba țepoasă. Era la fel de aspră ca și a mea. Mi-am ținut respirația (sau, cel puțin, așa am crezut eu) și găfâitul a încetat și el. Am respirat din nou, o dată, de două ori, după care iar mi-am ținut respirația. „Corpul” din cârca mea găfâia și el în același ritm. „Corpul” cald, agățat de spatele meu, **eram chiar eu!**

M-am întors în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor și am început să reflectez la cele întâmplate. Care dintre cele două corpuri era cel fizic? Impresia mea era că cel din spatele meu — cel pe care îl auzeam și îl simțeam — era „eul” fizic, iar cel din față, „eul” mintal. Și asta pentru că senzațiile și trăirile legate de acestea se manifestau numai în corpul din spate, în vreme ce gândul se afla în „eul” din față. Greu de conceput și totuși cât se poate de real. Începând din ziua aceea, corpul pe care îl simt agățat de spatele meu nu mă mai sperie. Spun asta, gândindu-mă la cei cărora le este teamă până și de umbra lor.

8/8/60 După-amiază

M-am întins pe canapea, m-am concentrat și am început să vibrez din ce în ce mai tare (până când am ajuns să nu mai percep altceva decât o senzație de căldură). M-am hotărât să mă ridic

încet și să studiez procesul. Am încercat și am ieșit afară doar cu picioarele strălucitoare, apoi cu șoldurile. Atât! Oricât am încercat, nu mi-am putut ridica nici pieptul și nici umerii. Era foarte ciudat. Mi-am mișcat tot timpul picioarele și șoldurile în sus și în jos. Le vedeam cu ochii fizici, de parcă aș fi avut astigmatism. De câteva ori, am încercat să ies din corpul fizic, ridicând picioarele, apoi mișcându-le spre dreapta și coborându-le din nou. Când am reușit, picioarele s-au lăsat lin în jos, au atins marginea canapelei, după care au atins podeaua, înfășurându-se în jurul și pe deasupra canapelei, de parcă nu aș fi avut oase, ca o imagine — luată cu încetinitorul — a unui obiect de îmbrăcăminte care, pus, de exemplu, pe un scaun, ia forma acestuia.

Nu am remarcat nimic deosebit după ce am reintrat în corpul fizic și m-am ridicat în capul oaselor. Totul durase numai douăzeci și două de minute.

16/9/60 După-amiază

Sâmbăta aceasta am ieșit pentru a doua oară din corpul fizic, încercând să rămân „pe loc”, adică să nu părăsesc camera. Am constatat din nou ciudata flexibilitate a acestui al Doilea Corp.

Puteam să stau în mijlocul camerei și, în același timp, să ating cu mâna peretele, care se afla la o depărtare de aproape doi metri și jumătate. La început, brațul nu îmi ajungea chiar până la perete, dar împingându-l cu putere, mi-am simțit dintr-o dată palma lipită de suprafața lui. Apoi, printr-o simplă mișcare de împingere, lungimea brațului mi s-a dublat (și asta fără ca eu să percep vreo senzație deosebită). În clipa în care am încetat să mai împing, brațul a revenit la lungimea normală, confirmându-mi un fapt deja constatat și anume că, în mod conștient sau nu, cu ajutorul gândului (deci concentrându-te la maximum) poți da tuturor părților corpului tău orice formă dorești. Pentru scurt timp, te poți chiar transforma în câine sau în pisică. O fi, oare, aceasta sursa de inspirație care a dat naștere întregii mitologii a vârcolacilor și a liliecilor-vampiri? Nu cred că vreau să încerc să aflu dacă este așa sau nu.

10/10/62 Noaptea

Am găsit un alt răspuns la întrebarea „Cum arată cineva care se desprinde de corpul fizic?” Seara, pe la ora șapte și jumătate, m-am hotărât să încerc să-i fac o vizită lui R. W., care locuia la o distanță de zece kilometri de mine. Eram convins că o voi găsi trează (non-fizic, firește). N-am întâmpinat nici o greutate și, imediat, m-am trezit într-o cameră de zi, unde am găsit-o pe R. W. exact cum mă așteptam, adică stând pe un scaun, într-o lumină foarte puternică. M-am îndreptat spre ea, dar părea că nu mă observă, apoi am fost sigur că m-a văzut (mai ales că părea foarte speriată). M-am dat înapoi, apoi am început să-i vorbesc, dar ceva anume m-a făcut să mă retrag în corpul fizic și m-am trezit în dormitorul meu, simțind cum vibrațiile slăbesc treptat în intensitate. Motivul întoarcerii a fost acela că, din cauza poziției incomode, îmi amorțise brațul și simțeam furnicături în el.

A urmat ceva foarte ciudat. A doua zi, R. W. m-a întrebat ce făcusem cu o seară în urmă.

— De ce? i-am răspuns eu tot printr-o întrebare.

— Pentru că, după cină, m-am dus în camera de zi să citesc ziarul. La un moment dat, ceva m-a făcut să ridic ochii. În cealaltă parte a camerei, am zărit ceva plutind în aer.

Am întrebat-o cum arăta acel „ceva”.

— Ca o fâșie de pânză subțire, fumurie, prin care vedeam peretele și scaunul. Când s-a îndreptat spre mine, m-am speriat de-abinelea. Mi-a trecut prin minte că ai putea fi tu și am spus:

„Bob, tu ești?” Dar nu mi-a răspuns, continuând să se miște ușor în aer. Am întrebat din nou dacă ești tu și, dacă era așa, te-am rugat să te duci acasă și să mă lași în pace. În clipa următoare, „apariția” s-a îndepărtat și s-a făcut nevăzută.

M-a întrebat dacă într-adevăr am fost eu, la care i-am răspuns:

— - Tot ce se poate.

— În cazul ăsta, data viitoare când o să mai vii, spune ceva, să fii sigură că ești tu. Nu m-aș mai speria atât de tare. Am asigurat-o că așa voi face.

Cel puțin, nu sunt o fantomă prea bătătoare la ochi și mai știu că, uneori, nu am o formă humanoidă.

21/11/62 Noaptea

De data aceasta, m-am hotărât să fac o călătorie exclusiv „pe loc“. Am început să plutesc prin cameră, apoi am luat-o spre ușă, dar mi-am amintit că nu era nevoie să folosesc ușa. M-am întors și m-am îndreptat direct spre perete, așteptându-mă să trec foarte ușor prin el. Nu a fost așa! Când am luat contact cu suprafața lui, am avut senzația că îmi va fi imposibil să îl străpung. Era ca atunci când cineva împinge cu palmele într-un perete. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Până atunci, trecusem cu ușurință prin ziduri. Trebuia să trec și de data aceasta, așa că am întins brațul și l-am împins în perete. Vreme de o clipă, am întâmpinat rezistență, apoi am trecut prin el de parcă aș fi trecut prin apă. Cu o singură deosebire însă. Am simțit și am recunoscut fiecare strat din materialul din care era construit — vopseaua, tencuiala, rabițul și umplutura lui și, în sfârșit, scândurile de fațadă. Era cam ca atunci când străpungeam podeaua cu palma. De ce, totuși, întâmpinasem rezistență la prima încercare?

15/2/63 Noaptea

Această experiență a fost cu totul neobișnuită. După ce am ieșit cu ușurință din corpul fizic și m-am înălțat, am inspectat camera și, în sfârșit, am prins curaj și m-am întors să examinez cu atenție corpul fizic rămas în pat. Am coborât încet în semiîntunericul din încăpere (nu exista altă sursă de lumină decât cea venită de afară, prin ferestre, așa că nu vedeam prea bine, dar poate că era mai bine așa, pentru că, aproape întotdeauna, vederea propriului nostru corp fizic ne dezgustă). M-am întins să-mi ating capul fizic, dar am dat de picioare. Simțindu-mi degetele de la picioare, la început am crezut că am nimerit în altă parte. Degetul mare de la piciorul stâng are unghia îngroșată. Cu ani în urmă, mi-o zdrobise un buștean. Acest deget (stângul) nu o avea așa! Mi-am pipăit piciorul drept. Unghia de la acest picior era îngroșată. Totul era inversat, ca imaginea dintr-o oglindă. Îmi simțeam corpul plutind ușor, dar nu puteam spune dacă, în afara degetelor de la picioare, mai era și altceva inversat.

Deci îmi puteam simți corpul fizic. Nu îmi era prea ușor să trec cu palmele prin el. Când îmi atingeam fața cu ochii închiși, aveam o senzație de-a dreptul stranie. Parcă ar fi fost a altei persoane. M-am apropiat destul de mult, să văd fața aceea. Era a mea, dar puțin strâmbă. Ori, într-adevăr, așa arătam, ori înfățișarea mea era mai respingătoare decât vroia să recunoască eul meu vanitos. Nu m-am considerat niciodată un bărbat deosebit de atrăgător, dar credeam totuși că arăt ceva mai bine decât chipul acela din fața mea! Ce inversare stranie! Așa cum pluteam în semiîntuneric, poate că m-am răsucit și m-am dezorientat, iar unghia îngroșată, în loc să fie la degetul stâng, era la dreptul. Trebuie să mai studiez această problemă.

18/3/60 Noaptea

O întrebare pe care mi-a pus-o dr. Bradshaw m-a îndemnat să îi caut răspunsul în această noapte. După ce m-am desprins de corpul fizic și m-am apropiat de el m-am gândit să încerc să aflu dacă în non-fizic port sau nu haine. Cred că până acum nu m-a interesat acest lucru în mod deosebit, și asta pentru că problema hainelor nu mă preocupă prea mult. În ceea ce mă privește, ele trebuie să fie, în primul rând, comode și călduroase. Mi-am pipăit cel de-al Doilea Corp (non-fizic) și n-am dat decât de piele.

Înseamnă că nu aveam nimic pe mine. Eram gol.

23/2/61 Noaptea

Am ieșit din corpul fizic prin procedeul numit „rostogolirea bușteanului” și am început să umblu prin cameră. Ceva parcă mă trăgea însă înapoi, ca și cum, încercând să merg încet prin apă, dând din mâini și din picioare, nu reușeam să înaintez. Brusc, m-am simțit tras de spate (nu m-a durut) și m-am dat înapoi peste cap, arcuindu-mă, cu picioarele pe deasupra capului și am reintrat în corpul fizic. Auzind bătăi în ușă, m-am ridicat în capul oaselor (era fiica mea). Ce anume mă trăsese, cu atâta forță, de spate? Să fi fost „funia” despre care citisem?

7/7/60 După-amiază

Aceasta este o experiență pe care nu vreau să o mai încerc vreodată. Mă aflam într-o cușcă cu pereți din plasă de cupru, conectată la o sursă de curent continuu (50 kv). Am încercat să mă mișc dintr-o parte în cealaltă a cuștii. După ce am ieșit fără probleme din corpul fizic, m-am simțit prins într-o plasă imensă din fire flexibile. În momentul în care m-am împins în ea, plasa a cedat, dar de ieșit nu am putut ieși. M-am zbatut ca un animal prins într-o capcană, până când, în sfârșit, am reușit să mă întorc în corpul fizic. Gândindu-mă la această întâmplare, mi-a fost foarte clar că nu fusese vorba de o plasă în sine, ci de câmpul electric care luase, practic, forma cuștii (fiind, însă, în același timp, și foarte flexibil). Poate că acesta este principiul pe care funcționează „plasele pentru fantome”!

30/10/60 După-amiază

Pe la ora trei și un sfert, stăteam întins, având de gând să-i fac o vizită lui E. W. care locuia nu foarte departe de mine. M-am desprins de corpul fizic, am ieșit din cameră și am început să plutesc (ceva mai încet, însă, decât de obicei). M-am trezit, brusc, deasupra unei străzi aglomerate, plutind lin, la vreo opt metri de la pământ, chiar deasupra ferestrelor de la etajul I al clădirilor. Am recunoscut strada principală a orașului și blocul pe lângă care treceam. Vreme de câteva minute, m-am deplasat paralel cu trotuarul, până la stația de autobuz din colț. Eram foarte dezamăgit că nu ajunsesem la destinație (adică acasă la E. W.). Nemaiavând nimic interesant de văzut, m-am hotărât să mă întorc în corpul fizic, ceea ce am și făcut, fără nici un fel de probleme. După aceea, am încercat să înțeleg de ce nu ajunsesem acolo unde îmi propusesem să mă duc. Și singura soluție era aceea de a mă duce chiar atunci în orașul în care locuia E. W. și a verifica tot ceea ce văzusem. Am ajuns pe strada principală, în colțul căreia se afla stația de autobuz. Am privit în sus, spre locul unde se aflase, nu cu mult timp în urmă, corpul meu eteric (deasupra trotuarului, mai sus puțin de ferestrele de la etajul I) și am tresărit, surprins. La exact aceeași înălțime la care zburasem eu se aflau firele de înaltă tensiune. Fusese, oare, corpul eteric atras de câmpul electric? Reprezintă, oare, firele electrice „calea” pe care se deplasează cel deal Doilea Corp?

Seara, am ajuns, în sfârșit, la E. W., care mi-a spus că pe la ora trei și jumătate se îndrepta spre stația de autobuz. Iar eu mă aflam la câțiva metri deasupra lui.

9/11/61 Noaptea

După discuția pe care am avut-o cu doamna Bradshaw, m-am decis să văd dacă într-adevăr există o „funie” care leagă corpul fizic de cel eteric. Până atunci, nu observasem nimic de genul acesta, cu excepția acelei smucituri ciudate (pe care o simțeam uneori).

M-am desprins de corpul fizic prin rotirea în jurul propriei mele axe și am rămas în cameră, la vreo doi metri deasupra corpului fizic. M-am întors să caut „funia”, dar n-am văzut-o. Ori era

prea întuneric, ori nu exista nici o „funie“. Apoi, m-am învățat în jurul capului meu (fizic), să văd dacă nu „iese“ cumva din față, din creștet sau din ceafa. Ajungând la ceafă, am dat cu mâna de ceva și m-am prins de ceafă cu amândouă mâinile. Nu știu ce era, dar îmi ieșea dintr-un punct aflat exact între omoplați și nu din cap, așa cum mă așteptam. La bază, simțeam un fel de „rădăcini“, ieșind la suprafață din trunchiul unui copac. Rădăcinile se întindeau în interiorul și în afara spatelui, coborând până la mijlocul trunchiului, iar în sus, până la gât și pe umeri. Atingându-le, am avut senzația că am pus mâna pe o „funie” groasă de vreo cinci centimetri. Atârna lejer și i-am simțit foarte bine textura. Avea temperatura corpului și părea formată din sute de fibre, asemănătoare unor tendoane, strâns unite între ele, fără însă a fi răsucite sau spiralate. Era flexibilă și nu părea acoperită cu piele. Mulțumit că există, m-am înălțat și m-am îndepărtat.

Aceste caracteristici de bază s-au confirmat în multe alte ocazii și sub diferite forme. Totuși, se pare că nu există nici o metodă de validare a acestor dovezi, în afară, bineînțeles, de experiența personală și de observațiile celor din jur. Poate, cu timpul, se va întâmpla și asta.

Și acum, să vedem ce am învățat din cele expuse până acum.

În primul rând, acest al Doilea Corp, după câte am înțeles noi, *are o greutate*. El este supus atracției gravitaționale, deși nu în aceeași măsură ca și corpul fizic.

În al doilea rând, cel de-al Doilea Corp este vizibil, dar numai în anumite condiții. Pentru a fi vizibil, el trebuie să reflecte sau să radieze lumină fie în spectrul cunoscut, fie într-unul din spectrele armonice ale acestuia. În cursul experiențelor relatate mai sus, corpul meu non-fizic (de fapt, numai conturul acestuia) părea că radiază lumină.

„Pânza fumurie” văzută de R.W. seara, la lumina becurilor și fiind absolut sigură că nu visează, ar putea ține tot de fenomenul reflectării luminii. După cum am mai spus, există condiții în care cineva poate vizualiza prezența celui de-al Doilea Corp. Care sunt aceste condiții, nu știu. În al treilea rând, simțul pipăitului pare identic în cel de-al Doilea Corp cu cel din corpul fizic. Este, printre altele, și cazul experienței „de căutare a funiei”. Palmele simțeau și atingeau corpul non-fizic, carnea atinge carnea prin receptorii senzoriali, cu excepția celor de tipul foliculilor de păr din pori.

De asemenea, există indicii că palmele non-fizice pot atinge corpul fizic, rezultatul fiind același - ca dovadă, experiența în cursul căreia mi-am putut atinge corpul fizic, care însă, începând cu degetele de la picioare, îmi apărea inversat. Sau experiența cu „omul din cârcă”, în cursul căreia am simțit corpul fizic „lipit” de cel non-fizic (de data aceasta, însă, am simțit nu cu mâinile, ci cu spatele).

S-ar părea că, în așa-numita „stare pe loc”, cel de-al Doilea Corp poate percepe și atinge chiar și obiectele fizice.

În al patrulea rând, cel de-al Doilea Corp este foarte flexibil, putând lua forma care convine sau pe care și-o dorește persoana respectivă. Posibilitatea de a-și „lungi” brațul până la de trei ori lungimea lui obișnuită (fenomen cunoscut sub numele de *elongație-contracție* - n.t.) demonstrează cât de mare este această „elasticitate”. Iar reîntoarcerea bruscă în corpul fizic, atunci când dorința sau voința de a „sta afară” dispar, vine să confirme cele de mai sus.

Apariția celui de-al Doilea Corp sub forma unei fășii de pânză subțire și vaporeasă este, cel puțin la ora actuală, de neînțeles (să nu uităm, totuși, cele afirmate mai sus, în legătură cu elasticitatea celui de-al Doilea Corp). Dacă, la un moment dat, mintea sau voința nu transmit ideea unei forme anume (pe care să o ia cel de-al Doilea Corp), putem presupune că aspectul humanoid obișnuit va fi păstrat, printr-un automatism de gândire.

În al cincilea rând, există posibilitatea ca cel de-al Doilea Corp să fie o inversare a corpului

fizic (vezi experiența relatată mai sus, în cursul căreia, în locul unde mă așteptam să-mi „găsesc” picioarele, mi-am „găsit” capul, iar în locul piciorului drept, am dat de stângul). Încercând să explice fenomenul, unii l-au pus pe seama unei dezorientări spațiale, iar alții l-au interpretat prin prisma teoriei antimateriei.

În al șaselea rând, experiențele au dovedit existența unei „funii” care „leagă” cel de-al Doilea Corp de corpul fizic. În momentul de față, nu se știe exact *de ce* trebuie păstrată această legătură. S-a emis ipoteza conform căreia cel de-al Doilea Corp și inteligența care sălășluiește în el se folosesc de această „funie” pentru a „ține permanent sub control” corpul fizic. Se poate, de asemenea, ca și mesajele să „circule”, dinspre corpul fizic spre cel eteric, tot pe această cale (a „funiei”). Ca dovadă „semnalul” de întoarcere pe care mi l-a dat brațul amorțit și bătaia în ușă.

În al șaptelea rând, relația între cel de-al Doilea Corp și câmpul electric și cel electromagnetic este foarte importantă (vezi faptul că cel de-al Doilea Corp plutește adesea în sau alături de câmpurile electrice, dacă nu chiar *în* curentul electric).

SEXUALITATEA ÎN STAREA A DOUA

Sexualitatea reprezintă pentru Starea a Doua un factor vital (și asta în ciuda faptului că literatura ezoterică nu face nici un fel de referire la acest subiect „tabu”). În schimb, adepții teoriilor lui Freud (și în primul rând psihiatrii) acordă sexualității o importanță deosebită, fără să o considere nici vulgară, nici obscenă, și nici incompatibilă cu un nivel ridicat de dezvoltare spirituală. Mai mult decât atât, se spune chiar (aducându-se și dovezi în acest sens) că multe mediumuri și mulți clarvăzători sunt obsedați sexual. Cât este de adevărată sau nu această afirmație, vă las pe dumneavoastră să apreciați, citind însemnările de mai jos.

7/5/58

Ora 11.30, dormitor, umiditate atmosferică scăzută, noapte fără lună.. Oboseală fizică. Tocmai mă băgasem în pat, când am simțit „vibrațiile“. M-am concentrat și am reușit să mă dedublez aproape imediat. M-am desprins de corpul fizic și m-am ridicat încet, până la o înălțime de aproximativ un metru și jumătate deasupra patului. Tocmai mă gândeam ce să fac, când am simțit un libido atât de puternic, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

Am privit în jur și am văzut-o pe soția mea, întinsă în pat, lângă mine. Am coborât și am încercat să o trezesc, ca să facem dragoste, dar n-am reușit. Mi-am dat seama că singura cale de a-mi atinge scopul era aceea de a „reintră“ în corpul fizic. Vibrațiile au încetat aproape instantaneu și, o dată cu ele, și apetitul meu sexual. Ciudat. Nu știam că am asemenea instincte sexuale ascunse.

29/7/58

Noaptea târziu, birou, umiditate atmosferică medie. Oboseală fizică. Cred că am găsit explicația comportamentului meu de adevărat maniac sexual M-am dedublat, m-am înălțat și am început să privesc în jos, sperând să dau cu ochii de vreo femeie. Și ca, de atâtea alte dați, în clipa în care încercam să mă îndepărtez de corpul fizic la o distanță mai mare de trei metri, nevoia imperioasă de a face dragoste mă oprea. De data aceasta însă, mi-am propus ca, în loc să lupt împotriva acestui apetit sexual de-a dreptul obsedant, în loc să-l ignor sau să-i neg existența, să-mi spun că ideea de a face dragoste este cât se poate de binevenită, meritând toată atenția mea. În clipa următoare, am „ieșit” prin tavan și, după câteva secunde, mă aflu într-o altă cameră. Stăteam la o masă, pe care se afla o carte mare și albă. Eram excitat, dar, în același timp, simțeam că trebuie să mă întorc înapoi în corpul fizic. Și așa am și făcut, după care, ridicându-mă în capul oaselor (mă întinsesem pe canapeaua din birou), am privit în jur și totul mi s-a părut cât se poate de normal, inclusiv persoana mea.

Ideea de a amâna în loc de a nega categoric s-a dovedit a fi singurul mijloc prin care puteam „scăpa” de obsesia unui apetit sexual direct anormal. Și asta pentru că libidoul se manifestă, cu mici deosebiri, atât în Starea întâi, cât și în Starea a Doua.

Activitatea sexuală a corpului fizic nu este decât o copie (și aceea destul de palidă) a unei forme de comuniune și de comunicare, care nu este câtuși de puțin „sexuală” în sensul obișnuit al cuvântului.

În Starea întâi, actul sexual propriu-zis amintește vag de apogeul emoțional atins în Starea a Doua. Putem face deci o analogie cu experiențele trăite în Starea a Doua, față de care sexualitatea pur fizică nu apare decât ca o simplă copie, mai mult sau mai puțin reușită. Dacă nu mă credeți,

încercați să vă analizați, cât mai obiectiv cu putință, propriul apetit sexual, fără însă a lua în considerație factorii externi (mai mult sau mai puțin independenți de voința dumneavoastră), regulile și tabu-urile de tot felul. Și o să ajungeți să vă întrebați, poate, cum de s-a putut întâmpla ca oamenii să fie atât de greșit îndrumați.

Atracția contrariilor, nevoia lor de a se apropia, de a se contopi, nevoie ce crește o dată cu micșorarea distanței dintre ele, este ceva cât se poate de firesc. Cum la fel de firească este și contopirea, urmată de o desprindere calmă, încununată de sentimentul plăcerii împlinite.

Dar această emoție, fără de care viața nici nu ar fi posibilă, nu trebuie redusă la o simplă necesitate fiziologică, la aplicarea, la un alt nivel, a unei legi a fizicii.

Pentru a ajunge însă la această concluzie, a trebuit să fac abstracție de o serie întreagă de legi și de tabu-uri, ce țin de structura societății noastre contemporane.

16/9/59

Mă aflu în biroul slab luminat, plutind pe deasupra mesei, la o depărtare de aproximativ doi metri și jumătate de canapeaua pe care îmi puteam zări propriul corp fizic. Apoi, am văzut lângă ușă, o formă humanoidă, care se îndrepta spre mine. Am „știut” imediat că era vorba de o femeie. Continuam să fiu cât se poate de circumspect și să mă stăpânesc, cu toate că mă simțeam cuprins, fără voia mea, de o poftă nebună de a face dragoste cu femeia aceea.

— *Sunt o femeie, mi-a spus ea, cu voce scăzută.*

I-am răspuns că știam, încercând, în același timp, să mă stăpânesc. Nuanțele erotice din glasul ei erau mai mult decât evidente. Femeia se apropia tot mai mult de mine. Era frumoasă, chintesență a farmecului feminin. M-am dat ceva mai înapoi, sfâșiat între dorința de a face dragoste cu femeia aceea, teama de ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul unui act sexual consumat în Starea a Doua și ideea de a-mi „înșela” soția. În cele din urmă, teama de consecințe fiind mai puternică, m-am reîntors grăbit î corpul fizic și m-am ridicat în capul oaselor. Am privit în jur. Camera era goală. Mi-am amintit de cele întâmplate și am ieșit în grădină, să mă plimb. Poate că sunt un laș!

Ce anume mă făcuse să dau înapoi? Între ceea ce mi se păruse a fi dorința de a face dragoste cu femeia aceea și „forța” grație căreia putusem să mă „desprind” de corpul fizic părea să existe o legătură directă. Era vorba, cumva, de o „reorientare” a energiei inițiale, pe care o resimțeam sub forma „vibrațiilor” sau, dimpotrivă, erotismul nu era altceva decât o manifestare fizică și psihică a acestei forțe?

La ora actuală, problema este studiată în condiții de laborator.

O serie de cercetări recente asupra viselor și somnului au arătat că MRGO (Mișcările Rapide ale Globilor Oculari) sunt însoțite, la bărbați, de erecția penisului (și asta indiferent de ceea ce a visat persoana respectivă). Cu alte cuvinte, erecția poate însoți și un vis non-erotic. Ca să nu mai vorbim de faptul că erecția penisului reprezintă reacția fizică cea mai importantă, înregistrată la bărbații care „se întorc dintr-o călătorie EEC” (trecând deci de la Starea a Doua la Starea Întâi).

Dar oricum ar fi, sexualitatea nu este aceeași în Starea a Doua și în lumea fizică, în care prejudecățile sociale și morale reprezintă tot atâtea bariere în calea „sexualității fără frontiere”.

În Starea a Doua, nu există dovezi ale consumării actului sexual ca act pur fiziologic, nici ale erotismului specific relațiilor sexuale din lumea fizică.

Dar atunci, în ce constă sexualitatea în Starea a Doua? Analogia cu polii magnetici este cât se poate de sugestivă. Totul se bazează pe atracția contrariilor (cald-rece, apă-foc), atracție a cărei intensitate variază de la individ la individ (încercați să descoperiți ce anume face ca o persoană să fie mai atrăgătoare din punct de vedere sexual decât alta; veți constata că nu este vorba numai de

un chip frumos sau de niște forme ispititoare).

”Actul” în sine nu este, de fapt, un act, ci o stare de șoc, imobilă și rapidă, în care cei doi se unesc („se unesc” însemnând nu un simplu contact a două trupuri, ci contopirea absolută, celulă cu celulă, atom cu atom, a celor două corpuri eterice, însoțită de un flux continuu de electroni între cele două corpuri). Extazul reprezintă punctul culminant al acestei contopiri, urmat de o stare de liniște și de beatitudine. De ce această nevoie de contopire, nu știu (după cum nu știu nici de ce polul negativ al unui magnet „se simte” atras de polul pozitiv al altuia). Un lucru este sigur: la fel ca și în lumea fizică dorința de contopire a două corpuri eterice este reciprocă. În unele zone ale Sferei II, această contopire este la fel de obișnuită ca și o simplă strângere de mână.

Să fie oare vorba de niște vise erotice, provocate tocmai de o reprimare timpurie a instinctelor sexuale? Această interpretare freudiană este în același timp și cea mai comodă cu putință. Ce dovezi avem că nu este vorba de vise, ci de altceva? Nici una. Și totuși...

4/3/61

Noaptea târziu, în biroul de la parterul casei. Nu eram prea obosit. Era sâmbătă seară, iar însemnările le-am scris duminică după-amiază. Informații preliminare: sâmbătă după-amiază (ieri) ne-a telefonat o prietenă de-a soției mele (J.F.), întrebându-ne dacă ne putea face o vizită și, eventual, rămâne la noi peste noapte. A sosit la timp pentru a lua cina împreună cu noi și, după o seară liniștită și plăcută, ne-am retras. Musafira noastră s-a dus să se culce în camera de oaspeți, de la etaj (o cameră micuță, de formă pătrată), sau, cel puțin, așa am presupus eu.

Credeam, de asemenea, că cei doi copii ai noștri dormeau deja în camera lor (o cameră lungă, de formă dreptunghiulară, situată chiar deasupra biroului). Eu m-am hotărât să dorm în birou și nu în dormitor, pentru că simțeam că aveam să mă dedublez și nu vroiam ca vibrațiile să o deranjeze pe soția mea.

M-am întins pe canapea și, după câteva minute, m-am desprins cu ușurință de corpul fizic, m-am înălțat, am trecut prin tavan și prin podeaua camerei de deasupra biroului și am ajuns într-o cameră întunecată, de formă dreptunghiulară. Eram sigur că este camera copiilor și totuși nu-l vedeam pe nici unul dintre ei. Tocmai vroiam să trec mai departe, când, nu departe de mine, am văzut o femeie. Nu-i puteam distinge trăsăturile, dar din câte îmi puteam da seama, era o femeie în jur de treizeci și cinci de ani, cu multă experiență sexuală („simțeam” undele bine cunoscute, „emise” de acest gen de femei). Simțindu-mă atras de femeia aceea, m-am apropiat de ea, numai că ea mi-a spus „nu, cred că nu”, pentru că era foarte obosită. M-am retras, respectându-i dorința, dându-i de înțeles că totul este în regulă. Mi-a mulțumit, recunoscătoare, iar eu i-am răspuns politicos, deși destul de dezamăgit. În clipa următoare, am zărit în dreapta mea o a doua femeie, mai în vârstă decât prima (în jur de patruzeci de ani) dar tot cu o bogată experiență sexuală. Aceasta s-a apropiat de mine și mi s-a „oferit”, dându-mi de înțeles că ea „vroia” (cu alte cuvinte, dacă prima „nu a vrut”, ea în schimb era dornică să o facă). Fără să mai stau pe gânduri, m-am apropiat de ea, am simțit ceva ca un șoc electric, după care ne-am depărtat unul de celălalt. I-am mulțumit, iar ea părea calmă și mulțumită. Cu sentimentul că era de ajuns pentru o noapte, m-am întors, am trecut prin podea și am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor și am aprins lumina. În casă era liniște. Am fumat o țigară, după care m-am culcat și am dormit liniștit toată noaptea.

A doua zi de dimineață (duminică), m-am sculat devreme, ca de obicei, iar soția mea a coborât pe la ora zece în bucătărie, la cafea. Mi-a spus că se duce să o trezească pe J.F., ca să meargă împreună la biserică. Mi-a spus în treacăt că spera ca J.F. să fi dormit bine, pentru că era foarte obosită. În clipa în care mi-a spus că J.F. dormise în camera copiilor, iar copiii în camera de oaspeți, am început să înțeleg. După cum am mai spus, camera copiilor este de formă

dreptunghiulară și situată chiar deasupra biroului. În afară de asta, J.F. are în jur de treizeci și cinci de ani, este cântăreață și are, desigur, o bogată experiență sexuală (doi soți plus alte câteva aventuri). Ca să nu mai vorbesc de faptul că era și foarte obosită.

Mi-am luat inima-n dinți și am rugat-o pe soția mea (căreia îi povestisem deja despre experiențele mele) să o întrebe pe J.F. dacă nu era obosită din punct de vedere sexual. Soția mea m-a întrebat ce vroiam să spun cu asta, iar când i-am explicat despre ce era vorba, mi-a spus că nu-i putea pune prietenei ei o asemenea întrebare. Eu însă am rugat-o să găsească o modalitate de a afla ceea ce, pentru mine, era un lucru cât se poate de important.

După aproape o jumătate de oră, a coborât și mi-a povestit tot ce aflase de la prietena ei. „De unde știi că e obosită? De-asta a și rămas la noi peste noapte. Toată săptămâna a avut o aventură pasionată și a făcut dragoste în fiecare noapte. Mi-a spus că era mult prea obosită ca să mai piardă încă o noapte.”

La puțin timp după aceea, J.F. a coborât în bucătărie, la micul dejun. Soția mea nu i-a spus, firește, că mă interesa starea ei de „oboseală sexuală”. S-a comportat tot timpul cât se poate de normal, cu o singură excepție. De obicei, J.F. mă tratează, pur și simplu, ca pe soțul unei vechi prietene. Astăzi în schimb, am surprins-o, de câteva ori, privindu-mă foarte atent, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva în legătură cu mine. M-am făcut că nu-i observ privirile ațintite asupra mea.

Pe prima dintre cele două femei reușisem deci să o identific. Cine era însă cea de-a doua, femeia mai în vârstă?

7/3/61

Este miercuri seară. În ultimele zile, am tot încercat să-mi dau seama cine era femeia aceea mai în vârstă. Ajunsesem chiar să cred că era vorba de o persoană non-vie, atrasă încă de raporturile sexuale și care se afla în permanență în preajma lui J.F., pentru a se bucura, indirect, de viața sexuală a acesteia — dacă acest lucru este posibil. Apoi, ieri, un prieten de-al meu mi-a spus că o prietenă comună, R. W., îi povestise că mă visase sâmbăta noapte. Am tresărit. R. W. este o femeie de afaceri, în jur de patruzeci de ani. Deși măritată, este considerată a fi o femeie cu o bogată experiență sexuală. R. W. nu îi povestise prietenului nostru cum anume mă visase, așa că m-am hotărât să aflu singur. Am sunat-o și am întrebat-o ce anume visase. La început, mi-a răspuns destul de evaziv, dar, văzând că insist, mi-a spus că, în vis, o „consultasem ca un medic”. Altceva nu mi-a mai spus. Ori nu-și mai amintea, într-adevăr, nimic altceva, ori era vorba de ceva mult prea intim ca să poată fi povestit (și încă cu lux de amănunte). Dar faptul că ea avusese acel vis chiar în noaptea de sâmbătă, că acesta îi sugerase o oarecare intimitate și că fusese destul de important pentru ea ca să pomenească și altora de el, toate acestea nu pot fi, cred eu, simple coincidențe.

Multe dintre experiențele mele sunt „prea personale” pentru a putea fi relatate.

În concluzie, sexualitatea în Starea a Doua trebuie privită și înțeleasă în afara inhibărilor, limitelor și restricțiilor impuse de societatea fizică „civilizată”, în care erotismul contravine multora dintre regulile vieții sociale.

EXERCITII PRELIMINARE

Am afirmat nu o dată, în paginile acestei cărți, că singura cale de a vă convinge de realitatea celui de-al Doilea Corp și de prezența lui în interiorul fiecăruia dintre dumneavoastră este aceea de a vă convinge personal de existența lui.

Bineînțeles că nu este o sarcină ușoară și bănuiesc că numai o curiozitate înnăscută le va permite oamenilor să depășească toate obstacolele pe care vor trebui să le înfrunte. Deși există multe cazuri de experiențe trăite în afara corpului fizic, cele mai multe dintre ele — cel puțin în Occident — au fost spontane și unice, producându-se în timpul perioadelor de stres sau de incapacitate fizică.

În cazul în care cineva își propune să trăiască o asemenea experiență, el (sau ea) va dori să acționeze în așa fel încât rezultatele obținute (în cazul de față *dovezile materiale*) să confirme existența celui de-al Doilea Corp. După părerea mea, oricine poate trăi, *în mod deliberat* o asemenea experiență. Ce nu pot însă, este să apreciez dacă oricine *ar trebui* să facă acest lucru sau nu.

Dovezile m-au făcut să cred că, în timpul somnului, cele mai multe, dacă nu toate, ființele umane se desprind de propriul lor corp fizic (ideea este veche de mii de ani). Premisa fiind deci întemeiată și acceptată ca atare, starea în sine va părea și ea cât se poate de firească. Pe de altă parte, în lumina numărului restrâns de date de care dispunem la ora actuală, separarea conștientă, intenționată, de corpul fizic li se va părea celor mai mulți dintre noi *contrară modelului*.

Experiențele de acest gen nu au nici un fel de efecte dăunătoare asupra corpului fizic. Eu personal nu am sesizat nici o modificare fiziologică (de nici un fel) care să poată fi atribuită, direct, EEC.

În schimb, s-au produs multe modificări psihologice (de care mi-am dat seama sau nu). Oricum, psihiatrii pe care i-am consultat (și dintre care unii îmi sunt chiar prieteni) susțin că aceste modificări nu sunt deloc dăunătoare. În cazul meu, nu cred că modificarea treptată a conceptelor fundamentale și a credințelor, ca și toate celelalte modificări psihologice, vizibile pe întreg parcursul acestei cărți, sunt cu adevărat dăunătoare (și chiar dacă sunt, este deja prea târziu ca să se mai poată face ceva).

Cei care intenționează să facă asemenea experiențe trebuie să fie, în primul rând, cât se poate de prudenți, pentru că ușa spre extracorporalitate odată deschisă, nu va mai putea fi închisă.

Mai precis, veți ajunge în situația de a spune „pot trăi *cu* ea și nu pot trăi *fără* ea”. Activitatea și conștienta pe care o veți dobândi prin aceste EEC sunt total incompatibile cu știința, religia și normele de comportament ale societății în care trăim.

Au existat, de-a lungul timpurilor, o mulțime de martiri, a căror unică crimă a fost *nonconformismul*. Dacă interesul și preocupările dumneavoastră devin cunoscute, riscați să fiți etichetat drept o persoană „ciudată”, un escroc sau, și mai rău, un „nebun de legat” și, în cele din urmă, ostracizat.

Iată în cele ce urmează cea mai bună descriere (cel puțin așa o consider eu) a tehnicii de producere a unei EEC (deci a unei experiențe non-fizice).

Există un obstacol major (poate unicul) în calea studierii celui de-al Doilea Corp și a manifestărilor acestuia. Acest obstacol, prezent la toți oamenii, fără excepție, este *frica*. Frica oarbă și irațională, care se va transforma, treptat, în panică și apoi în groază, pe care însă *trebuie neapărat să o depășiți*.

Personal, sunt sigur că, în fiecare noapte, mulți dintre noi depășesc, inconștient, acest obstacol.

Subconștientul, care ia locul conștientului, nu este inhibat de sentimentul de teamă (cu toate că pare a fi influențat de gândul și activitatea minții conștiente) și înțelege mai bine tot ceea ce este legat de această altă lume. Noaptea, când mintea conștientă „își încetează activitatea”, această Supraminte preia întregul control.

Procesul de studiere a celui de-al Doilea Corp și a manifestărilor acestuia pare a fi o îmbinare a conștientului cu această Supraminte, care va duce, aproape automat, la depășirea fricii.

Frica este un sentiment complex, cea mai cumplită fiind fiica de moarte. Și întrucât desprinderea de corpul fizic „seamănă” foarte mult cu ceea ce credem noi că se întâmplă în clipa morții, prima noastră reacție este aceea de a asculta „sfatul” propriului instinct de conservare, care ne spune: „Întoarce-te repede în corpul fizic! Vrei să mori? Viața ta este aici; întoarce-te!”

Așa mi s-a întâmplat și mie. Dar după vreo douăzeci de încercări, am reușit să adun destul curaj (și curiozitate) pentru a rămâne în afara corpului fizic mai mult de câteva secunde și a observa totul cât mai obiectiv cu putință. Al doilea aspect al obstacolului pe care îl reprezintă frica este și el legat de frica de moarte: voi *putea* oare să mă reîntorc în corpul fizic sau să intru din nou în el? Ani de zile m-am temut de acest lucru, până când am găsit un răspuns cum nu se poate mai simplu și anume teoria probabilităților: de vreme ce „ieșisem” de câteva sute de ori din corpul fizic, în care mă „întorsesem”, de tot atâtea ori, „viu și nevătămat”, exista probabilitatea ca și data următoare să mă „reîntorc” la fel de „teafăr”.

A urmat apoi frica de necunoscut. Dacă regulile și pericolele lumii noastre fizice ne sunt, dacă nu cunoscute, măcar previzibile, iar reflexele noastre, „pregătite” să le facă față, în schimb, atunci când este vorba de „lumea de dincolo”, de legile ei complet diferite de cele ale lumii noastre, de ființele care o populează și care par să știe *totul*, necunoscutele și semnele de întrebare se înmulțesc de-a dreptul îngrijorător. Nu există nici legi scrise, nici hărți, nici cărți ale bunei-cuviințe, nici cursuri de fizică sau de chimie, nici autorități incontestabile, cărora să le poți cere sfatul.

Mai există și frica de urmări (atât în ceea ce privește corpul fizic, cât și judecata), și ea cât se poate de reală, pentru că istoria noastră, cel puțin din câte știu eu, nu pare să conțină relatări exacte referitoare la această „zonă”. Avem studii privind paranoia, schizofrenia, fobiile, epilepsia, alcoolismul, boala somnului, acnea, bolile infecțioase etc., dar nu avem date în legătură cu patologia celui de-al Doilea Corp.

Iată acum care sunt etapele obligatorii ale oricărei EEC.

1. RELAXAREA

Capacitatea de relaxare este prima condiție esențială, poate chiar primul pas, prima etapă a oricărei EEC. Relaxarea (fizică și mentală) este *voluntară*. Ea trebuie să fie însoțită de „eliberarea” de sentimentul trecerii timpului, graba neavând în cazul de față nici un rost. Cu alte cuvinte, pentru a vă relaxa, în adevăratul sens al cuvântului, va trebui să nu vă gândiți la nimic.

Există mai multe tehnici de relaxare (la care literatura de specialitate face nenumărate referiri), în cele ce urmează, mă voi referi la trei dintre aceste tehnici.

Autohipnoza

Cele mai multe dintre lucrările dedicate studierii eului prezintă această metodă în diferite versiuni. Nu trebuie decât să o alegeți pe cea mai potrivită cu personalitatea dumneavoastră (cea mai potrivită însemnând în acest caz cea mai accesibilă și mai eficientă). Cel mai bine ar fi să „învățați” tehnica autohipnozei de la un hipnotist cu experiență. Nu uitați însă că practicanții de încredere sunt foarte rari, în timp ce neofiiți sunt din ce în ce mai numeroși.

Zona de contact dintre starea de veghe și somn

Aceasta este, poate, cea mai ușoară și mai sigură metodă de relaxare simultană a trupului și a minții. Ceea ce însă complică oarecum lucrurile este tocmai necesitatea menținerii „liniei de demarcație” dintre somn și starea de veghe, pentru că se întâmplă foarte adesea să adormiți, ceea ce, pentru moment, pune capăt experienței. Prin încercări repetate, conștienta poate ajunge la această stare de „frontieră”, de delimitare dintre starea de veghe și somn. Dar condiția *sine qua non* a atingerii acestei stări nu este alta decât practica. Iar tehnica este următoarea:

Vă întindeți (mai cu seamă atunci când sunteți obosit și somnoros), vă relaxați și încercați să ațipiți. În tot acest timp, continuați să vă concentrați, cu ochii închiși asupra unui lucru oarecare. De îndată ce veți simți că puteți menține, pe timp nelimitat, zona de conștientă fără a adormi înseamnă că veți fi trecut de prima etapă. Bineînțeles că vi se va întâmpla să adormiți (și asta nu o dată), dar nu trebuie, în nici un caz, să renunțați. Gândiți-vă că, până la urmă, veți reuși. A reuși, în acest caz, înseamnă a ajunge să te plictisești, așteptând să se mai întâmple ceva.

Dacă încercările de a menține starea de conștientă vor începe să vă enerveze, aceasta este, și ea, o reacție cât se poate de firească. În acest caz, veți întrerupe relaxarea, vă veți scula și veți face puțină mișcare, după care vă veți întinde din nou. Dacă nici așa nu veți reuși să vă calmați, nu aveți altceva de făcut decât să vă duceți la culcare, urmând să încercați altă dată, când veți avea „dispoziția” necesară unei asemenea experiențe.

În clipa în care „ținta” dumneavoastră, gândul-imagine asupra căruia vă concentrați, dispăre și vă treziți gândindu-vă la altceva, puteți fi siguri că sunteți foarte aproape de atingerea Stării A (cu alte cuvinte a capacității de a menține, pe timp nelimitat, starea de conștientă, însoțită de concentrarea maximă asupra unui singur gând (sau gând-imagine). Starea B, care urmează Stării A, este destul de asemănătoare cu aceasta, cu singura deosebire că, în Starea B, concentrarea este absentă. Nu trebuie să vă gândiți la nimic, rămânând însă în acea stare de echilibru între somn și starea de veghe. De ce spun să nu vă gândiți la nimic? Pentru că numai astfel vă puteți „detașa” de anumite forme de „descărcare neurală” (sau pattern-uri). Îmi amintesc, de exemplu, că, odată, după ce am urmărit la televizor un meci de fotbal, am încercat să ating Starea B. Dar nu am reușit să „văd” decât o serie de imagini mintale ale jucătorilor de fotbal, care alergau pe teren, pasându-și mingea de la unul la altul. A durat pe puțin o jumătate de oră până când pattern-ul a scăzut în intensitate, pentru ca apoi să-mi dispară complet din minte. Aceste imagini mintale par a fi în legătură cu concentrarea vizuală din ultimele opt sau zece ore. Cu cât această concentrare este mai intensă, cu atât mai mult durează, se pare, eliminarea gândului-imagine.

În momentul în care veți reuși să vă relaxați (și să rămâneți așa pe timp nelimitat), să nu vă mai gândiți la nimic și să nu vedeți în jurul dumneavoastră decât un întuneric de nepătruns, atunci să știți că ați atins Starea B.

Starea C nu este altceva decât o adâncire sistematică a stării de conștientă (a celor aflați încă în Starea B), o desprindere de zona de contact dintre somn și starea de veghe și o alunecare, puțin câte puțin, în acel întuneric de nepătruns. Veți învăța, cu timpul, să stabiliți diversele grade ale profunzimii stării de conștientă (dar asta numai „coborând” la toate nivelele acesteia). Veți recunoaște aceste grade, după „slăbirea” progresivă a tuturor mecanismelor senzoriale. Primul „afectat” pare a fi simțul tactil (nu veți mai simți nimic în nici o parte a corpului). Vor urma mirosul, gustul, auzul și, în sfârșit, văzul (se poate întâmpla ca ordinea să fie și văz, auz).

Starea D reprezintă un fel de apogeu al Stării C, care apare atunci când persoana respectivă este odihnită (și nu obosită și somnoroasă) la începutul exercițiului. Acest lucru este foarte important și nici pe departe atât de ușor de atins pe cât îmi este mie să scriu despre el. A intra în starea de relaxare plin de energie și conștient (lucid) garantează în mare măsură menținerea controlului conștient al întregului exercițiu. Cel mai bine este să nu încercați să atingeți Starea D decât după ce veți fi tras un pui de somn sau dimineața, după câteva ore bune de somn. Exercițiul

trebuie început înainte de a vă mișca, fizic, în pat, atunci când corpul este încă relaxat.

Inducția prin medicamente

Nici unul dintre sedativele din comerț nu pare să fie de prea mare ajutor. Barbituricele provoacă pierderea conștienței, urmată de o acută stare de confuzie. Același lucru se poate spune și despre tranchilizante și somnifere, care provoacă relaxarea, dar în detrimentul percepției senzoriale. Alcoolul de orice fel are efecte asemănătoare, la fel ca și alcaloizii și substanțele halucinogene.

Eu am folosit toate cele trei metode, renunțând, însă, foarte repede la relaxarea prin inducție medicamentoasă, în schimb, am folosit foarte des metoda „zonei de contact dintre somn și starea de veghe”.

2. STAREA DE VIBRAȚIE

Din punctul de vedere al cunoștințelor actuale, nu există nici o explicație științifică a acestor vibrații. Este ca și cum cineva ar apăsa pe un întrerupător pentru a aprinde lumina, fără însă a avea vreă idee despre ceea ce înseamnă electricitatea și cum acționează ea asupra filamentelor din tungsten ale becurilor electrice.

Iată acum ce condiții trebuie îndeplinite pentru a „ajuta” la producerea vibrațiilor. Vă veți întinde într-o poziție cât mai „relaxantă” cu puțină, dar cu corpul de-a lungul axei nord-sud și cu capul înspre nordul magnetic. Vă veți scoate toate hainele și veți îndepărta toate bijuteriile sau obiectele metalice din apropierea dumneavoastră sau care vă ating pielea. Asigurați-vă că brațele, picioarele și gâtul se vor relaxa într-o poziție ce nu va stânjeni sub nici o formă circulația. Stingeți toate luminile, având totuși grijă să păstrați cel puțin un punct de referință (vizual). Asigurați-vă apoi că nu vă va deranja nimeni (nu va intra nimeni în cameră, nu va suna telefonul și nu veți auzi nici cine știe ce zgomote, care să vă întrerupă în plină experiență). Nu trebuie să stabiliți, dinainte, o anumită durată a experienței și nici să o „scurtați” dacă vi se pare prea „lungă”. În continuare, vă veți relaxa (printr-una din cele trei metode), atingând, în cele din urmă, Starea D (sau echivalentul acesteia). Veți rămâne relaxat, având mare grijă să nu vă „treziți” conștiența (luciditatea). În clipa în care veți fi sigur că ați atins Starea D, veți repeta, de câteva ori, în gând: „*Voi percepe conștient și îmi voi aminti tot ceea ce voi vedea și auzi în timpul acestei perioade de relaxare. Când mă voi trezi, îmi voi aminti cu lux de amănunte doar acele aspecte benefice fizicului și psihicului meu*”. Repetați acest lucru, mintal, de cinci ori. Apoi începeți să respirați cu gura întredeschisă.

Continuând să respirați, vă veți concentra asupra întunericului din fața ochilor dumneavoastră închiși. Veți zări mai întâi o pată aflată la circa treizeci de centimetri de fruntea dumneavoastră. Acum, mutați punctul asupra căruia vă concentrați la un metru distanță și apoi la doi metri. Rămâneți așa o vreme, până la stabilizarea punctului. Apoi rotiți-l mintal cu 90°, pe o linie paralelă cu axa corpului dumneavoastră. Căutați acum vibrațiile petei (care pentru dumneavoastră reprezintă în continuare punctul asupra căruia trebuie să vă concentrați). În momentul în care le găsiți, trăgeți-le înapoi, mintal, în capul dumneavoastră.

Bănuiesc că nu ați înțeles mare lucru, așa că voi încerca să fiu mai explicit. Veți începe deci să vă concentrați și veți simți ca și cum din ochii dumneavoastră închiși ar porni două linii care vor converge într-un anumit punct, situat la circa treizeci de centimetri de fruntea dumneavoastră. În clipa în care cele două linii vor converge, dumneavoastră veți vizualiza o rezistență sau o presiune (ca și cum s-ar uni două fire electrice sau polii opuși ai unui magnet). Îndepărtați apoi acest punct de convergență până la o distanță de aproximativ un metru (sau lungimea brațului dumneavoastră întins). Va rezulta o compresie a spațiului dintre cele două linii, compresie care va trebui să crească tocmai pentru a păstra această convergență, îndepărtați apoi și mai mult punctul de

convergență (până la aproximativ doi metri de capul dumneavoastră).

O dată ce ați învățat să stabiliți și să mențineți această distanță de doi metri, rotiți punctul de convergență cu 90° (sau în formă de „L”), vertical, în direcția capului dumneavoastră, dar paralel cu axa corpului. Apoi, întindeți-vă în direcția punctului respectiv (ca și cum ați vrea să-l atingeți cu mâna), în felul acesta, vă veți detașa de corpul fizic, lăsându-l rigid și imobil.

De îndată ce veți cunoaște toate etapele procesului de desprindere, nu va mai fi nevoie să treceți prin toate stările intermediare. Relaxându-vă și gândindu-vă la vibrații, veți reuși să le faceți să apară. Asta înseamnă că se va fi stabilit deja un fel de reflex condiționat sau de „cale neuronală” ce poate fi urmată ori de câte ori vrem. Nu uitați însă că se poate foarte bine să nu izbutiți din prima încercare. Probabilitatea de a reuși va crește însă cu fiecare tentativă pe care o veți face. Cu cât veți încerca mai des, cu atât veți avea mai multe șanse de reușită. Oricum, o dată ce ați reușit, experiența nu este întotdeauna repetabilă la dorință. Se poate întâmpla să intervină o mulțime de variabile, care trebuie, totuși, izolate și identificate.

Și acum, vă voi spune câteva cuvinte în legătură cu controlul conștient al vibrațiilor.

Nu există nici o dovadă a faptului că vibrațiile ar influența în mod negativ fizicul sau psihicul celor care trăiesc una sau mai multe EEC.

Controlul vibrațiilor se poate face pe mai multe căi (pe care vi le voi prezenta în cele ce urmează, ca rezultat al sutelor de încercări (și de greșeli) pe care le-am făcut.

Aclimatizarea și acomodarea

Asta înseamnă că trebuie să vă obișnuiți cu această stare neobișnuită. În clipa în care simțiți pătrunzându-vă în corp un fel de unde, ca un șoc electric nedureros, nu trebuie să vă temeți și nici să intrați în panică. Cel mai bun lucru ar fi să nu faceți nimic, întindeți-vă pe pat, căutați să vă calmați și încercați să le analizați cât mai obiectiv cu putință, până când vor începe să slăbească în intensitate. Aceasta se întâmplă, de obicei, după aproximativ cinci minute. După câteva experiențe de acest gen, vă veți da seama că nu este vorba de o electrocutare. Nu intrați în panică și nu încercați cu tot dinadinsul să curmați starea aceea de „paralizie”. O puteți întrerupe, firește, ridicându-vă brusc în capul oaselor, cu prețul unui imens efort de voință. Dar de ce să o faceți, când scopul dumneavoastră este tocmai acela de a provoca apariția vibrațiilor?

Manipularea și modularea

De îndată ce veți fi reușit să înlăturați orice urmă de teamă, veți putea „controla” toate etapele experienței. Mai întâi, „direcționați” mintal vibrațiile într-un cerc sau forțați-le să pătrundă în capul dumneavoastră. Apoi, tot mintal, încercați să le împingeți în jos, de-a lungul corpului, până la degetele de la picioare, și apoi din nou la cap. Faceți-le apoi să treacă, ritmic, peste corpul dumneavoastră, ca un val (din creștet până la picioare și invers). După ce le porniți, lăsați-le să „acționeze” de la sine, până când vor începe să slăbească în intensitate. Durata unui circuit complet (de la cap până la degetele de la picioare și înapoi) este de aproximativ zece secunde. Puteți să exersați de mai multe ori, până când „unda vibratoare” va ajunge să „acționeze” la comandă (comandă mintală, firește), după care, treptat, va începe să scadă în intensitate.

De cele mai multe ori, vibrațiile sunt foarte puternice. Vă veți simți corpul zgâlțâit cu putere, până la nivelul moleculelor și al atomilor. Senzația fiind destul de neplăcută, veți încerca să le faceți să înceteze. Pentru aceasta, va trebui să le măriți frecvența. Viteza lor originală pare a fi aproximativ douăzeci și șapte de cicluri pe secundă (aceasta fiind viteza vibrației însăși, nu a frecvenței ei de la cap până în vârful picioarelor). Vibrațiile răspund la această comandă „vibratorie” (deși, la început, mai încet). Primul semn de reușită este acela că vibrațiile încep să se „domolească”, slăbind în intensitate, fără însă a dispărea. Ritmul lor va deveni ceva mai lent și mai regulat.

Este foarte important să învățați să „imprimați” această accelerare a ritmului vibrațiilor, pentru

că numai astfel veți reuși să vă desprindeți de corpul fizic. O dată ce v-ați hotărât să accelerați ritmul vibrațiilor, acest lucru se va produce oarecum automat. După o serie de încercări repetate, veți ajunge să simțiți vibrațiile doar atunci când vor începe (așa cum porniți un motor), pentru că, frecvența lor crescând foarte mult, la un moment dat, nici nu le veți mai percepe. Vibrațiile sunt însoțite de o senzație de căldură corporală și de ușoare furnicături la nivelul membrelor. Toate aceste „semne” vă arată că sunteți pregătit pentru primele experiențe de dedublare. În final, vă veți convinge de realitatea acestei a doua existențe. Cum vă va afecta aceasta personalitatea, viața de zi cu zi, viitorul și mentalitățile rămâne în întregime o problemă personală a fiecăruia dintre dumneavoastră. Pentru că, odată „deschis” acestei alte realități, nu vă veți mai putea „închide”, oricât ați încerca. Pentru că este posibil ca vibrațiile să înceapă ori de câte ori veți fi pe punctul de a adormi (și nu întotdeauna din dorința dumneavoastră de a le provoca). Le veți putea opri, firește, o dată, de două ori, dar, în cele din urmă, veți fi mult prea obosit pentru a mai putea opune rezistență. Și, mai mult decât atât, veți avea senzația că luptați împotriva dumneavoastră înșivă.

Și cine preferă să lupte împotriva lui însuși, noaptea, în loc să doarmă?!

PROCESUL DE SEPARARE

După intrarea corpului în starea de vibrație (controlată), trebuie luat în considerare încă un factor, și anume, controlul gândurilor. În timp ce vă aflați în starea de vibrație, vă pot trece prin minte (involuntar sau nu) tot felul de gânduri. Și asta, în vreme ce scopul dumneavoastră este acela de a nu vă gândi la nimic sau de a vă concentra asupra unui singur lucru (sau gând), încercați să evitați orice idee care nu are legătură cu experiența dumneavoastră (deși bănuiesc că nimeni nu poate spune că a reușit întotdeauna să-și scoată din minte absolut toate gândurile, ajungând astfel la suprema relaxare a creierului). Cel puțin eu nu am reușit, ceea ce poate explica de ce, în multe dintre călătoriile mele, am ajuns în locuri necunoscute, unde am întâlnit oameni necunoscuți. Aceste „itinerarii” ciudate par a fi rezultatul unor gânduri sau idei pe care nici nu mi-am dat seama că le am (ele ținând deci de subconștient).

Primele încercări de desprindere a corpului eteric de corpul fizic trebuie să fie limitate ca timp, ele nefiind altceva decât o familiarizare cu ceea ce înseamnă de fapt o EEC și cu o tehnică de orientare care să faciliteze producerea fenomenului de dedublare.

Mișcărilor membrelor sunt necesare pentru a vă familiariza cu „senzația de corp eteric”. După ce vă relaxați și intrați în starea de vibrație, mișcați cât mai mult mâna și brațul drept sau stâng, pe rând. Aceste mișcări sunt deosebit de importante, ele reprezentând prima „afirmare” a realității corpului eteric. Întindeți mâna dreaptă sau stângă, ca pentru a atinge unul din obiectele (podea, perete, ușă, fereastră sau mobilă) care știți (sau vă amintiți) că se află în camera respectivă, întindeți-vă după acel obiect. Nu vă întindeți nici în sus, nici în jos, ci în afară (în direcția brațului dumneavoastră întins), întindeți-vă ca și cum v-ar interesa gestul în sine și nu un anumit obiect aflat în imediata dumneavoastră apropiere. Această metodă este chiar mai bună, pentru că, în acest caz, nu veți mai avea idei preconcepute în legătură cu ceea ce veți „simți”.

Dacă vă întindeți și nu simțiți nimic, atunci va trebui să întindeți și mai mult mâna. Continuați să împingeți ușor, până când mâna dumneavoastră va întâlni un „obstacol”, în clipa în care îl veți atinge, încercați, folosindu-vă de simțul tactil, să-i determinați însușirile fizice. Fiți atent la orice crăpătură, scobitură sau amănunt ceva mai neobișnuit (pe care, mai târziu, să-l puteți identifica).

După familiarizarea mâinii întinse cu obiectul în cauză, încercați să-l împingeți cu vârful degetelor. La început, veți întâmpina o oarecare rezistență. Împingând ceva mai tare (dar nu foarte tare), veți reuși, în cele din urmă, să învingeți această rezistență. În clipa aceea, veți avea senzația că mâna vă trece prin acel obiect. Continuați să împingeți, până când mâna va fi trecut prin obiect, pentru ca, „ieșind” din el, să întâlnească altul. Identificați și acest al doilea obiect. Apoi trageți mâna înapoi, prin primul obiect și reveniți, încet, la normal („normal” însemnând, în acest caz, revenirea mâinii la locul și la poziția ei firească). Pentru aceasta, încercați să vă mișcați, încet, corpul fizic. Gândiți-vă la corpul fizic, deschideți ochii fizici și „activați-vă” simțurile fizice.

După încetarea completă a vibrațiilor, rămâneți întins câteva minute, pentru a fi sigur că v-ați reîntors cu adevărat în corpul fizic. Apoi dați-vă jos din pat și scrieți pe o hârtie (preferabil într-un bloc-notes) ce obiect ați simțit, încercând totodată să-l localizați în funcție de poziția mâinii și brațului dumneavoastră. Notați toate amănuntele privitoare atât la primul obiect, cât și la al doilea. După aceea, comparați descrierea făcută de dumneavoastră cu obiectele reale (fizice). Notați neapărat toate detaliile pe care nu le-ați fi putut vedea de la o distanță prea mare. Atingeți obiectul fizic și comparați senzația respectivă cu ceea ce ați „simțit” în timp ce vă aflați în starea de vibrație.

Studiați la fel și celălalt obiect. Se poate foarte bine ca, înaintea efectuării experienței nici să

nu fi fost conștient de prezența sau de poziția acestuia în camera respectivă. Studiați cu atenție direcția de mișcare a mâinii dumneavoastră, care, trecând prin primul obiect, s-a îndreptat spre cel de-al doilea. Este vorba de o linie dreaptă?

Verificați apoi dacă primul obiect pe care l-ați atins se afla sau nu la o distanță mai mare decât lungimea mâinii și brațului dumneavoastră întins. Apoi vedeți dacă detaliile fizice ale obiectului (în special cele minore) coincid cu ceea ce ați „simțit” dumneavoastră. Faceți același lucru și pentru cel de-al doilea obiect.

Dacă răspunsul este afirmativ, înseamnă că experiența v-a reușit. Dacă însă aceste detalii nu coincid, va trebui să mai încercați și altă dată.

Mai puteți face și o altă experiență interesantă. Odată intrat în starea de vibrație, culcați-vă pe spate, cu brațele întinse lateral sau la piept, ridicați ușor brațele, fără a le privi și împreunați degetele, încercați să rețineți senzațiile pe care le veți fi avut. De îndată ce veți împreuna mâinile (și degetele), uitați-vă la ele, mai întâi cu ochii închiși. Dacă vă veți mișca ușor, vă veți putea vedea atât brațele fizice, cât și pe cele non-fizice. Brațele fizice le veți vedea întinse lateral sau la piept. Încercați să vă dovedeți dumneavoastră înșivă că, de fapt, nu mișcați brațele fizice, ci... altceva.

TEHNICI DE DEDUBLARE

Înălțarea („ridicarea”) reprezintă metoda cea mai simplă de „desprindere” de corpul fizic. Aici, intenția nu este de a călători în locuri îndepărtate, ci de a vă familiariza cu acest gen de experiențe, la început în propria dumneavoastră cameră și în împrejurimile cunoscute. În felul acesta, primele dumneavoastră experiențe de acest fel vor putea fi analizate și interpretate pe baza unor puncte de referință ușor de identificat.

Este bine ca, în vederea unei mai bune orientări spațiale, aceste exerciții de dedublare completă să fie făcute, mai ales la început, în timpul zilei. Camera în care stați trebuie să fie luminoasă, în afară de asta, evitați pe cât posibil folosirea luminii electrice.

Veți intra deci în starea de vibrație, vă veți concentra și veți încerca să vă controlați cât mai bine propriile gânduri, rămânând însă în camera dumneavoastră. Gândiți-vă că veți deveni din ce în ce ușor, că veți pluti... că veți pluti din ce în ce mai sus. Asigurați-vă că vă gândiți într-adevăr la asta pentru că, într-o EEC, gândul asociat subiectiv este foarte important (dacă nu cel mai important). Și astfel veți reuși să vă dedublați, desprinzându-vă ușor din corpul fizic. Se poate foarte bine să nu reușiți de prima dată. Dar nu trebuie, în nici un caz, să vă descurajați.

Rotăția reprezintă cea de-a doua tehnică de dedublare. În aceleași condiții ca cele de mai sus, încercați să vă răsuciți ușor, așa cum ați face-o în pat, căutându-vă o poziție mai comodă. Nu încercați să vă ajutați de brațe sau de picioare, începeți întotdeauna prin a vă răsuci partea de sus a corpului, capul și umerii. Mișcați-vă încet, fără să vă grăbiți. În clipa în care nu veți mai simți că vă frecați de ceva și nici că vă apasă o greutate, veți ști că ați început să vă dedublați. Continuați să vă răsuciți până când veți simți că v-ați rotit cu 180° (ajungând, practic, față în față cu corpul dumneavoastră fizic). Odată ajuns în această poziție, veți înceta să vă mai rotiți. Și o veți face doar gândindu-vă la acest lucru, după care vă veți concentra asupra ideii de „plutire ascendentă”, concomitent cu desprinderea de corpul fizic.

Părerea mea este că, dintre cele două tehnici de dedublare, prima („înălțarea”) ar trebui experimentată înaintea celei de-a doua. Apoi, după ce le veți fi folosit și studiat pe amândouă, o veți utiliza pe care vi se va părea mai ușoară.

Experiențele locale și familiarizarea

De îndată ce veți reuși să vă dedublați, va trebui să vă păstrați controlul, atât asupra corpului fizic, cât și a corpului eteric. Pentru aceasta, nu aveți decât să rămâneți cât mai aproape de corpul fizic. Și aceasta, pentru ca desprinderea de lumea fizică să nu fie prea bruscă, ceea ce, la început mai ales, ar putea să vă deruteze. Procesul de adaptare la realitatea acestei lumi, până acum necunoscute, va trebui să fie lent, tocmai pentru că reprezintă ceva cu totul deosebit de ceea ce ați trăit până acum, în lumea fizică.

Pentru a vă reîntoarce în corpul fizic, este necesar ca înălțimea la care plutiți deasupra corpului fizic să nu fie mai mare de un metru. Nu încercați să vă mișcați într-o parte sau în alta, nici să vă ridicați la o înălțime mai mare de un metru. Cum veți ști însă la ce înălțime vă aflați? Nu veți ști, veți simți. Pentru că de văzut nu veți putea vedea (nu uitați că trebuie să țineți ochii închiși). Stați cât mai aproape de corpul fizic. Conceptul mintal al acestei apropieri vă va ajuta să nu vă îndepărtați de acesta mai mult decât este necesar.

Următoarele trei sau patru exerciții vor consta exclusiv din „desprinderi” și „reîntoarceri” repetate în corpul fizic. Pentru a vă reîntoarce, este suficient să vă „gândiți” că vă aflați din nou în corpul fizic și așa și va fi. Dacă ați folosit prima tehnică de desprindere, reîntoarcerea în corpul fizic va fi relativ simplă. Odată „reîntors”, veți putea mișca orice parte a corpului și „reactiva” oricare dintre simțurile fizice (sau pe toate). De fiecare dată când vă reîntoarceți în corpul fizic, deschideți ochii fizici și ridicați-vă, fizic, în capul oaselor, pentru a vă convinge că „reintegrarea” a fost completă, în felul acesta, vă veți orienta mai ușor, veți avea certitudinea că vă puteți întoarce oricând în corpul fizic și, lucrul cel mai important, veți păstra contactul cu lumea materială căreia îi aparțineți acum.

Dacă ați aplicat metoda rotației, mișcați-vă încet, în ideea de a vă reîntoarce în corpul fizic (nu uitați să vă „gândiți” tot timpul la acest lucru). Rotația va fi tot de 180°, dar în sens invers.

Și în cazul „înălțării” și în cel al „rotației”, reîntoarcerea în corpul fizic este însoțită de o ușoară zdruncinătură, dar senzația în sine este destul de greu de descris. Părerea mea este, însă, că o veți „recunoaște” cu ușurință. Așteptați întotdeauna câteva clipe înainte de a vă ridica în capul oaselor (după ce vă veți fi reîntors în corpul fizic), pentru a evita orice tulburare (fizică sau psihică). Dați-vă timp să vă reacomodați cu lumea fizică. Actul fizic de a vă ridica în capul oaselor nu este altceva decât o dovada a continuității (într-o formă demonstrabilă); veți ști astfel că puteți acționa conștient, după dorință, alternând mișcările fizice cu experiențele non-fizice, într-o stare de conștientă neîntreruptă. Pentru a completa un „ciclu de dedublare”, va trebui deci să vă desprindeți de corpul fizic, să vă reîntoarceți în corpul fizic, să vă ridicați în capul oaselor și să notați ora exactă, să vă desprindeți din nou de corpul fizic și să vă reîntoarceți, fără pierderea continuității conștientei.

Următorul pas pe care îl presupune familiarizarea este desprinderea de corpul fizic și îndepărtarea de acesta, folosind aceleași tehnici ca și până acum. Concentrați-vă întotdeauna asupra unui singur lucru (fără nici un alt gând „colateral”), mai ales că este vorba de niște exerciții de o amploare ceva mai mare. După ce vă veți acomoda cu senzația că vă aflați „mai departe”, spuneți-vă, mintal, că puteți vedea. Nu vă gândiți să deschideți ochii, pentru că, astfel, riscați să vă „treziți” din nou în corpul fizic, în schimb, gândiți-vă la vedere, gândiți-vă că puteți vedea. Și veți vedea. Deși nu veți avea senzația că ați deschis ochii, întunericul din jurul dumneavoastră va dispărea brusc. La început, veți percepe ceva între lumină și întuneric (totul vi se va părea neclar, ca și cum ați fi miop). Nu se cunoaște încă adevărata cauză a acestui fenomen, dar fiți sigur că, treptat, veți vedea din ce în ce mai bine.

Văzându-vă propriul corp fizic întins ceva mai jos de locul în care vă aflați dumneavoastră, nu

trebuie să vă speriați și nici să vă descurajați. După ce vă veți convinge că cel care stă întins acolo „jos” sunteți chiar dumneavoastră, priviți cu atenție în jurul dumneavoastră (ținând cont și de perspectiva pe care v-o dă poziția în care vă aflați. Mișcați-vă (mintal) încet, într-o direcție sau alta. Mișcările nu trebuie să fie bruște și nici violente. Mișcați-vă brațele și picioarele pentru a vă liniști în ceea ce privește mobilitatea acestora. Rotiți-vă și mișcați-vă încolo și înapoi, fără însă a vă îndepărta prea mult de corpul fizic.

Odată ajuns aici, s-ar putea să simțiți o serie de dorințe puternice (atât de puternice, încât, uneori, vor ajunge să vă copleșească). Aceste dorințe, apărând absolut pe neașteptate, sunt subiective, putând prevala asupra judecării deductive pe care ați clădit-o cu atâta trudă. Important este să știți că nu trebuie să le etichetați ca fiind rele sau greșite. Ele există și nu trebuie decât să învățați să le țineți piept. Regula este să nu negați existența acestor dorințe. Admiteți-le ca făcând parte din ființa dumneavoastră, pentru că numai astfel le veți putea controla.

Aceste dorințe includ libertatea (de a savura lipsa oricăror bariere fizice și a forței gravitaționale), contactul sexual (mai întâi cu cineva iubit, apoi la un nivel strict senzorial), extazul religios și altele ce își pot avea originea în experiențele neobișnuite ale individului. Oricine poate avea asemenea dorințe subiective, în ciuda disciplinei celei mai stricte și a autoanalizei. Eu mă refer acum la acele elemente aflate în subconștientul nostru, care alcătuiesc caracterul fundamental și personalitatea oricărui individ. Așa cum am arătat și cu alte ocazii, aceste elemente ies la iveală pentru că nu mai sunteți doar un eu conștient. Acum sunteți, poate pentru prima dată, un întreg complex. Veți „primi informații” (deloc neglijabile) de la fiecare dintre părțile ce alcătuiesc acest întreg. În același timp, însă, eul conștient (cel mai „informat” din lumea fizică) trebuie să predomine asupra a tot ce înseamnă senzație și dorință subiectivă. Ceea ce nu este deloc ușor. Iată de ce nu trebuie să vă negați niciodată propriul eu, ci să-l acceptați așa cum este (chiar dacă uneori vă surprinde prin caracterul imprevizibil al manifestărilor sale). Toate acele senzații și dorințe nu le puteți elimina, dar le puteți ignora (cel puțin pentru moment). „Promiteți-le” o împlinire viitoare și nu veți mai întâmpina nici o rezistență din partea lor. Aceste nevoi vă pot „înțelege” reținerile, mai ales că tot timpul nu ați făcut altceva decât să le reprimați.

Odată „rezolvată” problema tuturor acestor dorințe și senzații, dar la o „depărtare” nu prea mare de corpul fizic (în aceeași cameră sau în împrejurimi cunoscute), puteți începe să vă „deplasați” și pe distanțe mai mari. Asta presupune, firește, că, între timp, veți fi reușit să depășiți toate temerile de până atunci. Dacă nu, repetați acele exerciții care vă înspăimântă, până când, obișnuindu-vă cu ele, nu vă veți mai teme de nimic.

Infailibilul semnal de întoarcere.

După cum am mai arătat, teama de a nu se mai putea întoarce în corpul fizic îi face pe mulți să renunțe la acest gen de experiențe. Din fericire însă, s-a găsit o soluție, o tehnică infailibilă (descoperită în urma a sute de experiențe), grație căreia această teamă va dispărea definitiv. Firește, însă, că singura garanție pe care v-o pot da este aceea că, în cazul meu, tehnica în speță a dat rezultate.

În primul rând, nu trebuie să intrați în panică. Și, mai presus de orice, păstrați-vă controlul asupra proceselor de gândire rațională. Frica nu face decât să agraveze situația. Rețineți următoarea formulă și aplicați-o ori de câte ori va fi nevoie: pentru a vă reîntoarce în corpul fizic (de oriunde v-ați afla), gândiți-vă la corpul fizic. Apoi, mintal, începeți să vă mișcați o parte a corpului fizic (de exemplu, un deget de la mână sau de la picior), trageți aer adânc în piept (fizic) și reactivați-vă cele cinci simțuri fizice (sau măcar unul dintre ele). Mișcați-vă falca, înghițiți sau mișcați-vă limba, într-un cuvânt, faceți ceva care să implice o mișcare fizică sau folosirea energiei fizice. Dacă prima mișcare nu are nici un efect (mă refer la un efect imediat), faceți alta. Aceste mișcări vă vor ajuta cu siguranță să vă întoarceți în corpul fizic. Rămâne doar să o găsiți pe cea

mai potrivită.

Aplicând această tehnică, reîntoarcerea în corpul fizic este imediată, reintegrarea părând a fi instantanee. Totuși, această tehnică, de reîntoarcere imediată anihilează aproape întotdeauna puterea dumneavoastră de alegere și de decizie. Și odată „pusă în funcțiune”, nu o veți mai putea opri. Vă veți reîntoarce în corpul fizic fără a ști ce se întâmplă și, mai ales, cum se întâmplă. Ceea ce face ca această tehnică să fie considerată, mai curând, o măsură de rezervă în caz de urgență, decât o fază anume în succesiunea logică a metodologiei de dedublare.

În mod normal, ar trebui să vă gândiți sau să simțiți direcția și localizarea corpului dumneavoastră fizic. Apoi, fără grabă și calm, să vă reîntoarceți.

Mecanica mișcării

Acum că ați stabilit un control corespunzător, inclusiv asupra semnalului de întoarcere în caz de urgență, sunteți pregătit pentru pasul cu adevărat cel mai important și anume deplasarea pe distanțe mari și reîntoarcerea în corpul fizic. Nu este indicat să încercați să vă depărtați prea mult de corpul fizic, înainte de a fi parcurs toate etapele anterioare (pregătitoare) și de a vă fi învins sentimentul de teamă. În afară de asta, trebuie să știți că aveți de urmat o anumită procedură. Mai întâi, fixați-vă „ținta” și nu uitați că trebuie să vă duceți la o persoană și nu într-un loc. Vă puteți deplasa și într-un anumit loc, dar numai în cazul în care sunteți foarte atașat de mediul respectiv. Experiențele de acest gen nu au dat însă rezultate demne de reținut. Aceasta depinde, firește, și de personalitatea celui care intenționează să facă o asemenea experiență. Alegeți persoana (vie) pe care doriți să o vizitați (alegeți o persoană pe care o cunoașteți foarte bine), dar nu-i spuneți dinainte ce aveți de gând să faceți. Și aceasta pentru a exclude posibilitatea oricărei sugestii, cât de neînsemnate, din partea lui sau a ei. Faceți această alegere înainte de a intra în starea de vibrație și înainte de a începe să vă relaxați. De-abia după aceea relaxați-vă și intrați în starea de vibrație. Folosiți oricare dintre tehnicile de dedublare și depărtați-vă de corpul fizic până la o distanță de aproximativ doi metri și jumătate. Cu vederea încă în „întuneric”, „gândiți-vă” la persoana pe care intenționați să o „vizitați”. Gândiți-vă nu doar la numele acesteia, ci și la personalitatea și la caracterul ei. Nu încercați să vizualizați o ființă fizică, pentru că ceea ce vă va atrage va fi mai curând reflexia eului său interior, decât trăsăturile fizice.

Gândind astfel, rotiți-vă încet cu 360°, timp în care veți „simți” direcția corectă. Este vorba de o intuiție, de o certitudine care vă va atrage ca un magnet. Chiar și așa stând lucrurile, puteți verifica de unul singur, în clipa în care veți „simți” acel punct, îndreptați-vă într-acolo. Gândiți-vă că puteți vedea.

Pentru a vă putea deplasa în direcția dorită, folosiți tehnica „întinderii” celui de-al Doilea Corp (tehnică practică în cadrul primului exercițiu, cu mâna și cu brațul). Metoda cea mai ușoară este aceea de a ridica brațele non-fizice deasupra capului, cu degetele împreunate, ca un scufundător aflat pe punctul de a plonja în apă. Cu brațele în această poziție, gândiți-vă la persoana pe care doriți să o „vizitați” și întindeți cel de-al Doilea Corp în direcția respectivă. Vă puteți mișca repede sau încet, în funcție de „gradul de întindere”. Cu cât vă veți întinde mai tare, cu atât vă veți deplasa mai repede. Odată ajuns la „destinație”, vă veți opri automat din întindere, fără să vă dați seama sau să vă propuneți acest lucru.

Pentru a vă întoarce, aplicați o metodă asemănătoare. Gândiți-vă la corpul fizic, întindeți-vă și porniți într-acolo. Există și niște speculații cu privire la necesitatea menținerii brațelor în poziția scufundătorului. La început, s-a crezut că această poziție ar „țâia o cărare” sau ar fi menită să ajute la îndepărtarea oricăror obiecte întâlnite în cale, cu ambele mâini, mai curând decât cu capul. Mai mult decât atât, această poziție favorizează producerea fenomenului de întindere, mult mai mult decât dacă ați ține brațele întinse lateral.

Cele prezentate până acum par să alcătuiască un fel de ritual, dar nu asta este intenția mea. Vi

se va părea poate că seamănă cu formulele magice din Evul Mediu. La ora actuală, nu există o explicație a mecanismului de funcționare al acestor tehnici. Poate că, în viitor, o serie de fizicieni, chimiști, neurologi și alți oameni de știință, curioși și interesați, vor dezvolta teorii realiste care să explice toate aceste fenomene.

Iar dumneavoastră nu vă rămâne decât să „descoperiți” și să acceptați existența acestei realități. Pentru asta, însă, trebuie să vă înarmați cu multă răbdare și cu curaj. Succes!

ÎNCERCĂRI DE EXPLICARE A UNOR ÎNTÂMPLĂRI

Cum s-au întâmplat toate acestea? Cel mai bun răspuns pare a ni-l putea oferi analiza datelor. Scopul meu este ca, pe baza acestui răspuns, să dovedesc că nu sunt nebun și că nu am nici halucinații. Iată de ce am nevoie de date concrete și nu de generalități.

M-am gândit că trebuie să existe o modalitate de a organiza toate datele contradictorii de care dispuneam. Așa că am început ca, pe baza datelor existente, să extrapolez posibilități și probabilități logice și sigure. Metoda mea a fost aceea de a rămâne cu un picior în lumină și pe un teren cât mai solid cu putință, în vreme ce cu celălalt aveam să pășesc, precaut, pe tărâmurile întunecate și schimbătoare.

Datele de care dispuneam nu erau altceva decât o serie întreagă de întâmplări, de simptome și de rezultate. Am împărțit experiențele trăite de mine în patru mari categorii (de fapt, patru stadii delimitate pe criterii cronologice).

STADIUL PRELIMINAR

Acesta include toate întâmplările și experiențele anterioare simptomului pe care l-am numit „crampe la nivelul plexului solar” (descries mai înainte). În acest sens, vă voi relata două întâmplări din copilăria mea, mai precis două situații pe cât de paradoxale, pe atât de inexplicabile.

Prima întâmplare s-a petrecut când aveam opt ani. Le-am povestit părinților mei un vis pe care îl avusesem cu o noapte în urmă. Se făcea că mă aflam într-o cameră cu pereții lambrisați. Într-un colț se afla o cutie din care se auzeau voci și muzică și care semăna mai mult cu un patefon. În fața cutiei se afla o fereastră, iar în fereastră se vedeau imagini mișcătoare. Vocile din cutie se potriveau cu ceea ce mi se părea mie că spun oamenii din fereastră. Semănau cu imaginile mișcătoare pe care ni le arăta învățătoarea la școală, numai că, de data aceasta, cuvintele oamenilor erau mai degrabă auzite decât scrise pe ecran, în afară de asta, imaginile mișcătoare din cutie erau colorate, oamenii și lucrurile semănând perfect cu cele din realitate. (Treizeci de ani mai târziu, stăteam într-o cameră cu pereții lambrisați și mă uitam pentru prima oară la un televizor color). Din câte îmi aduc aminte, până la vârsta de opt ani (adică până să am acel vis), nu mai văzusem niciodată imagini color în mișcare.

A doua întâmplare s-a petrecut când eram la liceu. Aveam în jur de cincisprezece ani. Era într-o noapte de vineri spre sâmbătă. Toată seara nu mă gândisem la altceva decât la petrecerea la care aveam să mă duc în seara următoare, îmi făcusem socoteala că, pentru evenimentul cu pricina, aveam nevoie de doi dolari. Problema era să fac rost de acei doi dolari (și asta, firește, înainte de petrecere).

În timpul săptămânii, căutasem ceva de lucru ca să câștig cei doi dolari de care aveam nevoie, dar nu găsisem. Dintr-un motiv sau altul, nu vroiam să le cer bani părinților mei. Iar pentru sâmbătă, nu se întvedea nici o posibilitate de a găsi ceva de lucru. Vineri seară m-am urcat în pat, continuând să mă gândesc cum să fac rost de cei doi dolari.

A doua zi de dimineață, m-am trezit din somn cu convingerea că, sub o scândură veche, ce se afla afară, pe terenul de lângă casă, aveam să găsesc nici mai mult, nici mai puțin, decât doi dolari. Știam de existența acelei scânduri, care se afla de mult în locul acela. Totuși, n-am dat nici o atenție „informației” respective, considerând-o ca nefiind altceva decât un vis și am coborât la micul dejun.

După ce am mâncat, încă preocupat de cumplita mea problemă financiară, m-am gândit din

nou la scândură și la cei doi dolari de sub ea. Am ieșit din casă și m-am dus direct acolo unde știam că se află scândura. Era acolo, într-adevăr, pe jumătate acoperită de noroi și de frunze. Mi se părea imposibil ca cineva să fi putut „pierde”, din greșeală, niște bani sau să-i pună sub scândură. Totuși, dacă tot eram acolo, nu strica să mă uit.

Am tras de scândură și am ridicat-o. Pe pământul umed de sub ea, mișunau sute de furnici și de gândaci. Și tot pe pământ se aflau și două bancnote uscate, împăturite, de câte un dolar fiecare.

Mă gândeam neîncetat cum ajunseseră banii aceia acolo, sub scândură. La vremea respectivă, nu am pomenit nimănui nimic despre ciudata întâmplare (în afara unui prieten în care aveam mare încredere), de teamă ca cineva să nu pretindă că sunt banii lui. Dar nu s-a întâmplat nimic, iar întâmplarea a fost dată uitării, până când, adult fiind, am început să mă interesez de fenomenele paranormale.

Asta a fost tot. În rest, nimic, nici o traumă psihică, doar o educație de tip american prin excelență, într-o familie scolastică. Dat fiind că era o problemă „mintală”, „diagnosticul” nu putea fi pus decât de un psihiatru. Dar pe ce bază, de vreme ce nu exista, în „antecedente”, nici o dovadă a unor reprimări, constrângeri, refuzări, neliniști și/sau fobii, caracteristice celor mai multe dintre bolile mintale.

O examinare atentă a unor întâmplări ce au precedat, ca să spun așa, primul simptom al dedublării (crampele) scoate în evidență o serie de factori ce merită să fie luați în considerare.

În anul acela, mi-am plombat șapte dinți, tratamentul durând destul de mult. Acest lucru a fost pus în legătură cu simptomul ulterior de „inducere” a Stării a Doua prin mișcările maxilarelor. Este posibil ca amalgamul din care fuseseră confecționate plombele să fi acționat (fie electric, fie în alt fel) asupra creierului. Aceasta rămâne totuși o posibilitate încă necercetată. Fizicienii, fiziologii și specialiștii în electronică nu au încă nici o teorie cu privire la acest fenomen. O cercetare amănunțită ar putea confirma sau infirma ipoteza de mai sus. Sunt sute de mii de oameni care au dinți sau măsele plombate, dar nu toți au trăit experiențe de genul celor trăite de mine.

În afară de tratamentul stomatologic, nu a fost evidențiată nici o altă modificare de ordin fiziologic. Singurul factor nutrițional demn de luat în seamă a fost consumul de vitamine. Dat fiind că soția mea credea în binefacerile unei nutriții corecte, consumul zilnic de vitamine (A, B complex, C și E) și de minerale a devenit pentru mine o adevărată obișnuință. Dar, cel puțin până în prezent, nu s-a stabilit nici un fel de legătură între consumul de vitamine și trecerea în Starea a Doua.

În privința activității psihologice și a celei fizice ar fi mai multe de spus. Este foarte posibil ca tocmai aici să găsim adevăratele cauze ale fenomenului.

Primul element la care mă voi referi este așa-numitul „episod al anesteziei”, care a avut loc cu circa șase luni înainte de apariția primului simptom. Totul a început în momentul în care, vrând să fixez într-unul din pereții dormitorului un bolț, am avut nevoie de ciment. Am luat o cutie cu ciment, dar, începând să lucrez, m-am simțit, dintr-o dată, cuprins de o senzație de amețală, probabil din cauza vaporilor de ciment. Pe capacul cutiei scria clar că cimentul trebuia folosit numai în spații bine aerisite. Am presupus că acesta era un avertisment din partea producătorilor (mai ales că substanța fiind inflamabilă, exista oricând riscul izbucnirii unor incendii).

Senzația aceea de amețală mi-a amintit de un efect destul de ciudat, pe care îl simțisem cu mult timp în urmă, atunci când, înaintea unei intervenții chirurgicale, a trebuit să fiu anesteziat. În lunile care au urmat, am repetat de câteva ori experiența cu „vapori de ciment”, cu rezultate foarte semnificative. După ce am învățat că agenții chimici care degajă vapori sunt toluolul (un detergent obișnuit pe bază de hidrocarburi) și acetona (folosită cândva ca anestezic) am făcut câteva experiențe pe baza cărora să pot stabili efectele subiective ale unei anestezii ușoare, folosind un inhalant mai puțin volatil și relativ sigur, Trilene. Rezultatele acestor experiențe sunt

similare celor relatate de persoanele care se droghează cu LSD.

Apoi, cu destulă părere de rău, am încetat experiențele, care, odată continuate, ar fi ajuns să reprezinte, prin efectele lor fiziologice secundare, un serios și real pericol pentru sănătatea mea. Oricum, curiozitatea îmi era cât de cât satisfăcută, pentru că reușisem, totuși, să descopăr o mulțime de lucruri legate de anestezie și de efectele sale. În Irlanda, se pare, eterul era vândut „cu lingurița” de către negustorii ambulanti care invadau străzile în fiecare dimineață. La început, studenții la medicină dădeau adesea „petreceri cu eter”, care seamănă foarte mult cu petrecerile organizate, în zilele noastre, de către consumatorii de LSD (procurat, firește, de pe „piața neagră”). Medicii susțin că numărul consumatorilor de eter a fost întotdeauna foarte mare. Căpitaniii tancurilor petroliere au adesea probleme cu marinarii bețivi. Atunci când semnează contractul de angajare, acești oameni par absolut normali. Apoi însă încep să fie găsiți, din ce în ce mai des, prăbușiți fără cunoștință lângă vreo supapă de scurgere. Oamenii aceștia se droghează inhalând vapori de benzină.

Mai târziu, am învățat care este relația dintre diversele anestezice și alcool. Anestezicele nu sunt altceva decât „poteca” ce face legătura între starea de conștientă și cea de inconștientă, dincolo de care se află moartea. Rolul anestezicului este acela de a-l adormi cât mai repede pe pacient, „trecându-l” într-o profundă stare de inconștientă, evitând orice stare intermediară „violentă” (zonă pe care, în schimb, am cercetat-o eu). Tehnica este deci aceea de a-l ține pe pacient într-o stare de inconștientă vecină cu moartea. Avantajul eterului (atunci când acesta a fost folosit pentru prima dată ca anestezic) a fost acela că posibilele sale efecte secundare erau mai puțin numeroase decât alcoolul. În afară de asta, folosirea eterului permitea un control mai riguros al gradului de inconștientă. Perioada de conștientă consecutivă administrării eterului era foarte scurtă, în timp ce starea de inconștientă dura destul de mult, fără însă a permite atingerea punctului terminus (moartea).

În schimb, perioada de conștientă consecutivă administrării de alcool este foarte lungă. După care, odată instalată starea de inconștientă profundă, distanța până la punctul terminus va fi mult mai scurtă. Atât de scurtă, încât continuarea administrării de alcool unui pacient, după ce acesta și-a pierdut cunoștința, îi va provoca moartea.

Între altele, am mai descoperit că unele studii arheologice și geologice privitoare la amplasarea unor vechi temple grecești și egiptene unde s-au întâmplat multe minuni au evidențiat, în marea majoritate a cazurilor, o scurgere de gaze subterane (în special protoxid de azot), cândva în trecut, într-un anumit loc. Protoxidul de azot (gaz ilariant, inodor și insipid) este unul din Anestezicele folosite în zilele noastre.

Trei luni mai târziu, uitând aproape complet de experiența cu „drogurile”, am început să mă interesez de posibilitățile de învățare în timpul somnului. Nu știu nici acum ce anume mi-a stârnit interesul față de această metodă de învățare. Poate că a fost un rezultat al observării directe a metodelor de predare folosite de către învățători (fetele mele erau pe atunci în clasele primare).

Pentru a studia această metodă de învățare, am început prin a cerceta conceptele trecute și prezente de minte trează și, în același timp, inconștientă, aducând dovezi în sprijinul ideii că inconștientul a „înregistrat” toate datele senzoriale recepționate atât în stare de veghe, cât și în timpul somnului. Problema era de a introduce, în timpul somnului, date inteligente și organizate și de a le evoca din nou, ori de câte ori vrem.

Materialul disponibil, limitat și formal, nu a dus decât la niște concluzii contradictorii. Citind, pur și simplu, unui subiect adormit, o serie de date, nu vom obține decât rezultate incomplete și întrucâtva ciudate. Nu există încă nici un studiu comparativ între inducerea în timpul unui somn profund și în timpul stării de vis (numită, în prezent, somnul MRGO). Nici nu s-a făcut vreo încercare de a induce o stare de somn receptiv cu un reflex condiționat de tip pavlovian, merit să

permită, oricând, o „evocare” a datelor introduse în memoria subiectului.

Propunându-mi să fac o asemenea experiență, am început prin a face înregistrări audio autohipnotice pentru ca, pe baza lor să pot stabili tehnica pe care să o folosesc. Acesta a fost, se pare, primul pas logic, mai ales că fuseseră deja obținute unele rezultate, prin metode similare, care se bazau toate pe somnul hipnotic și nu pe cel natural. Motivul folosirii înregistrărilor a fost acela de a depersonaliza tehnica și de a asigura teste identice pentru toți subiecții. Benzile au fost înregistrate într-o cabină izolată optic și fonic.

Conținutul benzilor a fost, intenționat, cât mai simplu cu putință. După inducerea somnului hipnotic, o serie de indicații (sau sugestii) au fost încorporate într-un pattern repetat, variind în funcție de test și de rezultatele dorite. Învățarea datelor, de exemplu, s-a limitat la tabla înmulțirii (de la doisprezece la douăzeci și patru) și la limbile spaniolă și franceză (vocabular și expresii idiomatice). Acestea au fost însoțite, întotdeauna, de sugestia, făcută subiectului, de a memora absolut toate datele și de sugestia post-hipnotică de a le „reevoca” în stare conștientă (de veghe), printr-o simplă aluzie fizico-mentală (ca aceea de a te gândi la numărul 555 și de a bate cu degetele pe o masă, de cinci ori simultan).

Pe fiecare bandă era înregistrată și sugestia ca subiectul să evolueze favorabil, atât sub aspect fizic, cât și psihic. Această afirmație era ceva mai mult decât generală, neconținând nici un amănunt, nici un element concret legat de realizarea acestei evoluții. Cu toate acestea, fiecare sistem funcțional al organismului — nervos, circulator, endocrin și digestiv — aveau să fie absolut „normale”, conform instrucțiunilor date subiectului.

Atât sugestiile referitoare la starea de sănătate, cât și cele privind „reevocarea” datelor „stocate” în memorie erau apoi „întărite” ori de câte ori procedam la inducerea unui somn hipnotic sau foloseam banda respectivă. Toate benzile (numerotate) se terminau cu un pattern menit să readucă subiectul în starea completă și normală de veghe. Sugestia era în acest caz pe cât de eficientă pe atât de simplă, fără un limbaj afectat, pe care subiecții l-ar fi putut interpreta în mod greșit. Am pus benzile unui număr de aproximativ unsprezece subiecți cu vârste cuprinse între șapte și cincizeci de ani.

Trebuie să precizez, însă, că această experiență cu benzi înregistrate mi-am aplicat-o, în primul rând și cel mai des, mie însumi. Acest lucru a stârnit, firește, bănuielile celor din jurul meu, cu privire la EEC. Toate benzile au fost ascultate cu încetinitorul, cuvânt cu cuvânt, sunet cu sunet, în vederea depistării unui eventual „efect” ulterior. Dar cu toate că nu s-a descoperit nimic „suspect”, am continuat să fiu bănuit de lucruri nu prea ortodoxe.

ETAPA DE ÎNCEPUT

(septembrie 1958-iulie 1959)

În așteptarea stabilirii unor corelații între diverse efecte, întâmplări, caracteristici, teorii și concluzii, am încercat să le clasific într-un fel, reușind să delimitez cu o oarecare precizie trei etape. S-ar putea ca, în afară de acestea, să mai fi fost și altele, pe care eu însă nu le cunosc, în schimb, cunosc foarte bine și „începutul” și „sfârșitul” etapei de început.

Efecte. După cum am mai spus, crampele (sau contracțiile) au reprezentat, pentru mine, primul efect inexplicabil. Câteva săptămâni mai târziu, acesta a fost urmat de senzația unei „raze” venite dinspre nord, având ca rezultat catalepsia. Experiențele ulterioare (cât se poate de prudente) mi-au permis perceperea senzației de vibrație. Ulterior, am aflat că spiritiștii și ocultiiștii de la sfârșitul secolului trecut relataseră destul de frecvent perceperea acestei senzații de vibrație.

De fapt, efectul senzorial de vibrație a fost singurul simptom prezent în toate experiențele din cadrul etapei de început. Și totuși nu era vorba de un simptom imuabil, ci de unul evolutiv. Primele vibrații mi s-au părut aspre, potrivnice chiar, și însoțite, de cele mai multe ori, de

imaginea unui cerc de „scânteii” electrice. Frecvența vibrațiilor era de ordinul a zece cicluri pe secundă (secundă „vizualizată” pe cadranul ceasului). Spre sfârșitul etapei de început, frecvența ajunsese la aproximativ optsprezece cicluri pe secundă (și cu ceva mai puțin disconfort pentru corpul fizic. Acest efect a fost indus în mod intenționat într-o proporție de aproximativ 59% (cu atât mai mare cu cât mă „apropiam” de sfârșitul etapei de început).

Al doilea efect l-a reprezentat conștientizarea unui „șuierat” ascuțit, auzit încet, dar în mod constant, în centrul auditiv. Odată apărut, acest șuierat a continuat neîntrerupt de-a lungul întregii perioade. Un orelist a fost de părere că era vorba de „auzirea sângelui circulând prin vene”. Altfel, auzul meu era perfect normal. Desprinderea de corpul fizic s-a produs după aproximativ trei luni, la început cu totul pe neașteptate. Cele mai multe întâmplări ulterioare au fost însă induse în mod intenționat. Și toate se produceau numai „în prezența” efectului vibrațional (pe care începusem să îl induc din ce în ce mai ușor).

Nu am observat și alte efecte pronunțate sau repetate. Și orice rezultat fiziologic părea mai degrabă odihnitor decât enervant sau istovitor. În această etapă, efectele fizice ulterioare de excitare și de stimulare au fost destul de rare și nu foarte intense (este vorba de accelerarea pulsului, de transpirație și de reacții sexuale).

Modele emoționale

În prima jumătate a perioadei au precumpănit temerile legate de incapacitatea mintală și/sau fizică, temeri pe care numai medicii și psihiatrții au reușit să le facă să dispară. Principalul factor intervenit ulterior a fost curiozitatea, temperată totuși de teama legată de o posibilă explorare neîndrumată a necunoscutului, de eventuala dezaprobare a societății și/sau a familiei și de teama de a nu mă mai putea întoarce în corpul fizic.

Succesiunea experiențelor.

După prima EEC, experiențele au evoluat, de la familiarizarea treptată cu separarea „locală” sau „apropiată” (până la o distanță nu mai mare de trei metri), până la examinarea obiectivă, prin separare parțială, și până la „vizitarea” unor zone din Sfera I (spațiu-timp prezent).

Metodologie.

Au fost studiate și înregistrate pe bandă căile de inducere a stării de vibrație, ca și metodele de relaxare totală, cu menținerea stării de conștientă, condiție esențială a inducerii stării de vibrație. S-a stabilit că, odată atinsă starea de relaxare-conștientă, vibrațiile vor putea fi induse relativ ușor.

A fost confirmată și respirația pe gură, ca o condiție a stării de relaxare conștientă. „Reglarea” vibrațiilor prin mișcările ritmice ale maxilarelor fizice s-a dovedit a fi o metodă cât se poate de eficace.

Se știe deja că separarea se produce numai în timpul stării de vibrație. Tehnica de separare a evoluat, constând, în momentul de față, într-un simplu gând ordonat de „în sus” sau „departe”. O serie de experiențe succesive au arătat că toate mișcările non-fizice ale corpului eteric au fost provocate numai dorind sau gândindu-mă la acel lucru. Problemele legate de mișcările controlate de desprindere și de reîntoarcere imediată și nestânjenită în corpul fizic au rămas nerezolvate.

Concluzii.

- (1) Există un corp eteric (sau un al doilea corp) „contopit” sau unit cu corpul fizic.
- (2) Corpul eteric se poate mișca și acționa independent de corpul fizic.
- (3) Aceste mișcări și acțiuni se pot produce, parțial, sub control conștient.
- (4) Corpul eteric percepe unele senzații la fel cum le percepe și corpul fizic, altele însă trebuie „traduse”.

ETAPA DE MIJLOC

(august 1959-septembrie 1962)

Efecte.

Această perioadă a început cu o ușoară afecțiune coronariană, dar nu a existat nici o dovadă a unei eventuale legături între experiențe și boală (cu toate că lipsa unei dovezi nu înseamnă neapărat că această posibilitate nu există).

Starea de vibrație a evoluat, până când a ajuns să se manifeste doar sub forma unei senzații de căldură (spre sfârșitul perioadei). Această schimbare a apărut ca rezultat al creșterii treptate a frecvenței, până la un punct la care nu am mai putut percepe pulsații separate.

Fenomenul auditiv al „șuieratului aerului” a continuat.

Separarea de corpul fizic a devenit mai puțin procedurală și mai naturală (doar cu unele mici probleme legate, mai ales, de reîntoarcerea în corpul fizic). Starea de vibrație era îndusă în mod intenționat ziua și spontană noaptea târziu.

Efectele fiziologice aparente au rămas aceleași: nici o enervare și nici o stare de slăbiciune, ci doar o stimulare. Acestea au fost studiate mai atent din cauza ocluziei coronariene.

Modele emoționale

În prima parte a perioadei, simțeam, din când în când, un fel de neliniște cu privire la posibilele efecte fiziologice, neliniște cauzată de neputința de a controla în totalitate aceste experiențe. Cu timpul, temerile au dispărut (mai ales spre sfârșitul perioadei) datorită lipsei unor dovezi concrete care să le justifice și încrederii mele crescânde în caracterul inofensiv al acestor experiențe. Continuam, totuși, să îmi fac griji în legătură cu reîntoarcerea în corpul fizic și cu posibilitatea unor erori (datorate, în primul rând, neștiinței și accentuate de faptul că mă deplasam în zone unorii total necunoscute).

Sucesiunea experiențelor.

„Vizitele” în Sfera I s-au rărit din ce în ce mai mult, pentru a fi înlocuite de așa-numitele „călătorii”, inițial spontane și neașteptate, în Sfera II. În ultima parte a perioadei, am „descoperit” intrarea în Sfera III (pe care nu am „explorat-o” decât mai târziu). Starea de „intertimp” a fost descoperită spre sfârșitul perioadei.

Metodologie.

În experiențele făcute în cursul zilei, am aplicat tehnicile de relaxare prin „numărătoare inversă”. Noaptea târziu, starea de somn era înlocuită cu binecunoscuta de-acum stare de vibrație-căldură. Respirația pe gură a devenit o funcție automată, la fel ca și mișcările maxilarelor (în ritmul vibrațiilor).

Separarea de corpul fizic prin metoda rotirii (răsucirii) cu 180° s-a dovedit a fi una dintre tehnicile cele mai eficiente.

Concluzii.

- (1) Confirmarea existenței corpului eteric.
- (2) A fost „descoperită” Sfera II și caracteristicile sale, total diferite de cele ale Sferei I.
- (3) Existența Sferei III a fost doar bănuită (ca o simplă ipoteză). Ea are caracteristici oarecum asemănătoare cu cele ale Sferei I, dar în stadii diferite de dezvoltare științifică.
- (4) Personalitatea umană supraviețuiește morții și ajunge în Sfera II.
- (5) Comunicarea dintre oameni se poate face și la un nivel superior celui oral, în stare de veghe sau de somn și/sau în Starea a Doua.
- (6) Unele (sau cele mai multe?) entități fizice umane vii se desprind de corpul fizic în timpul somnului. Motivul este însă necunoscut.

ETAPA FINALĂ

(octombrie 1962-octombrie 1970)

În această perioadă, experiențele au fost limitate ca număr, datorită, în primul rând lipsei de

ocazii favorabile. Aspectele materiale ale existenței au avut întâietate (cu toate acestea, am făcut și o încercare de evaluare a experiențelor anterioare).

Efecte. Senzația de vibrație a dispărut cu totul, pentru a se transforma într-una de căldură și, în final, într-o „existență” (sau trăire) nedefinită.

Separarea de corpul fizic s-a făcut, numai în această stare „de existență” („în ființă”) cu un minim de efort. Singurul efect fizic demn de menționat a fost un ușor sentiment de dezorientare, de impetuositate și de disconfort, care a durat timp de aproximativ nouă ore, după anumite experiențe. Nu știu încă ce anume mi-a provocat această stare.

În această perioadă, nevoia de somn a scăzut considerabil (au fost și situații când, fiindu-mi foarte somn, a trebuit să mă supun nevoii de a dormi). Nesatisfacerea acestei nevoi a dus la apariția unei stări de slăbiciune fizică și psihică. Chiar dacă dormeam numai cinci minute, în momentul în care mă trezeam, mă simțeam cât se poate de odihnit.

Un alt efect semnificativ a fost sentimentul (pe care l-am avut în două rânduri) unei „duble localizări”. Cu alte cuvinte, conștiința se afla la un nivel la care senzațiile „venite” din universul fizic erau cât se poate de active de „perceptibile”, în vreme ce eul (sau sinele) se afla „ceva mai departe”, în ambele cazuri, se impunea să iau hotărârea de a mă integra complet în lumea fizică. Nu am întâlnit efectul de rămânere „ceva mai departe”. „Șuieratul aerului” a continuat.

Modele emoționale. Temerile resimțite în etapele anterioare au dispărut cu desăvârșire. Și aceasta, datorită încrederii în propria mea capacitate de a mă reîntoarce, oricând, în corpul fizic. Mai mult decât atât, evaluarea datelor anterioare a dus la acceptarea stării ca o evoluție, mai curând decât ca un regres.

În același timp însă, mă preocupa și continuarea existenței mele în corpul fizic. Drept urmare, neglijarea pericolelor ce îmi amenințau existența fizică a scăzut considerabil. Cauza însă îmi este, cel puțin pentru moment, necunoscută.

Sucesiunea experiențelor.

Inițial, mi-am propus să renunț, pentru o vreme, la EEC, din cauza priorității altor probleme ce nu sufereau amânare. De aceea, experiențele au fost mai mult sporadice și legate de câte un moment prielnic ivit pe neașteptate. Am făcut cu siguranță câteva vizite, atât în Sfera I cât și în Sfera II. Cele mai multe dintre ele, făcute în Sfera II, nu au dat rezultate deosebite legate de lumea fizică (Sfera I). De-abia la sfârșitul acestei perioade, am început să fac experiențe pe baze strict științifice (în condiții de laborator).

Metodologie. N-am acordat decât foarte puțină atenție acestei zone, și asta pentru că două probleme de maximă importanță au rămas nerezolvate, Prima a fost „punerea la punct” (cu prețul unor eforturi deosebit de mari a tehnicilor (superioare) de relaxare profundă. Cea de-a doua a fost problema (deja cronică) a controlului destinației. Au fost aplicate diverse tehnici, toate cu rezultate incerte.

Concluzii

(1) După desprinderea de corpul fizic, în timpul deplasării corpului eteric, este posibilă producerea unui efect fizic asupra unei entități umane vii (fizic), dar numai în cazul în care aceasta se află în stare de veghe.

(2) Există zone încă neexplorate de cunoștințe și de concepte ce depășesc puterea de înțelegere a experimentatorului.

CLASIFICĂRI STATISTICE

Primul pas în organizarea acestei mulțimi de date neprelucrate a fost acela de a stabili standarde de analiză și măsurare. După câteva încercări, a devenit clar faptul că nu se puteau aplica decât câteva dintre unitățile de măsură clasice. De aceea, presupunerile și premisele au fost făcute pentru a permite identificarea în cursul procesului de selectare, iar concluziile la care am ajuns nu sunt valabile decât în măsura în care premisele de la care am pornit au fost și ele corecte.

1. CALITĂȚILE REALE ALE EXPERIMENTATORULUI

Nu se face aici nici o aluzie la statutul experimentatorului în societatea noastră, ci, mai degrabă, la evaluarea trăsăturilor caracteristice fundamentale ale individului respectiv. Oricât de sincer ar fi experimentatorul, credibilitatea acestuia se află numai și numai în însăși personalitatea sa fundamentală. În experiențele mele, eu sunt de acord să mă supun unor examinări psihiatrice, psihologice și fizice, în sprijinul obținerii de date suplimentare. Chiar și numai acest lucru și este suficient pentru a stabili un grad satisfăcător de acceptare intelectuală.

2. ASEMĂNĂRILE SUNT ANALOGE

În termenii cei mai simpli, aceasta înseamnă că stările și acțiunile au o realitate ce corespunde aceluiași standard ca și cea a echivalentului său fizic, aici-acum. Indiferent de aparenta incompatibilitate cu cunoștințele și conceptele actuale cu care operează omenirea, realitatea experiențelor poate fi acceptată dacă este identică sau cel puțin suficient de asemănătoare cu cea percepută și interpretată în starea fizică de veghe.

3. PERCEPȚIA ȘI INTERPRETAREA

Se presupune că acuratețea acestor percepții este corectă (bineînțeleas în limitele aceluiași factori generatori de erori pe care îi întâlnim și în starea fizică normală de veghe). Acești factori influențează pregătirea și experiența, coeficientul de inteligență și structura sufletească. Trebuie să se plece de la ideea că în Starea a Doua, senzațiile, deși, evident, de o altă natură, sunt supuse aceluiași proces interpretativ. Analiza obiectivă a structurii și identificarea formei, a calificării, clasificării și operării este în strânsă legătură cu experiența și pregătirea individuală, la fel ca și în starea fizică normală de veghe. Ulterior, în perceperea datelor dincolo de această experiență și pregătire, mintea, în Starea a Doua, acționează sub o comandă puternică, ce o ajută în operațiunea de identificare. Și acționând sub această comandă neechivocă, ea va identifica, mai curând, în limitele experienței, în loc să accepte a priori existența a ceva cu totul necunoscut.

Cu alte cuvinte, trebuie să pornim de la premisa că experimentatorul „spune adevărul” și că tot ceea ce se întâmplă după ce corpul eteric se desprinde de corpul fizic este real, dacă acesta (corpul eteric) întâlnește realitatea conținută în lumea fizică (aflată, desigur, în stare de veghe). În afară de asta, trebuie să presupunem că mintea „funcționează” în mod asemănător și în cel de-al Doilea Corp, folosind însă mijloace diferite de a vedea, auzi și simți, precum și o serie de simțuri noi. Trebuie să mai presupunem că mintea refuză să accepte elemente necunoscute în Starea a Doua, ajungând chiar până la a face și identificări incorecte. Trebuie să presupunem că și în Starea a Doua se fac greșeli de percepție și de interpretare.

Plecând de la aceste premise, „sortarea” și clasificarea unui număr de aproximativ 589 de experiențe, făcute pe parcursul a doisprezece ani, devine o operațiune oarecum ușoară. Iată câteva din concluziile la care am ajuns.

În timpul viselor, judecata și procesele intelectuale sunt absente, iar conștiința, în sensul pe care îl dăm noi cuvântului, nu este operativă. Putem întâlni fie o participare la întâmplări (dar pur reactivă și necontrolabilă, fie o neparticipare (experimentatorul nefiind, în acest caz, decât un observator nemișcat, incapabil să acționeze cu de la sine putere). Percepția este limitată la un singur „simț” sau, cel mult, la două. Experimentatorul nu are și nu se folosește de nici un fel de capacitate analitică imediată. Percepțiile abundă în erori de identificare, „stocate” ca atare în memoria conștientă.

Starea a Doua (în care recunoașterea conștiinței lui „eu sunt” este evidentă) reprezintă o antiteză a visului, la fel cum diametral opusă îi este și starea de veghe. Minte încearcă să conștientizeze și să „manevreze” la fel cum o face și în starea de conștiință fizică. Sunt luate decizii, iar acțiunile se bazează pe percepții și judecăți. Verificarea percepției se poate face prin acțiuni repetate, sistematice și deliberate, iar participarea este la fel de importantă ca și în starea fizică de veghe. Senzațiile nu „vin” numai de la o singură sursă sau de la două. Modelele emoționale, deși prezente într-o măsură mai mare decât în conștiința fizică, pot fi, totuși, orientate și controlate.

Dacă în cadrul vreunora dintre experiențe nu au fost îndeplinite majoritatea condițiilor ce caracterizează Starea a Doua, experiența respectivă a fost considerată ca fiind un simplu vis. Experiențele rămase au fost din nou clasificate. După aceea, a fost studiat cadrul în care au avut loc respectivele experiențe, în scopul determinării cauzelor acestora.

Situația este prezentată, schematic, în tabelul de mai jos.

Condiții fizice (în experiențele reușite)	Procentul din total (condiția prezentă)
Zi	42,2
Noapte	57,8
Cald	96,2
Frig	3,8
Umiditate (nici un efect perceptibil)	
Presiune atmosferică (nici un efect perceptibil)	
Culcat, cu fața în jos	100,00
Stând în picioare	
Nord-sud (cu capul spre nord)	62,4
Est-vest (cu capul spre est)	19,2
Poziție necunoscută	18,4
Poziția lunii și a planetelor (nici o legătură evidentă)	

Condițiile fizice (atmosferice și nu numai) care au permis obținerea rezultatelor celor mai încurajatoare au fost, deci, următoarele: căldura și poziția culcat cu fața în jos și cu capul spre nord. În schimb, lumina soarelui, umiditatea, presiunea atmosferică, poziția corpului fizic și forța gravitațională a lunii nu au avut nici un efect cât de cât perceptibil. Până la ora actuală, nu s-a făcut nici un studiu amănunțit cu privire la cadrul de desfășurare a experiențelor.

Evaluarea stării fiziologice a fost oarecum mai ușoară, deoarece majoritatea însemnărilor mele conțineau și referiri la această stare.

Starea fiziologică (în experiențele reușite)	Procentul din total (starea actuală)
Stare de sănătate normală	78,4
Sănătate ușor debilitată	21,2
Boală sau rană	0,4
Obosit	46,5
Odihnit	18,8
Stare intermediară	34,7
Înainte de masă	17,5
După masă	35,5
Stare intermediară	47,0
Posibil factor catalizator (medicamente, alți ageriți)	12,4

Aceasta arată că bolile fizice, atât de frecvente în cazul dedublărilor spontane, nu reprezintă, totuși, un element semnificativ. Cea mai des întâlnită este o stare de ușoară oboseală, nu imediat după masă și în care stimulii chimici și sedativele nu joacă un rol vital.

Starea psihologică (la începutul experiențelor reușite)	Procentul din total (starea actuală)
Calm	3,2
Prost dispus	8,9
Preocupat	64,0
Înclinat să anticipez	11,9
Neodihnit	3,7
Stimulat emoțional	9,0
Stimulat intelectual	6,5
Agitat	,7
Speriat	2,7
Stare necunoscută	30,0

În clasificarea stării psihologice, dacă „laboratorul” uman nu este altceva decât un punct de plecare, calmul, în schimb, pare să reprezinte o condiție esențială, cu unele nuanțe afective și cu caracter de introspecție. Trebuie subliniat că în categoria „speriat” intră diverse grade de trepidație, dintre care cele mai multe se manifestă în etapele de început ale experienței. Sentimentul de anticipare (sau de așteptare a ceva) a însoțit adesea starea de „calm”.

În tabelul de mai jos, încerc să fac o analiză a elementelor de control.

Originea stării (în experiențele reușite)	Procentul din total
Indusă în mod deliberat	40,2
Spontană	14,9
Nedeterminată	44,9

**Experiențe de inducere deliberată
încercărilor** **Procentul din total**

Rezultate foarte bune	58,7
Inducerea somnului	13,6
Ineficiente	27,7

Metode folosite	Rezultate foarte bune	Inducerea somnului	Ineficiente
Benzi cu înregistrări audio	17,1	5,7	4,5
Relaxarea prin numărătoare inversă	24,0	4,5	12,9
Tehnica „evocării”	3,7	1,7	4,7
Metode combinate	13,9	1,6	5,7

Simptome evidente (în experiențe reușite) **Procentul din total (starea actuală)**

Șuieratul aerului	45,2
Catalepsia fizică	11,4
Starea de vibrație	30,2
Senzația de căldură	66,9
Diverse	33,8

Experiențele la început „spontane” au devenit treptat intenționate, după activarea Stării a Doua (cu alte cuvinte, starea a început să se manifeste în timpul fazei de relaxare normală, iar eu nu am făcut decât să profit de ocazia ce mi se ivise). Experiențele de dedublare cu cauze nedeterminate sunt acelea în care nu este evidentă decât tendința, starea în sine fiind provocată și menținută în mod deliberat.

„Rezultate foarte bune” s-au obținut în cazurile în care au fost generate două sau mai multe dintre simptome, ceea ce a permis manifestarea concretă a unei părți sau a întregului corp eteric. „Inducerea somnului” se referă la cazurile în care, pur și simplu, adorm. „Ineficiente” sunt încercările care nu se soldează cu nici un rezultat cât de cât perceptibil și nu duc la inducerea nici unui simptom.

La punctul „Metode folosite”, este prezentată eficacitatea diferitelor tehnici pe care le-am folosit. Acestea au evoluat potrivit principiului pe care l-aș numi „încearcă și învață din propriile-ți greșeli”. Benzile cu înregistrări audio și relaxarea prin numărătoare inversă reprezintă tehnicile cele mai eficiente și, ca atare, cele mai folosite.

„Simptomele” trebuie examinate din punct de vedere evolutiv. Catalepsia fizică nu a fost observată decât în etapa de început. Același lucru este valabil și în cazul stării de vibrație, care a evoluat treptat, făcând loc unei senzații de căldură, și care nu a fost percepută decât ocazional în cursul etapei de mijloc și al celei finale. Șuieratul aerului a apărut încă de la primele experiențe și a continuat tot timpul, dar cu intermitențe.

După fiecare experiență reușită, sursele de date primare (bazate pe observații) au fost împărțite în următoarele categorii:

Mijloace de percepție (starea actuală)	Procentul din total
Văz	67,2
Auz	82,7
Pipăit	69,8
Gust	,7
Miros	,3
Mișcare	94,2
Altele	73,0

Există o corespondență între senzațiile din lumea fizică și cele percepute de cel de-al Doilea Corp. Aceasta, însă, nu presupune intervenția, în procesul de percepție senzorială, a echivalențelor non-fizici, identici, ai sistemului nervos. În stadiul actual, nu există nici o dovadă care să confirme sau să infirme o structură similară, în Starea a Doua. În afară de asta, nu există nici o explicație aparentă a poziției inferioare a gustului și mirosului pe scala senzorială de mai sus, în afară, poate, doar de faptul că amândouă simțurile se bazează pe contactul fizic cu materia sau cu particule de materie. Totuși, pipăitul ar părea să „fie victima” aceluiași limitări, cu toate că apare ca o sursă de senzații de maximă importanță. Răspunsul ar putea fi că pipăitul operează la un nivel de radiație-percepție, sau că, în cazul individului, el este mai dezvoltat decât modelele gustului și mirosului.

Mișcarea este și ea considerată ca un mijloc de percepție, pentru că presupune mai degrabă acțiune decât pasivitate și pare a fi cu adevărat o sursă senzorială aflată deasupra și dincolo de cele cinci simțuri tradiționale, tot așa cum mecanismele de echilibrare din corpul fizic transmit semnale creierului, independent de impulsurile similare sau contradictorii primite de la alte simțuri. În corpul fizic, acest mecanism se bazează, poate, pe aplicarea forțelor gravitaționale și de inerție. Același lucru se poate petrece și în Starea a Doua.

În categoria „Altele”, am inclus mijloacele de percepție care nu au un corespondent fizic (sau, cel puțin, nu unul cunoscut). Cea mai plauzibilă presupunere este aceea că, în Starea a Doua, întreaga percepție se realizează printr-un sistem de forțe din spectrul electromagnetic — prin câmpuri magnetice directe, fie receptate, fie induse, sau prin alte forțe sau câmpuri încă neidentificate — mai curând decât prin corespondentele mecanismelor fizice.

ANALIZĂ ȘI CLASIFICARE

Unul din punctele cheie ale fenomenului „Starea a Doua” îl reprezintă felul în care mintea ordonează cu precizie toate datele percepute, acționând rațional, pe baza acestor informații.

Dovezile acestei identificări au fost „scalate” după cum urmează:

	Procentul din numărul total de percepții		
	Familiare	Similare	Necunoscute
Configurația (forma)	20,6	44,4	35,0
Structura	24,8	43,9	31,3
Componente	17,4	32,2	50,4
Însuflețite			
Inteligente	65,4	75,7	30,7

Subumane	7,1	1,3	8,7
Create de mâna omului	27,6	23,0	17,4
Necunoscute	-	-	43,2
Neînsuflețite	21,1	46,2	32,7
Abstracte	62,1	62,2	81,8
Create de mâna omului	37,9	37,8	18,2
Întâmplare/acțiune			
Observată	25,7	18,9	55,4
Participare	39,0	19,2	41,8
Analoge	-	80,4	19,6

De aici se poate deduce că cel de-al Doilea Corp a avut adesea „de-a face” cu inteligențe de tip humanoid care operau în medii familiare sau similare, folosind obiecte identificabile.

RAPORTAREA LA STAREA A DOUA

În limitele datelor percepute, punctul slab l-a constituit întotdeauna încercarea de a aplica, pe parcursul experiențelor de dedublare, structurile fizice, științifice, istorice și sociale cunoscute. Tabelul de mai jos este ilustrativ în acest sens:

Concepte ale științelor fizice	Procentul din numărul total de experiențe reușite diferite sau		
	Identice	Neaplicabile	Necunoscute
Timpul	45,2	49,1	5,7
Structura materiei	38,4	41,8	19,8
Conservarea energiei	52,6	18,2	29,2
Forțele câmpurilor (interacțiune)	12,9	3,7	83,4
Mecanica undelor	7,4	2,0	90,6
Gravitația	37,9	17,1	45,0
Acțiune-reacție	72,8	2,2	25,0
Radiație	2,7	26,7	70,6
Concepte sociale curente			
Organizarea comunității	22,4	50,3	27,3
Unitatea familiei	33,4	41,4	25,2
Relația bărbat-femeie	12,2	50,7	39,1
Procesul de învățare	,8	61,8	37,4
Maturitate/îmbătrânire	,8	3,7	95,5
Asociere genetică	3,1	5,8	91,1
Relația simbiotică	8,1	52,8	39,1
Tendințe culturale	2,7	47,0	50,3
Motivații fundamentale	28,0	26,0	46,0

Istorice/Religioase			
Dezvoltarea tehnicii	27,0	61,3	11,7
Istoria politicii	27,0	44,5	28,5
Premise teologice	4,9	64,2	30,9

Clasificarea de mai sus trebuie considerată în lumina tehnicii și a experienței ce caracterizează Starea a Doua. Categoria „Timp” se referă la perceperea, de către corpul eteric, a trecerii timpului și nu are nici o legătură cu măsurarea timpului fizic. Timpul scurs în starea fizică nu este prezentat, deoarece nu are nici o legătură cu realitatea Stării a Doua. Categoria „Identice” se referă la cazurile de conștientizare a trecerii timpului. Din categoria „Diferite sau neaplicabile” fac parte cazurile de percepție diferită a scurgerii timpului (fie mai rapidă, fie mai lentă, fie chiar inexistentă). „Necunoscute” înseamnă că nu am găsit date concrete în însemnările mele.

Celelalte concepte științifice nu se referă decât la anumite stări, acțiuni și medii prin care „trece” corpul eteric, fără nici o legătură cu experiențele „locale” și cu vizitarea unor locuri și persoane din Aici-Acum. Acestea din urmă au urmat toate legile „naturale”, fără însă a afecta neapărat experiențele de dedublare.

Analiza conceptelor sociale demonstrează problema uluitoare a adaptării la „mediul” Stării a Doua. Din cauza perspectivei unor deosebiri atât de mari, gândurile, acțiunile și emoțiile devin extrem de greu de înțeles.

În ceea ce privește conceptele istorice/religioase, „Identice” (în cazul tuturor celor trei categorii) sunt, în principal, percepțiile ce apar ca rezultat al „vizitelor” în Aici-Acum. În cea de-a doua coloană, toate experiențele par a se desfășura în zone diferite de timpul-spațiul prezent. Cea de-a treia coloană se referă la datele neinterpretabile sau nerelatare.

Grație evoluției modelelor experimentale, percepția s-a modificat și ea în mod constant (așa cum am arătat, de altfel, în capitolul anterior). Primele percepții au apărut ca rezultat al experiențelor reprezentate prin datele din prima coloană, în timp ce cifrele din a doua și a treia coloană se referă la etapa de mijloc și la cea finală. Este clar că numai aplicând aceste noi concepte, vom putea interpreta rezultatele ulterioare prin prisma a ceva „cunoscut”.

Clasificarea pe bază de asemănări și de analogii a determinat apariția unui alt model al Sferelor I, II și III.

Procentul de experiențe când caracteristica a fost prezentă

	Sfera I	Sfera II	Sfera III
Distribuția în experiențele reușite	31,6	59,5	8,9
Timpul	85,8	—	88,7
Structura materiei	75,4	52,5	75,8
Conservarea energiei	58,3	33,9	91
Gravitația	54,	23,3	87
Acțiune/reacție	60,2	20,7	67
Radiație	73,5	91,9	42
Organizarea comunității	31,1	—	29
Relația bărbat- femeie	24,2	39,4	33
Procesul de învățare	1 ,9	—	,2
Maturitate/îmbătrânire	1,4	—	,3
Asociere genetică	5,2	—	11
Relația simbiotică	12,8	—	33
Tendențe culturale	5,2	—	,8
Motivații fundamentale	43,1	—	71
Dezvoltarea tehnicii	68,2	—	24
Istoria politicii	68,3	—	—
Premise teologice	13 ,7	—	—

Analizând datele din tabelul de mai sus, putem deduce următoarele:

Sfera I nu este altceva decât „domeniul” lumii fizice (materiale). Sfera II are mai multe fațete, dar numai câteva modele identice cu cele din Sfera I. Este o zonă a câmpurilor energetice în același timp familiare și ciudate, unde nu există gravitație, în schimb, aici acționează câteva din cele mai importante legi ale fizicii. Din punct de vedere social, istoric și filozofic, seamănă foarte puțin cu Sfera I.

Sfera III este o zonă destul de „enigmatică”. Are caracteristici aproape identice cu cele ale Sferei I, cu excepția câtorva deosebiri de-a dreptul inexplicabile (în special în ceea ce privește „Dezvoltarea tehnicii”, „Istoria politicii” și „Premisele teologice”).

Numai o analiză serioasă a fenomenului corp eteric ar putea duce la elaborarea unor studii comparative, referitoare la cele trei „sfere”.

CE SUNT FENOMENELE PSI?

După toți acești ani, eu încă nu știu cum și de ce s-a produs această „abatere de la normă”. La prima vedere, cauza nu este chiar atât de ușor de stabilit. Medicina și psihologia nu ne oferă răspunsuri sigure, ceea ce m-a făcut să fiu, pe rând, nemulțumit, trist și recunoscător. Nemulțumit din cauza faptului că încrederea mea în realizările științei moderne a fost zdruncinată, trist, la gândul că, pe întreaga durată a vieții mele fizice, cunoștințele legate direct de aspectele care mă preocupă pe mine nu vor atinge acel grad de dezvoltare care să-mi permită înțelegerea FENOMENULUI. Și recunoscător față de acei câțiva oameni de știință din zilele noastre, care au curajul de a aborda cu obiectivitate o serie de concepte care pot nega ani întregi de studiu, ba chiar și multe dintre conceptele religioase și normele morale atât de înrădăcinate.

Următoarea premisă, care ar putea părea inacceptabilă din punctul de vedere al cunoștințelor noastre actuale, merită totuși a fi luată în considerație. Și asta pentru că nici o alta nu ne oferă mai multe explicații și răspunsuri la întrebările pe care ni le punem. Asta însă nu înseamnă neapărat că este și valabilă (numai viitorul îi va putea confirma sau infirma valabilitatea). Pe de altă parte însă, nu există, la ora actuală, nici o teorie care să o contrazică. Dacă baza premisei nu este originală, în schimb, aplicația ei este.

Întrebare: Ce se întâmplă cu animalele de laborator, odată experiența terminată?

Într-un univers populat de o mare varietate de ființe conștiente, atmosfera planetelor, prielnică apariției vieții, urmează un model („pattern”) tipic. Prima și cea mai importantă condiție este aceea a existenței unui scut difuz și „restrictiv”, care să învăluie întreaga planetă. Odată „format” acest scut (prin evoluția firească a materiei planetare), este îndeplinită și condiția fundamentală a apariției vieții pe planeta respectivă.

Scutul este format din gaze și lichide, a căror densitate trebuie să permită (1) devierea, filtrarea și/sau transformarea radiațiilor stelare până la un prag de toleranță dincolo de care viața nu ar mai fi posibilă și (2) menținerea căldurii interne a planetei între limitele impuse de procesele biochimice.

Grație acestui scut, la suprafața planetei nu ajung decât o lumină filtrată și o cantitate scăzută de radiații. Vizibilitatea este limitată strict la obiectele din apropiere (în plan orizontal) și la mai puțin de o zecime din diametrul planetei (în plan vertical). Stelele, lunile sau planetele foarte îndepărtate nu pot fi văzute.

În această atmosferă propice, va apărea și evolua viața fizică însuflețită (lucru absolut imposibil pe planetele neprotejate, vreme îndelungată, de un scut ca cel descris mai sus). Acolo unde scutul s-a destrămat sau s-a risipit în spațiu, viața a dispărut și ea (în afara cazului în care cunoștințele științifice se află la un nivel de dezvoltare care permite crearea și „instalarea” unui nou mediu, artificial).

Premisa este deci aceea că planetele se împart în două categorii: protejate și neprotejate (cu alte cuvinte, planete cu scut și planete fără scut). Pe planetele protejate de asemenea scuturi transparente, viața fizică însuflețită apare și evoluează. Planetele neprotejate sunt sterpe (pe ele neîntâlnindu-se decât substanțe anorganice).

Viața fizică însuflețită, odată apărută, va evolua, va deveni conștientă și va folosi, mai întâi, forțele naturale pe care le percepe direct. Aceste forțe sunt (în ordinea percepției și aplicării lor) următoarele: (1) psionice (energia gândului creator), (2) biochimice, (3) nucleare și (4) gravitaționale. Electromagnetismul este folosit „cu economie” și rămâne mai mult ca un „derivat” al aplicării altor forțe (cum ar fi, de exemplu, fumul degajat de un foc folositor).

Nevoile primare ale acestor forme de viață în continuă evoluție sunt satisfăcute prin dezvoltarea forței psi (forțe paranormale - n.t.). Prima dintre aceste nevoi, nevoia de comunicare, este, de fapt, un drept pe care îl avem cu toții, automat, prin naștere. Transmiterea și receptarea informațiilor de la un individ la altul sau de la un grup la altul nu cunoaște spațio-temporalitatea. Prin experiențe repetate și prin educație, individul poate dobândi capacitatea de a aplica forța psi și în alte domenii, cum ar fi mișcarea și conversia materiei, orientarea, îndrumarea și controlul speciilor mai puțin evolute, ca și comunicarea și asocierea cu cele din lumea materiei non-fizice.

Și cum formele de viață inteligente apar și se dezvoltă în societăți și civilizații, înțelegerea și cunoașterea celorlalte forțe „rămase disponibile” vine aproape de la sine. Ele nu sunt altceva decât rezultatul dorinței individului (și a societății) de a fi „degrevați” de monotonia folosirii constante și continue a forței psi. Astfel, sunt create mijloace mecanice, cu ajutorul cărora să se poată produce hrana trupului, stăpâni și controla întreaga atmosferă a planetei, transporta materia, multiplica mișcarea și chiar modula și amplifica forța psi. Este posibil ca, în acest stadiu, societatea să stabilească primul său contact rațional cu alte societăți, aflate dincolo de scutul planetei sale „natale” și cu locuitorii lumii non-fizice.

Și astfel, organizarea socială, ajunsă la maturitate, se contopește cu societatea intergalactică, infinit mai mare. Și nu este o simplă coincidență faptul că certitudinea noastră cu privire la relația dintre totalitate și Creator reprezintă principalul „produs” al acestei contopiri.

În trecutul îndepărtat, multe „societăți” (dezvoltate pentru vremurile acelea) aveau deja certitudinea existenței unei forțe psi, emenate de cine știe ce galaxie necunoscută și îndepărtată. La început, acest fenomen nu a stârnit decât un interes minor. Atât din punct de vedere calitativ, cât și cantitativ, această forță nu părea să fie altceva decât emanația unor animale subinteligente. Totuși, un tehnician a prelucrat, din pură curiozitate „zgomotul” psi (brut) pe care tocmai îl recepționase și nu mică i-a fost mirarea, când, pe monitorul calculatorului, au apărut, vizualizate, o serie de mesaje psi. Cercetări ulterioare au descoperit „sursa” acestor mesaje ca fiind a treia planetă dintr-un sistem de zece. Măsurătorile și observațiile făcute imediat după aceea au dus la concluzia că pe planetă nu exista viață inteligentă (învelișul gazos al planetei neavând proprietăți de filtrare a luminii și a radiațiilor).

Ulterior, datorită vitezei mari de rotație și altor factori, un scut magnetic de mare intensitate a învăluit întreaga planetă. Acesta, cuplat cu cantitatea neobișnuită de radiații, a influențat, în mare măsură, societatea primară.

„Zgomotul” psi a devenit, auzit de aproape, de nesuportat. Impresia psi a fost aceea a unei iraționalități brute, necanalizate, necontrolate și non-obiective. Totuși, pe baza observațiilor vizuale, s-a putut constata apariția unor mici grupuri sociale (embrioni ai unor posibile societăți viitoare). Cercetările ulterioare au dovedit că era, într-adevăr, vorba de o nouă societate în formare, o societate în care nu existau însă nici cunoștințe, nici înțelegere, nici folosirea forței psi sau a ceva asemănător. Când s-a încercat o comunicare psi, locuitorii fie au intrat în panică, fie s-au trântit la pământ, emanând puternice reacții psi, de parcă s-ar fi aflat în fața Creatorului.

Absolut toate încercările de a comunica cu conducătorii spirituali ai acestor societăți în formare au fost sortite eșecului. Cauza ar fi, se pare, concentrarea, în exclusivitate, asupra studiului materiei, respingerea tuturor fenomenelor psi și neputința de a înțelege o comunicare neperceptută prin senzorii de lumină și de sunet (vibrațiile învelișului gazos).

Mai ușoară a fost comunicarea cu indivizi fără pregătire „științifică” (care nu făcea decât să-i inhibe pe cercetători), realizându-se schimburi eficiente de gânduri raționale (și asta cu niște indivizi relativ neinstruiți). Din nefericire, interpretarea datelor primite de către aceste minți „neînvățate” a fost nu o dată deformată. Ulterior, autoritățile tinerei societăți au respins mărturiile și revendicările acelor oameni, tocmai din cauza ignoranței lor.

Există deci societăți mai dezvoltate și mai puțin dezvoltate. Întrebarea este, însă, dacă noi suntem superiori altor forme de organizare socială sau nu reprezentăm, pentru alții, decât niște simple animale de laborator (ce-i drept, destul de interesante și de utile, dar atât și nimic mai mult).

Iată în cele ce urmează câteva din experiențele mele, ilustrative în acest sens.

9/9/60 *Noaptea*

Stăteam întins pe canapea, când, dintr-o dată, m-am simțit scaldat și străpuns de o rază foarte puternică, ce părea a veni dinspre nord, cam la 30° deasupra orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără pic de voință, simțindu-mă ca și cum m-aș fi aflat în prezența unei forțe uriașe — în contact direct cu ea.

Avea o formă de inteligență dincolo de puterea mea de înțelegere și venea direct (în josul razei?) spre capul meu, părând să cerceteze fiecare amintire din mintea mea. Eram cu adevărat înspăimântat, simțindu-mă neajutorat și incapabil să reacționez în vreun fel.

Forța inteligentă a intrat în capul meu, chiar deasupra frunții, dar nu a încercat defel să mă liniștească. Nu părea să fi conștientizat vreun sentiment sau vreo emoție de-a mea. Căuta, grăbită, ceva anume în mintea mea. După o vreme (poate doar de ordinul secundelor), a plecat, iar eu m-am „reintegrat”, m-am ridicat, m-am scuturat și am ieșit afară, să iau puțin aer.

16/9/60 *Noaptea*

Aceeși căutare grăbită, aceeași forță, „venită” din același unghi. Totuși, de data aceasta, am avut impresia clară că eram legat, fără posibilitate de scăpare, printr-un fel de loialitate ciudată, de această forță inteligentă, că fusesem întotdeauna și că aveam o misiune de îndeplinit, aici, pe pământ. Misiunea nu era tocmai pe placul meu, dar știam că trebuie să o duc la îndeplinire. Aveam impresia că era o treabă murdară, destul de obișnuită, dar era a mea și nimeni și nimic nu mai putea schimba această situație.

Am „văzut” apoi niște țevi uriașe, vechi și ruginite. Prin ele curgea ceva ce semăna cu petrolul, dar avea o energie mult mai mare decât cea a petrolului și era ceva de care simțeam că avem, cu toții, o nevoie de-a dreptul vitală. Presupunere: ar putea fi vorba de o substanță (?) inexistentă pe pământ.

După o vreme, forța inteligentă a „ieșit” și s-a îndepărtat repede, iar „vizita” a luat sfârșit. M-am ridicat în picioare, puțin deprimat, și m-am dus în baie. Simțeam nevoia să mă spăl pe mâini (deși aveam mâinile foarte curate).

30/9/60 *Noaptea*

Același „model” ca și până acum. Apropierea entității (în josul razei?) și cercetarea minții mele, de data aceasta chiar pentru a vedea ce anume îmi controlează funcționarea aparatului respirator. Mi se părea că entitatea caută niște substanțe care mi-ar permite să respir în atmosfera terestră.

La un moment dat, am încercat să comunic cu ei. Mintal (și verbal?) i-am întrebat cine sunt și am primit un răspuns pe care nu l-am putut nici traduce, nici înțelege. Apoi, „simțindu-i” că vor să plece, le-am cerut o dovadă concretă a faptului că fuseseră acolo, dar rugămintea mea nu a făcut decât să-i amuze.

După aceea, s-au înălțat spre cer, în timp ce eu strigam după ei, rugându-i să nu plece încă. Atunci am fost sigur că mentalitatea și inteligența lor depășeau cu mult puterea mea de înțelegere. Este o inteligență rece, impersonală, fără emoții și fără sentimente (pe care noi le respectăm atât), dar care poate fi tocmai omnipotența pe care noi o numim Dumnezeu. Vizite

asemenea celor făcute mie au stat, poate, la baza credințelor noastre religioase, iar cunoștințele noastre de astăzi n-ar putea da răspunsuri mai corecte decât o puteau face în urmă cu o mie de ani. Când m-am trezit, tocmai se lumina de ziuă. Am început să plâng și am plâns cum nu o mai făcusem niciodată până atunci. Am plâns pentru că știam. Știam că Dumnezeuul copilăriei mele, al bisericilor și al religiilor din toată lumea, nu este așa cum credem, cum îl idolatrizăm noi că este. Și mai știam că din cauza pierderii acestei iluzii aveam să sufăr toată viața.

Suntem noi, deci, ceea ce a mai rămas din niște animale de laborator? Sau poate că experiențele continuă.

PREMISA No.1: ÎNTINDEREA EXISTENȚEI UMANE

În parte din cauza societății noastre materialiste prin excelență, ne-am obișnuit să considerăm orice entitate umană ca fiind sinonimă cu corpul fizic. De aceea, periferia entității umane vii — marginea acelei zone pe care ea o afectează și de care este afectată — se întinde dincolo de corpul fizic și de mintea conștientă. Compoziția acestei zone nu este nici materială, nici motorie. Ea este numai gând și emoție. Transmiterea și recepționarea datelor este continuă, operând atât la nivel conștient, cât și inconștient, în fiecare clipă a vieții, fie în somn, fie în stare de veghe. Datele primite de entitatea umană pe această cale sunt fie benefice, fie distructive, în funcție de interpretarea pe care le-o dă mintea non-conștientă.

Să presupunem, de pildă, că periferia se întinde până la un prieten aflat la mare distanță. Prietenul se gândește la dumneavoastră, cu obiectivitate sau cu afecțiune. În mod cu totul inexplicabil, el vă va apărea în minte, în aceeași clipă, fără ca ceva anume să vă fi amintit de el. Acest lucru se întâmplă atât de des, încât, de cele mai multe ori, nu-i mai dăm nici o importanță. Adăugați la aceasta, infinita aproape complexitate și varietate a relațiilor (prezente și trecute) ale unui individ cu ceilalți indivizi din jurul său. Doar atunci veți putea începe să percepeți volumul și diversitatea datelor primite.

Morala creștină pare a fi o încercare de a explica acest fapt printr-o parabolă non-obiectivă. Gândurile despre tine, transmise ție de către vecini, prieteni sau dușmani, îți pot afecta, de o manieră semnificativă eul psihic, prin acest același „canal” reflectându-se apoi și în corpul fizic. În același timp, individul cu o experiență vastă și continuă în domeniul relațiilor interumane va fi afectat de acestea într-o măsură mai mare, direct proporțională cu experiența sa. Pentru conducătorii lumii, expuși „afectării” din partea a milioane de oameni, încărcăți cu emoții fie benigne, fie maligne, povara este incalculabilă. Gândiți-vă, de asemenea, că „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”.

Încercați să vizualizați o rețea nervoasă invizibilă, care vă „leagă” de fiecare persoană pe care ați întâlnit-o. De-a lungul acestei rețele, semnalele (gândurile) circulă în mod constant spre și de la dumneavoastră. De la cei care se gândesc adesea la dumneavoastră, conștient sau nu, pleacă un canal de comunicare, puternic și foarte „circulat”. Mai sunt, firește, și cei care nu se gândesc la dumneavoastră decât, să zicem, o dată pe an. Gândiți-vă la toți indivizii pe care i-ați întâlnit și cunoscut, ca și la cei (foarte mulți) pe care i-ați afectat fără să vreți și veți putea începe să apreciați sursele probabile ale multor semnale non-obiective care vă influențează la un moment dat.

Calitatea semnalelor variază foarte mult, bazându-se, în principal, pe intensitatea emoțiilor transmise. Cu cât emoțiile sunt mai puternice, cu atât crește și intensitatea semnalului.

Invers, dacă vă gândiți la o persoană cunoscută, aceasta va fi afectată de însuși faptul că vă gândiți la ea. „A gândi” se referă aici la acțiunile mintale aproape în întregime non-conștiente (mai ales de natură emoțională și subiectivă). Atunci când transmiterea și recepționarea gândurilor se produce în mod conștient și deliberat, avem de-a face cu fenomenul de telepatie.

Sunt încă multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Transmiterea și recepționarea se amplifică, într-adevăr, în timpul somnului? încetează, oare, acest efect atunci când entitatea umană „moare”?

Fenomenul se întâlnește și la animale? Pentru fiecare răspuns, rămân o sută de întrebări fără răspuns.

PREMISA No.2: REALITATEA STĂRII A DOUA

Multe, dacă nu toate ființele umane au un corp eteric, un al Doilea Corp. Din motive încă necunoscute, multe, dacă nu toate ființele umane se desprind, temporar, de corpul lor fizic, via acest al Doilea Corp. De acest lucru nu ne amintim în mod conștient (cu excepția unor cazuri extrem de rare), încă și mai rare sunt cazurile în care separarea este intenționată.

Totuși, referitor la cel de-al doilea caz, statisticile aproape că ne uluiesc. Este de neconceput ca o „capacitate” experimentală să fie unică. Dacă un individ se poate dedubla, înseamnă că mai sunt și alții care o pot face (poate chiar mai bine). Dar câți „alții” există, în momentul de față, în lume? Poate o persoană din o mie să se dedubleze? Dar din zece mii? Dar din o sută de mii? Să presupunem, de exemplu, că o persoană dintr-un milion se poate dedubla (în mod voit). Asta înseamnă că peste trei mii cinci sute de oameni în viață în clipa de față se pot dedubla (poate chiar mai bine decât mine). Un astfel de grup, dacă este organizat, ar putea controla destinul omenirii. Ceea ce ne duce cu gândul la următoarea întrebare: Nu cumva sunt acești oameni (sau măcar unii dintre ei) deja organizați și ne controlează acum destinul?

Să presupunem acum că o persoană ce operează în corpul eteric poate afecta, mintal, alte ființe umane. Cât de mult și în ce fel, nu se știe încă. Totuși, experiențele au arătat că acest lucru este posibil. Uneori, această „afectare” se poate limita la anumite tulburări de somn. Alteori, ea se va traduce prin dorințe nestăpânite (și inexplicabile), temeri, nevroze sau acțiuni iresponsabile.

Dacă încercările de explicare a fenomenului de dedublare s-au lovit, mai întâi de un zid de ignoranță și apoi de vâlul superstițiilor, în ziua de azi, obstacolul este dublu: pe de-o parte suspiciunea religiei (și a bisericii), iar pe de altă parte deriziunea științelor recunoscute. Gândiți-vă că, odată confirmată existența celui de-al Doilea Corp, practicarea însăși a medicinei ar fi serios afectată. Admiterea unei posibile legături între sănătatea fizică și cel de-al Doilea Corp ar influența în mare măsură metodele pur mecanice de diagnosticare a diferitelor afecțiuni, ca și tratamentul acestora. Nu se cunoaște încă relația dintre corpul eteric și corpul fizic (ipoteze, însă, există). În afară de asta, ne punem mari speranțe în medicina psihosomatică, ale cărei rezultate pozitive sunt din ce în ce mai numeroase.

Pe de altă parte, psihologia și psihiatria ar fi în curând de nerecunoscut sub impactul datelor referitoare la Starea a Doua. Această zonă a cunoașterii umane ar fi afectată încă și mai mult decât religia. Definițiile nevrozei, psihozei, inconștientului, supereului ar trebui și ele revizuite, dacă nu chiar eliminate. S-ar părea că adevăratele cauze ale bolilor mintale să fie mai curând descoperite decât diagnosticate pe baza unei teorii insuficiente. S-ar putea foarte bine ca mulți dintre cei etichetați ca schizofrenici să sufere, de fapt, de un fel de boală a corpului eteric.

Din punctul de vedere al Stării a Doua, o ființă umană fizic conștientă și trează, care primește simultan și informații despre Sfera II (din cauza unor imperfecțiuni sau cauze încă necunoscute) ar putea să nu fie în stare să „absoarbă” întreaga cantitate de informații referitoare la două realități. „Vocile” pe care le aud „bolnavii mintali” pot fi, într-adevăr, reale. Catatonia poate fi un simplu efect al despărțirii de corpul eteric, dar într-un mod ceva mai neobișnuit (ca și cum cineva ar pleca dintr-o casă lăsând în funcțiune toate aparatele automate și uitând să se întoarcă. Halucinațiile de persecuție ale paranoicilor ar putea fi, pur și simplu, rezultatul interferenței unor specii subumane din straturile periferice ale Sferei II (ca urmare, probabil, a unei „breșe” apărute în bariera dintre cele două lumi).

Gândirea, judecata, operarea sistemelor automate, funcția reală a creierului, relațiile cu superconștientul, cu sufletul sau cu spiritul, toate ar deveni cunoștințe obișnuite (cu nimic ieșite din comun) sub noul concept. Stările superioare de conștientă, ca cele proclamate de mistici și de filozofi ar putea deveni niște stări cotidiene, cât se poate de obișnuite. Asta ca să nu mai vorbim

de schimbarea-totală care s-ar produce în viața de zi cu zi a oricărui dintre noi, în cazul în care s-ar accepta ideea existenței corpului eteric.

Mai întâi, somnul (care ne „răpește” o treime din viață) nu ar mai fi ceva de neînțeles. Poate că l-am numi tot somn, dar cel puțin am ști ce facem. Somnul este, în primul rând, un proces de „reîncărcare”. Aceasta se poate realiza prin „desprinderea” automată a corpului eteric, urmată de „deplasarea” pe distanțe mai mici sau mai mari (uneori, chiar infinite din punctul de vedere al standardelor noastre fizice de măsurare). Cum poate această desprindere să acționeze ca un regenerator, nu se știe încă. Nu se știe nici de ce anumiți indivizi fac „călătorii” sau „vizite” la distanțe mari, în vreme ce alții nu se îndepărtează de corpul fizic.

Există, se pare, două explicații a ceea ce noi numim vise. Prima, visul obișnuit, poate fi o acțiune de tip computer a inconștientului, în „trierea” datelor percepute recent. A doua o reprezintă experiențele „evocate” (reamintite), numite acum vise, dar care pot fi, de fapt, impresii primite de corpul eteric în timpul călătoriilor sale extracorporale.

PREMISA No.3: EXISTENȚA UNEI A TREIA FORȚE

Aceasta este calea energetică prin care operează cel de-al Doilea Corp, foarte probabil fundamentală în procesul de gândire. Nu se știe dacă această forță este generată de entități vii sau dacă este un câmp de forță întotdeauna prezent, modulată într-un fel de către asemenea entități.

Această forță are, totuși, unele caracteristici notabile. Ea este legată, în mod distinct, de electricitate și de magnetism. Ar putea fi concepută ca o a treia dintr-o triadă (ciclică) de forțe. Electricitatea este pentru magnetism ceea ce magnetismul este pentru Forța X și ceea ce Forța X este pentru electricitate. De aici și denumirea de „a treia forță” (denumire pe care nu am inventat-o eu).

Data fiind interacțiunea cu electricitatea și cu magnetismul, este posibil ca existența unei părți a triadei să fie modele („pattern”-uri) secundare sau terțiare între celelalte două. Și poate că atunci când gândim, noi folosim, de fapt, această a treia forță, care, atunci, nu este decât slab reprezentată sub formă pur electrică sau magnetică. Se presupune că această a treia forță poate fi detectată și măsurată cu ajutorul unor instrumente care deja există. Dar până în prezent, nu s-a întreprins nimic serios în acest sens.

Pe de altă parte, nu există nici o dovadă a faptului că aplicațiile electricității sau magnetismului sau a vreunor combinații de radiații electromagnetice ar genera cantități semnificative din această a treia forță.

Mintea umană își reprezintă această a treia forță sub forma electricității și a vibrațiilor. Ea „vede” și „simte” conductorii electrici, fulgere și, adesea, șocuri fizice reale, ori de câte ori încearcă să „traducă” acest câmp energetic în „limbajul” experiențelor sale cunoscute.

În cadrul primelor mele experiențe, încercările de a mă deplasa la distanță (via cel de-al Doilea Corp) erau „împiedicate” de ceva ce părea să fie o barieră formată din cabluri și fire electrice împletite. Unul dintre factorii care mi-au „permis” îndepărtarea de corpul fizic a fost tocmai recunoașterea naturii acestei bariere și a relației sale cu radiațiile electromagnetice. Percepând pentru prima oară asemenea forțe, mintea mea nu le-a putut interpreta altfel decât ca pe niște „fire electrice”. Dar aceste forțe odată identificate, trecerea prin barieră a devenit relativ ușoară. Cert este că ori de câte ori a fost întâlnită în Starea a Doua, manifestarea celei de-a treia forțe a fost percepută și interpretată, mai întâi, ca electricitate.

La ora actuală, nu există nici o metodă sigură de măsurare sau de detectare a acestei a treia forțe și nici nu va exista până când nu se va lua în considerare posibilitatea existenței sale în trinitate.

PREMISA No.4: EXISTENȚA SFEREI II

Această realitate reprezintă un concept de proporții greu de conceput pentru mintea omenească. Cu toate acestea, absolut toate experiențele duc, inevitabil, la această concluzie.

Sfera II reprezintă „lumea” viselor și contemplațiilor dintotdeauna ale omului. Ea poate fi și raiul și iadul, cum foarte bine poate fi și mediul nostru înconjurător. Aspectul cel mai important este însă acela că cea mai mare parte din Sfera II nu este, de fapt, nici raiul, nici iadul și nici mediul înconjurător.

Nu se știe încă dacă toți cei care „mor” ajung, automat, în Sfera II. De asemenea, nu există nici o dovadă materială care să ateste faptul că prezența unei personalități umane în Sfera II este permanentă. Asta înseamnă că putem supraviețui „morții”, dar nu la nesfârșit. Cu cât este mai puternică formarea personalității, cu atât mai lungă este și „viața” în această stare de existență diferită. S-ar putea astfel ca supraviețuirea să fie în același timp și realitate și iluzie.

Întinderea Sferei II pare să fie nelimitată (dimensiunile sale neputând fi încă măsurate cu exactitate. Deplasarea dintr-o parte în alta a Sferei II este prea instantanee pentru a permite o eventuală apreciere a poziției spațiale relative a diferitelor zone întâlnite. Se pare ca nu există nici o legătură între locurile din Sfera II și universul nostru fizic (care pot sau nu să coincidă unele cu celelalte). Bineînțeles că acest tărâm non-material nu are ca centru pământul pe care trăim noi.

La ora actuală, cred că este imposibil ca mintea omenească să înțeleagă în totalitate realitatea Sferei II. Ar fi ca și cum am cere unui computer să lucreze într-un program pe care nu îl cunoaște. Conștiința noastră nu este încă pregătită pentru acest fel de înțelegere. Dar asta nu înseamnă că Sfera II va rămâne pentru totdeauna o necunoscută.

Pe de altă parte, sunt sigur că subconștientul, inconștientul, superconștientul, supraeul, sufletul — sau oricare ar fi denumirea non-conștiinței noastre non-materiale — este în general conștient de existența Sferei II și familiarizat cu realitatea acesteia.

PREMISA No.5: EXISTENȚA UNEI CONTRADICȚII

Oamenii, animalele și toate celelalte ființe vii se supun unei aceleiași „porunci”, superioară oricărui alt instinct. Această poruncă, gravată pentru totdeauna în ființa noastră este: **SUPRAVIEȚUIEȘTE!**

Tocmai această dinamică a creat bariera fricii, pe care și eu a trebuit să o depășesc înaintea desprinderii intenționate de corpul fizic. Și asta pentru că o EEC semăna foarte mult cu moartea (pe care am putea-o defini ca „un ultim eșec al încercării de a ne supune poruncii”).

Pentru a supraviețui, noi mâncăm. Mâncăm mai ales atunci când suntem amenințați cu „moartea prin inaniție”. Pentru a supraviețui, noi acumulăm și ne apărăm bunurile materiale. Reproducerea se supune și ea poruncii, dar în alt mod. Orice pericol care amenință eul nostru „pune în mișcare” o serie de mecanisme automate de apărare. Binecunoscutul îndemn „luptă sau fugi” nu este decât o reacție fizică, legată tocmai de instinctul de conservare. Supraviețuirea, ca poruncă fundamentală, înseamnă evitarea morții prin orice metodă disponibilă.

Contradicția provine din aceea că principalele noțiuni idealiste ale omului, virtuțile sale nobile și faptele mărețe, toate au la bază refuzul și/sau respingerea acestei porunci fundamentale. Omul care îi dă celuiilalt pâinea lui, care își întreține familia cu prețul unei morți timpurii, care se pune în slujba comunității și a țării fără a pretinde în schimb nimic pentru sine, care își sacrifică viața spre binele celor din jurul său, ei bine, omul acela a făcut un lucru bun. Iar lucrul bun, fapta

omenească cea mai respectată și mai evlavioasă din punctul de vedere al standardelor noastre, contravine categoric poruncii de a supraviețui.

Dar Starea a Doua este imposibil de atins fără subjugarea și/sau subordonarea instinctului de conservare. Și, astfel, îmi imaginez o scenă ce are să se petreacă, poate, în anul 2025: un băiat din Sfera I apasă pe unul din butoanele unui dispozitiv asemănător cu un aparat de radio portabil. Eu recepționez semnalul și îmi îndrept atenția spre copil.

— Bună, băiete, îi spun eu, iar stră-strănepotul meu îmi zâmbește, recunoscându-mă.

EPILOG:

FIȘA PERSONALĂ A DOMNULUI ROBERT MONROE

Robert Monroe s-a prezentat la Topeka Veterans Administration Hospital, Research Department, așa încât am putut afla mai multe despre raporturile dintre personalitatea sa și experiențele de dedublare. Scopul principal al Investigațiilor noastre a fost acela de a-i face o „evaluare psihologică” din cele mai complete. Monroe a fost foarte cooperant și destins în timpul interviurilor și al bateriilor de teste psihologice, menite să-i sondeze, printre altele, subconștientul, structurile valorice și imaginația. Am făcut și o scurtă psiho-fiziologică pe care o voi relata ceva mai târziu.

Pus în fața cantității enorme de date referitoare la viața domnului Monroe, eu am încercat să extrag numai fragmentele cu adevărat semnificative și esențiale pentru scopul pe care mi-l propusesem (am reținut, de pildă, anumite elemente din experiențele sale, care le fac oarecum diferite de ceea ce s-a relatat până acum în acest domeniu),

Domnul Monroe, un om de afaceri în vârstă de șazeci de ani, a primit o educație ortodoxă relativ solidă, deși în anumite momente ale vieții sale arată că, încă din copilărie, s-a dovedit a fi oarecum diferit de ceilalți (membri ai familiei, prieteni). Este vorba de o capacitate intelectuală și emoțională dezvoltată inegal și de o personalitate neobișnuit de matură și de independentă.

El relatează prima experiență de dedublare ca datând din anii maturității, ceea ce îi deosebește de celelalte persoane care au asociat primele experiențe de dedublare (sau, în orice caz, similare acestora) cu perioada copilăriei lor.

Primele experiențe sunt adesea asociate cu unele boli fizice (mai mult sau mai puțin grave), cu nașterea unui copil, cu diverse tratamente medicale (inclusiv administrarea de anestezice) sau cu unele stări extreme, percepute ca o amenințare psihologică sau fizică.

La vremea când a avut prima EEC, Robert Monroe nu părea să sufere de vreo boală fizică gravă. Totuși, avea patruzeci și doi de ani, deci o vârstă de acomodări și de schimbări.

În copilărie, a avut scarlatină, boală asociată, aproape întotdeauna cu febră foarte mare. Mai târziu, adult fiind, i s-a descoperit o arteroscleroză (care a dus la îngustarea vaselor de sânge de la nivelul creierului și, implicit, la o oxigenare redusă, care, se știe, grăbește acest gen de experiențe).

Reacția domnului Monroe la experiențele de acest gen este destul de neobișnuită. Cei mai mulți dintre noi s-ar speria și ar încerca să le evite. Domnul Monroe, în schimb a încercat să le înțeleagă (motiv pentru care, mai ales la început, a consultat o serie întregă de medici și de psihologi).

Unul dintre motivele care revin în mod aproape constant în relatările domnului Monroe este motivul aerului. Aerul este mediul său predilect, încă din copilărie, Monroe a construit aeromodele, în liceu a învățat să piloteze avioane, iar mai târziu, a devenit un planorist desăvârșit. Am observat că interesul pentru aer este caracteristic celor care trăiesc direct EEC, spre deosebire de cei care doar studiază sau cercetează fenomenul. Copii ca Robert Monroe vor neapărat să zboare ca păsările, în înaltul cerului, liberi de orice constrângere.

O altă temă semnificativă din viața lui Monroe este preocuparea acestuia pentru mișcare, în copilărie, îl fascinau călătoriile cu trenul.

Monroe a avut multe talente dezvoltate inegal. De mic copil, a fost foarte independent. Tatăl său, profesor universitar, era un om tăcut și autoritar și un excelent model patern, cu un temperament cumpătat prin excelență. Mama sa era medic; ea îl supraveghea atent pe micul Robert, dar nu de o manieră dominatoare sau agresivă.

Părinții i-au acordat destulă libertate, reunoscându-i, oarecum, talentele neobișnuite (mai ales

în domeniul mecanicii).

La vârsta de patru ani, Robert știa să scrie și să citească. Cu toate acestea, performanțele lui școlare au fost, mai ales la început, medii. Mai târziu, îndrumat și de un profesor care părea să-l accepte așa, cu toate ciudățeniile lui, Robert Monroe a devenit un elev de nota zece.

El a fost și un mare autodidact (mai ales în ceea ce privește explorarea psihicului), ascultând de propria experiență subiectivă și acționând exclusiv în conformitate cu aceasta. Cu alte cuvinte, Monroe a dat crezare propriei sale experiențe și a acționat în spiritul independenței și al încrederii în sine. Noi am observat că oamenii care trăiesc EEC au tendința de a se izola (chiar și din punct de vedere social) și de a se deosebi de ceilalți oameni, percepând lumea ca pe ceva cu totul străin de ei. Această izolare relativă este dublată de tendința de a fi autonom, dar și de a avea o poziție de conducător, destul de agresiv și de dornic să înfrunte cele mai mari primejdii.

Monroe a acceptat aceste experiențe, pe care cei mai mulți dintre noi ar încerca să le refuze sau să le evite. Oameni de genul lui Monroe sunt capabili să-și folosească experiențele psihice drept călăuză în viață. Monroe nu are nici o pregătire specială în domeniul meditației ezoterice sau al științelor oculte, dar personalitatea sa este intuitivă prin excelență. Monroe este un „vizualist”, o persoană înzestrată cu memorie vizuală. Visele sale sunt și ele vizuale (și, mai ales, foarte colorate).

Monroe nu simte (ca ceilalți oameni) nevoia de a-și defini neîncetat lumea exterioară. Această atitudine i-a dat și puterea de a „călători” prin realități în mod normal inaccesibile oamenilor care simt nevoia de a-și defini continuu lumea fizică exterioară.

Încă din copilărie, Monroe a fost un „încăpățânat” (și, mai târziu, un nonconformist), care nu a ezitat să protesteze împotriva valorilor tradiționale, deși nu există nici o dovadă că această „răzvrătire”, mai ales interioară, i-a creat probleme majore.

Monroe nu a suferit, în copilărie, traume majore și asta, în primul rând, grație părinților săi, ei înșiși niște oameni cât se poate de independenți, al căror cuvânt de ordine pare să fi fost negarea (în sens de refuz sau de evitare).

Profesia de bază a domnului Monroe este aceea de inginer (a absolvit facultatea cu rezultate foarte bune), în tinerețe însă, a fost impresar la un teatru, a produs și regizat multe programe de radio și de televiziune, a inițiat și a pierdut câteva afaceri, înconjurându-se întotdeauna de oameni competenți și devotați.

Cum poate Monroe să accepte aceste călătorii, atât de ezoterice, pe care le descrie în cartea sa, fiind în același timp și un om de afaceri prosper (devenit aproape o tradiție) și un tată iubitor? Monroe nu este nebun, nici extravagant și nici nu ține neapărat să „iasă în față”. Ele își continuă cercetările și își asumă responsabilitatea propriei vieți. Monroe are capacitatea de a vedea contrariile ca fiind strâns legate între ele și de a folosi energia tensiunii dintre ele în scopuri creatoare.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Monroe nu se teme de moarte (pe care o și refuză ca idee).

Vă voi relata acum una dintre experiențele pe care le-am făcut în cadrul laboratorului de psihofiziologie al spitalului (asistați de un co-observator, dr. Fowler Jones de la Kansas University Medical Center). I-am cerut lui Monroe (care era conectat la un poligraf) să se dedubleze, după care am studiat cu atenție traseele undelor cerebrale, astfel obținute. În același timp, l-am urmărit, vreme de treizeci de minute, printr-o oglindă cu o singură față. Ceea ce ne-a atras atenția a fost ritmul destul de lent al respirației sale și starea de profundă relaxare. Avea chiar perioade când nu respira deloc, după care imediat lua câteva guri de aer. În clipa în care tehniciana a intrat în camera în care ne aflam să ne spună că traseele undelor cerebrale se modificaseră, dr. Jones și cu mine am avut simultan impresia unei deformări a părții superioare a corpului lui Monroe,

deformare care nu a durat, însă, mai mult de două minute. Monroe ne spusese că va putea să se dedubleze foarte repede, ceea ce a și făcut.

Un alt aspect interesant a fost acela al creșterii indicelui G.S.R. (galvanic skin response — reacția galvanică a pielii, un fel de „stare de alertă”) cu 150 de microvolți. Tehniciana a notat de asemenea că pielea lui Monroe era uscată și fierbinte. După reîntoarcerea în corpul fizic, Monroe a fost puțin dezorientat, vorbea destul de greu și nu a putut relata imediat experiența. Abia după câteva minute, ne-a spus că a părăsit camera în care se afla, intrând în camera de alături, în care se afla și tehniciana și poligraful.

Analiza computerizată a undelor cerebrale a demonstrat că cea mai mare parte a energiei sale cerebrale a avut o frecvență de patru sau cinci (theta) și nu mai mare de zece cicluri pe secundă. Tehniciana a observat că modificarea electroencefalogramei nu era, de fapt, altceva decât o „mutare” a energiei cerebrale din partea stângă în partea dreaptă a creierului lui Monroe. Electroencefalograma obișnuită a fost cât se poate de normală (fără semne de epilepsie și fără răspunsuri neobișnuite la respirația accelerată și la stimulii luminoși. Referitor la frecvența undelor cerebrale, nu s-a înregistrat nici o diferență între partea dreaptă și partea stângă a creierului, cu excepția celei înregistrate în momentul dedublării (când frecvența și variația undelor cerebrale a fost mult mai mică în partea dreaptă a creierului decât în cea stângă). Aceste diferențe au fost statistic semnificative ($p < ,001$).

Monroe a fost deci capabil ca, în timpul unei stări pe care el a numit-o „dedublare” să-și focalizeze energia cerebrală într-o bandă de frecvență îngustă și să producă deformări vizibile ale corpului său, observate independent, de către două persoane, în condiții de iluminare redusă. El a realizat o neobișnuită stare de relaxare fizică profundă. Este aproape ca și cum corpul său s-ar afla mai degrabă într-o stare de comă decât de somn. În cadrul altor experiențe, am constatat diferite răspunsuri ale undelor cerebrale la ceea ce numim dedublare. Dar toate par să aibă în comun un singur lucru, și anume încetinirea undelor cerebrale și schimbarea focarului energiei.

În concluzie, se poate spune că viața energetică a lui Monroe, ca și nevoia sa de a înțelege demonstrează ceea ce a spus cândva W.R.Inge: „Un test este infailibil. Orice viziune asupra realității, care adâncește sentimentul de-a dreptul înfricoșător al scurgerii timpului și vieții în lumea în care trăim este mai aproape de adevăr decât orice punct de vedere care diminuează acest sentiment”.

Dr. Stuart W.Twemlow
Psihiatru
Șeful Secției de Cercetare
Topeka V. A.Hospital
Faculty, Menninger School of Psychiatry